

MIKAMI EN

Ngọc Bích dịch

TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA

7 Shioriko và sân khấu bất tận

HACHIDAISHA XUẤT BẢN
HONG KONG

MIKAMI EN

Ngọc Bích dịch

TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA

7 Shioriko và sân khấu bất tận

PHẦN XUẤT BẢN
HÀNG ĐỨC

TIỆM SÁCH CŨ BIBLIA TẬP 07
SHIORIKO VÀ SÂN KHẤU BẤT TẬN

Tác giả: **Mikami En**

Người dịch: Ngọc Bích

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Hồng Đức 2018

o0o

Ebook: Hà Du & Xù Kute

Câu chuyện về mối ràng buộc với sách cũ sẽ còn tiếp tục mãi.

Bóng đen hắc ám đang loang dần đến tiệm sách cũ Biblia. Nhà buôn đồ cổ xảo trá ghé tiệm vì một vụ giao dịch liên quan đến bản in *Những năm cuối đời* 'Đề tự dùng' của Dazai Osamu, ông ta rời đi sau khi để lại một cuốn sách cũ khác...

Được dẫn dắt bởi mối ràng buộc diệu kì từ quá khứ, cuốn sách cũ của kì ch tác gia William Shakespeare xuất hiện, kéo theo vô vàn bí ẩn. Thanh niên trông tiệm và cô chủ xinh đẹp từng bước rơi vào cái bẫy tình vì ông ngoại cô giảng sẵn...

Cuốn sách cũ được truyền từ người này sang người khác...

Rồi sợi dây liên kết ma nh mẽ giữa các thành viên trong gia đình.

Thời khắc khép màn câu chuyện đã điềm.

Danh sách nhân vật

1. Gora Daisuke

Bắt đầu làm việc tại tiệm sách cũ Biblia sau khi phá giải bí ẩn xoay quanh cuốn “Tù ầy” của Natsume Soseki do bà ngoại để lại. Vì một sự cố quá khứ, Gora mắc “cơ đi.a” khác thường là không còn đọc được sách. Tuy bề ngoài thô kệch lực lưỡng, nhưng anh chàng có niềm khát khao dành cho sách vở.

2. Shinokawa Shioriko

Cô chủ trẻ xinh đẹp của tiệm sách cũ Biblia. Shioriko vô cùng nhút nhát, đến mức không thể nhìn thẳng vào người đối thoại khi gặp mặt lần đầu, nhưng lại là một sách chính hiệu thừa sức thao thao bất tuyệt đủ thứ kiến thức ưu việt về sách cũ. Có năng lực suy luận tài tình, đầu óc nhạy bén. Bất hòa với mẹ.

3. Shinokawa Ayaka

Em gái Shioriko. Khác hẳn chị, cô bé là một thiếu nữ nhanh nhẹn miệng, chẳng giữ kín được chuyện gì. Hầu như không nắm rõ nghiệp vụ sách cũ. Vừa ôn thi vừa thay chị quán xuyến việc nhà.

4. Shinokawa Chieko

Mẹ của Shioriko và Ayaka. Hiểu biết hơn hẳn Shioriko về sách cũ. Rất giỏi thực hiện các giao dịch cưỡng ép. Một hôm, bà để lại cho Shioriko cuốn *Nhật ký Cra-cra* và bỏ đi, mất tích suốt mười năm trời.

5. Shida

Sedori. Chuyên mua bán sách bunko tuyệt bản. Vốn sống như kẻ vô gia cư dưới gầm cầu ca, nh bờ biển Kugenuma nhưng hiện không rõ tung tích.

6. Inoue Taichiro

Chủ tiệm sách cũ Hitori ở Tsujido, nổi danh trong giới cuồng sách, chủ yếu mua bán dòng sách kì bí và khoa học viễn tưởng. Có hiềm khích với Chieko nên từng rất cảnh giác với Shioriko.

7. Takino Renjo

Con trai chủ tiệm sách Takino ở Konandai, thành viên ban tổ chức chợ sách cũ. Em gái anh là bạn học của Shioriko nên anh cũng quen biết cô từ lâu. Nhớ rõ nhiều chuyện xưa của nhà Shinokawa.

8. Kugayama Shodai

Chủ tiệm sách cũ Kugayama, một người nguy hiểm, không ngại thực hiện các giao dịch cưỡng ép. Khả năng cao là cha của Chieko. Đã chết.

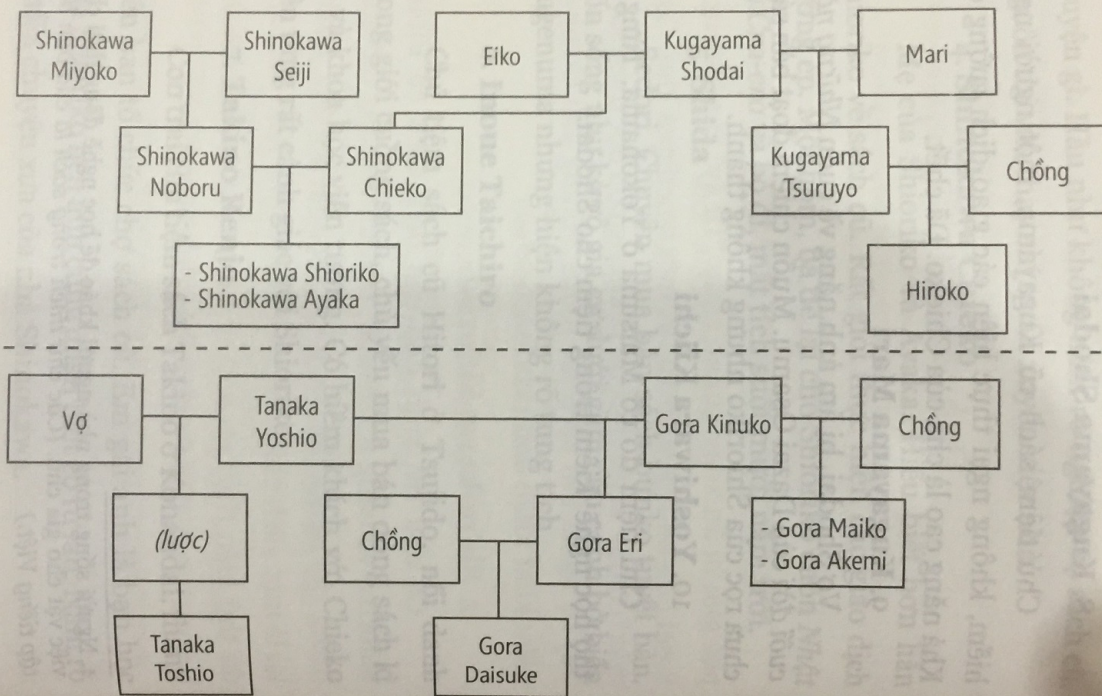
9. Kugayama Mari

Vợ Shodai, bị ám ảnh nặng về cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai Osamu. Muốn chiếm đoạt bản sách chưa rõ của Shioriko nhưng không thành.

10. Yoshiwara Kiichi

Chủ tiệm đồ cổ Maisuna ở Yokohama. Từng là thợ học nghề* kiêm trông tiệm cho Shodai.

Sơ đồ quan hệ

Mở đầu

Ba quyển sách khổ lớn bày trên chiếc bàn gỗ mun thấp rộng.

Trên lớp da bê rất đẹp phủ ngoài bìa và gáy không đề tên sách hay tên tác giả, hai đáy và mép sách được thếp một lớp vàng khá dày. Các cuốn có khổ giống nhau, thiết kế y hệt, duy chỉ có màu da bìa là khác.

Đỏ, lam, trắng.

Đây là gian phòng của một nhà hàng ryotei* nằm trên rẻo đất cao ở Nishi-Kamakura. Trong ánh nắng chói chang rơi vào từ ô cửa tuyết shoji*, những tấm bìa da trơn láng hắt lên tia sáng sắc lẹm. Bên ngoài cửa sổ, lá thích* xanh rung rinh.

Ông già đậm người mặc bộ kimono màu chàm đang ngả mình trên chiếc ghế tựaбет có tay vịn. Ngắn cổ ông ta chồm ra ngoài cổ áo.

“Hãy cho tôi một cuốn trong số này!”

Âm thanh trầm đục phát ra từ đôi môi dày. Phía bên kia chiếc bàn thấp là cô gái trẻ có mái tóc đen dài đang ngồi quỳ. Cô mặc sơ mi trắng kiểu đồng phục, chân váy tím than, đeo cặp kính gọng đen. Về ngoài thanh nhã nhưng trí tuệ tinh nhạy và tính cách mạnh mẽ đến đáng sợ, chẳng hề e ngại trước cái nhìn chòng chọc của ông già.

“Cuốn duy nhất có giá trị. Hãy tìm được nó mà không mở sách ra. Đừng đoán mò. Tao sẽ hỏi lý do.”

Vờ mang thái độ hời hợt nhưng cách nhả từ của ông lộ ra chút hân

hoan. Chỉ vì thích khoa trương mà ông ta bỏ hẳn món tiền lớn đến khó tin để ta ra những cuốn sách khác màu.

“Nếu con nhận ra được thì sao a.?”

“Thì tao sẽ chuyển quyền sở hữu cuốn sách cho mày, cùng cửa tiệm và những cuốn khác trong bộ sưu tập tao từng cho mày xem ngày trước. Đây là bài kiểm tra dành cho mày.”

Ông ta triền tro, tuyên bố bằng giọng điệu khoa trương rồi dừng một quãng dài.

“Nếu đỗ, mày sẽ là người thừa kế của tao. Tao sẽ chính thức để mày làm chủ tiệm.”

Gian phòng bỗng lặng thinh, chỉ còn nghe thấy tiếng thở gấp của ông già. Các cơ quan trong cơ thể ông ta chứa đầy bệnh tật do những năm dài sống không điều độ.

Cô gái khẽ nhún vai.

“Ngoài con ra bố vẫn còn cô con gái khác. Bố không thể cho cô Tsuruyo thừa kế sao?”

Cô gái vừa thốt ra cái tên của người chị, chung nửa dòng máu, nếp nhăn trên má ông già khẽ rung rung. Các con gái của ông chắc chắn chưa gặp nhau, từ bao giờ con bé lại biết cái tên kia?

“Nó chỉ là đứa con gái thích văn chương. Nó khác mày, chẳng biết kinh doanh sách cũ. Nghề này cần sự chuẩn bị, cùng lòng nhiệt thành đua, t hàng về bằng mọi cách và bán ép giá. Chỉ mày mới có thể kế thừa tro, n ve, n những gì tao đã gây dựng đến giờ...”

“Con xin từ chối.” Cô gái dứt khoát cắt ngang lời cha.

“... Mày bảo sao?”

“Con có thể nhận ra sách thật. Nhưng con không cần thừa kế cửa tiệm.”

“Liều liệu cái mồm! Mà sẽ hủy hoại vận may hiếm có của mình đấy... Vì mẹ, mà phản bội à?”

“Đúng là mẹ, ghét công việc của những người làm ở tiệm sách cũ. Nhưng con có lý do khác.”

Trái với giọng nói có phần yếu thế của ông già, cô gái mạnh mẽ tiếp tục.

“Con ghét để một bài kiểm tra do người khác soạn ra quyết định cuộc đời mình. Đó không phải là con. Làm gì, khi nào, ở đâu, sống ra sao... những chuyện như vậy con sẽ tự quyết định.”

“Mày không thích thú tao do, sẵn cho hả?”

“Dĩ nhiên là thích.” Câu trả lời thẳng băng như một mũi tên. “Đó hẳn là cuốn sách rất giá trị, đúng không à? Nhưng, cả cuốn đó lẫn những cuốn khác, nếu muốn, con sẽ tự mình giành lấy. Đúng vậy đấy, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.”

Cô gái điềm nhiên đứng dậy. Ông già vẫn ngồi lì ra như tảng đá. Dù muốn nhưng chân tay yếu ớt của ông ta cử động không mấy dễ dàng.

“Chào bố. Con sẽ không bao giờ gặp lại bố nữa.”

Câu từ biệt vang lên cực kì quyết đoán, lạnh lùng.

Cô gái xoay người, rời khỏi căn phòng kiểu Nhật.

Bị bỏ lại, ông già run lên từng chập. Hẳn là ông không hề ngờ đến lời từ chối.

Công sức bị bỏ phí, chẳng gì nhuần nhuyễn hơn. Khắp Đông Tây kim cổ, thảm họa nhất là trang nam nhi bị khước từ.

Tôi nghĩ thôi thì cũng đã đến nước này...

“Nghe lén phải có chừng mực chứ, thằng ngu!”

Tiếng rống của ông già vọng sang. Tôi kéo tấm vách ngăn, nhún vai bước sang phòng kế bên.

“Em đâu dám nghe lén thầy. Ở phòng bên thì không thích cũng lo t vào tai thôi.”

“Đừng có trả treo, thằng ngu kia. Mà phải biết xấu hổ chứ!”

Tôi đưa mắt nhìn những cuốn sách khổ to vẫn đang nằm yên trên bàn. Tuy không biết cuốn nào là đáp án đúng nhưng tôi biết bên trong là gì. Nếu bán ra sẽ mang về một khoản lớn đến mức nào nhỉ?

“Ai cho mà sờ vào đấy?”

“Cho em xem một lần thầy cũng đâu bị trời phạt, đúng không? Nào có mất gì.”

“Tránh ra. Không ai được chạm vào hết.”

Tôi miễn cưỡng rút tay lại. Đâu cần la nh lung đến thế. Dù gì tôi cũng là học trò cuối cùng còn sót lại của ông mà. Cả sau khi những người khác bỏ đi vì không chịu nổi tính khí nóng nảy và thâm độc của ông, tôi vẫn theo ông như một cái bóng, ăn ở tại nhà ông để chăm sóc ông, đánh xe đến tận nơi này hôm nay cũng là tôi.

“Con lỏi! Con bất hiếu... ăn cháo đá bát... Mà đã quên ơn nuôi nấng bao năm của tao... Rồi biết tay tao...”

Ông già còng cái lưng rộng, lấm bầm. Điều bộ như thể con gấu bị bắt nạt, mà đầu óc hẳn cũng đã thoái hóa xuống ngang với con vật rồi.

Cô nàng ban nãy là đứa con gái do nhân ngãi ông ta sinh ra, vẫn bị ông ta ghẻ la nh đến tận vài năm trước. Không trông chờ gì được ở cô con gái vợ chính thức nên ông vội vã muốn lôi kéo đứa con ngoài giá thú đó,

chuyện chỉ có vậy.

Ma, ng ông cũng sắp tàn rồi.

Thật ra để tôi thừa kế gia tài của ông cũng ổn đấy chứ. Một kẻ từ đầu đến cuối được ông thẳng tay dạy dỗ như tôi có lòng nhiệt tình và sẵn sàng thực hiện bất cứ giao dịch nào.

“Tao phải trị nó... Tao nguyện rửa nó. Tao nguyện nó bị tất cả vút bỏ như cái cách nó vút bỏ tất cả. Đúng rồi, tao sẽ bắt nó phải phiêu bạt khắp thế giới... Này, mày có đang nghe không hả? Thằng ngu kia?”

“Có nghe a. . Em không cần nhét nút vào tai đâu nhì? Thầy toàn nói mấy lời ghê rợn.”

“Mang bút đây.”

Tôi cau có đưa ông chiếc bút máy. Tôi đúng thật là ngu ngốc. Ở ca, nh một lão già hà khắc chẳng được điểm gì, tôi vẫn ngần ngừ không thể rời bỏ. Đám lạnh lợi thì đã lĩnh đi tự khi nào.

“Hãy chuẩn bị những thứ tao sắp viết. Tuyệt đối không được cho ai biết.”

Ông ta cúi gập người, hí hoáy viết vào sổ tay. Dù thế nào, tôi cũng sẽ ở ca, nh ông ta đến phút cuối. Suy đến cùng đó là nghĩa vụ của tôi mà. Xong xuôi tôi sẽ tự suy tính và dốc sức làm điều mình muốn. Giống như cô con gái kia.

Chuyện thứ nhất

Mọi cảm xúc ngoài niềm vui

1

Kéo mở cánh cửa kính, gió bỗng tràn vào dinh dính như hơi thở của một chú cún. Chớp mắt, khung cảnh sáng trắng đã trở lại bình thường. Tôi thấy đoàn tàu điện với đường sọc xanh lá tràn vào sân ga của tuyến Yokosuka.

Cố gắng không dùng vai trái, tôi kéo tấm biển hiệu đang xoay bằng sắt ra ngoài cửa. Chẳng biết có phải do lâu ngày không lau chùi mà mặt trước biển hiệu bám một lớp bụi mỏng. Tôi dùng khăn tỉ mỉ lau dòng tên cửa tiệm được viết bằng sơn trắng.

Tên cửa tiệm là “Tiệm sách cũ Biblia”.

Đây là một tiệm sách cũ lâu đời nằm ngay sát ga JR Kita-Kamakura. Tôi tên Gora Daisuke, tốt nghiệp đại học năm ngoái, hiện đang làm thêm tại cửa tiệm này. Tôi được chủ tiệm thuê về giữa lúc đang lông bông không kiếm được việc làm. Tôi nghỉ đã một tháng trời, vài ngày trước mới đi làm lại.

Cái nóng tháng Bảy như hành hạ, tấm thân biếng nhác. Mồ hôi vã ra ướt lưng chiếc áo phông.

“Hôm nay tiệm đóng cửa hả?”

Quay về phía giọng nói trầm khàn, tôi thấy một bà cụ mặc váy liền màu chàm mát mắt đang đứng che ô. Tôi nhận ra ngay mái tóc bạc cắt ngắn gọn gàng như đàn ông này. Đó là vị khách thường ghé cửa tiệm vào

buổi sáng.

“Cháu xin lỗi, ngày mai tiệm sẽ mở cửa a...”

“Thế hả. Vậy tôi sẽ ghé la...i sau.”

Bà quay gót đi về phía chùa Engaku, chẳng lộ chút nuối tiếc nào. Bà ấy sống gần đây chẳng? Nhiều người cao tuổi chọn đi qua cửa tiệm trong lộ trình dạo bộ nhưng họ hầu như không mua sách. Tình hình này đặc biệt đúng kể từ sau tháng Ba.

Sau thảm họa động đất và sóng thần Tohoku*, khách đến mua sách giảm hẳn. Có lẽ người ta chẳng còn thời gian đâu mà đọc sách cũ. Chưa kể, một tháng nay, việc thu mua hay bày hàng của tiệm sách cũ Biblia cũng gặp khó khăn. Do tôi bị gãy xương vai trái nên tiệm chẳng còn nhân viên nào khuôn vác được những chồng sách nặng. Hôm nay cửa tiệm tạm đóng để thay đổi sách trên kệ.

Tôi để nguyên tấm biển hiệu tạm rồi quay vào trong. Những giá sách cao nằm đối diện nhau kéo dài vào sâu trong cửa tiệm. Trên sàn nhà cũng chồng chất đầy sách cũ. Những lúc thay đổi sách trên giá thế này, sàn nhà còn thiếu chỗ đặt chân hơn bình thường. Tôi lúi túi tấm biển hiệu ra ngoài một phần cũng vì nó gây vướng víu khi làm việc.

Tôi không biết nội dung của hầu hết lượng sách cũ khổng lồ nơi đây. Do thứ “cơ địa” kì quặc khiến người bứt rứt nếu đọc sách in một lúc lâu, nên dù rất thích tôi cũng không đọc sách được.

“Anh thay cả sách của Fukutake Bunko vào được không?”

Tôi ngoảnh mặt cất tiếng hỏi vào sâu trong tiệm. Không có câu trả lời. Đúng hơn là không ai ở quầy. Mới đây thôi cô chủ tiệm vẫn đang ở đó dán nhãn giá cơ mà.

Tôi ngừng tay, nhón chân quay trở lại quầy. Trên đó vẫn bày cuốn bunko tuyệt bản chưa dán xong nhãn giá và chiếc bút chì. *Sổ ghi nợ bản mới** của Uchida Hyakken. Fukutake Bunko. Tôi kiểm tra trang cuối, giá còn chưa được điền.

Tôi bỗng nghe tiếng ghế kêu kễo kễo.

Phía sau quầy thu ngân hình chữ L có một không gian khá rộng để sắp xếp sách cũ nhập về. Sách cũ chất đống, chồng lên nhau cao như tường rào nhưng vẫn có khoảng hở đủ để một người núp được bên trong. Cô chủ tiệm sách đang ngồi trên ghế ở đó.

Mái tóc đen dài ngang lưng. Sơ mi không tay cùng chiếc váy dài và tằm tãp dễ mặc khi làm việc. Luôn là dáng vẻ giản dị ấy. Dù vậy, bờ vai tròn để hở thật gợi cảm. Cô đang ngồi quay ngang nên vẫn chưa nhận thấy ánh nhìn của tôi.

Tên cô gái này là Shinokawa Shioriko. Dù không chênh tuổi tôi là mấy nhưng cô đã là chủ tiệm đời thứ ba của tiệm sách cũ Biblia. Cô luôn vận dụng kiến thức phi thường về sách cũ và khả năng nhìn thấu vấn đề của mình để giải quyết các bí ẩn liên quan đến sách được mang tới tiệm.

Chuyện đó tốt thôi, chỉ là cứ nhập được cuốn sách nào ưa thích là Shioriko lại chui vào chỗ trú ẩn lén lút đọc dù đang giữa giờ làm việc. Nhiệm vụ của tôi mỗi lần như vậy là nhắc nhở cô “Hãy làm việc đi”.

“Hãy làm...”

Tôi đang nói dở câu cần nhắc thì ngừng lại. Thứ Shioriko đang nhìn chòng chọc vào không phải trang sách cũ nào mà là màn hình máy tính. Trên mặt quầy dài có bày máy tính, chủ yếu dùng để kinh doanh qua mạng, nhưng lúc này màn hình đầy những con số chi li, trông giống phần mềm kế toán. Hình như là bảng thống kê thu chi của cửa tiệm.

“Thật gay go quá...”

“Phù”, cô thở dài, gác cầm lên mặt quây.

Tôi đâm áy náy, thì ra không phải cô trốn việc lên đo đạc sách. Khác với gã nhân viên làm thêm như tôi, chủ tiệm còn bao nhiêu chuyện phải lo nghĩ. Chắc hẳn kinh doanh tiệm sách cũ không phải công việc nhẹ nhàng gì. Hẳn từ trước đến giờ cô ấy vẫn luôn lo nghĩ mà tôi không biết.

Hử?

Vẫn gác cầm trên quây, Shioriko bắt đầu chậm rãi quay đầu hết bên phải lại sang bên trái.

“Gay quá... Thật là gay go quá...”

Cô phổ nhạc, khe khẽ hát. Tôi từng thấy cô ngâm nga nhưng hát ra cả ca từ thì đây là lần đầu nghe. Chất giọng thật êm và đẹp. Dù hơn tuổi tôi nhưng cô rất dễ thương. Dễ thương hết sức luôn ấy. Tiện thì kể, tôi với cô ấy đang hẹn hò, cũng được hai tháng rồi.

“Tháng này, chắc lại lỗi... tháng sau, không chừng cũng... hừm hừm.”

Âm điệu là la, và lời bài hát có chút u ám.

“Phải làm sao với... lương của... anh Daisuke...”

“Hả?”

Tôi lơ thốt lên. Shioriko giật thót, cô chậm chậm quay mặt về phía tôi. Đôi mắt ẩn dưới hàng mi dài mở lớn sau cặp kính gỗ dày. Làn da trắng như sứ, hài hòa vô cùng với không gian ngập sách cũ này. Cô không thuộc dạng nhan sắc nổi bật nhưng vẻ ngoài rất cân đối. Chỉ có bầu ngực đầy luôn khiến làn áo căng lên là bất cân đối mà thôi. Dù đã quá muộn nhưng cô vẫn đưa hai tay bị t chặt miệng.

“A, quên mất... anh Daisuke đã trở lại rồi mà...”

Gio,ng cô mơ hồ lo, t qua kẽ ngón tay.

“Xin lỗi, em, thật ra trước giờ em vẫn có tật hát một mình... e, em đã hết sức chú ý không làm thế trước mặt người khác, nhưng da, o này anh Daisuke không ở tiệm nên em lỡ... À, phải dán giá sách nhỉ.”

Cô giật lấy cuốn *Sổ ghi nợ bản mới* tôi đang cầm rồi loa, t soa, t lật qua để xác đi, nh tình tra, ng sách.

“Sách đã được cầm nhãn bóng cả ra, dây đánh dấu cũng đứt rồi, có thể đưa vào xe sách đồng giá.”

Cô trả cuốn sách như một cách để kết thúc câu chuyện. Màn hình máy tính tôi thấy qua vai cô vẫn hiển thị, danh sách thu chi. Hơn cả thói quen hát hò của cô, cái tôi quan tâm là một chuyện khác.

“Tình hình kinh doanh của tiệm tẽ đến thế sao?”

“... Cũng không hẳn...” Cô lúng túng lấp lửng. “Đúng là da, o này có lỗi, tuy nhiên... Em đã để trong tài khoản của tiệm chút tiền phòng khi cần nhập hàng với số vốn lớn. Vì thế, anh đừng lo chuyện lương nhé.”

Tôi chẳng yên tâm được là mấy. Tuy không thể nói “Chuyện lương lậu sao cũng được”, nhưng tôi không khỏi lo lắng về việc cô phải du,ng đến tiền vốn nhập hàng. Bà tôi mở quán cơm nhiều năm ở Ofuna vẫn bảo “Phân chia rõ ràng từng khoản tiền sử du,ng là cốt lõi để duy trì kinh doanh” mà. Xoay lương cho tôi bằng số tiền cứu chữa lúc bế tắc, có nghĩa là cửa tiệm đang ke, t, không phải sao?

“Ta, i tôi nghỉ đúng không? Những hơn một tháng.”

Chính xác là bốn mươi ngày. Ayaka đang thi cử, chắc là không thể nhờ cô bé giúp đỡ được nên một mình Shioriko với đôi chân bi, thương khó lòng vận hành công việc trơn tru. Thế thì doanh thu su, t giảm cũng là

chuyện tất nhiên.

“Anh Daisuke.”

Shioriko gọi lớn. Cô xô chiếc bàn đang dựng bên tường vào khuỷu tay rồi đứng dậy. Cô hơi lo lắng, làm tôi phải vội vàng đỡ lấy cánh tay cô. Đôi đồng tử đen láy ngược nhìn tôi như tức giận.

“Anh Daisuke không làm gì sai cả. Anh bị thương mà? Lăn từ cầu thang đá đó xuống mà hồi phục nhanh thế này đã là quá tuyệt rồi...”

Vai Shioriko run khẽ. Có lẽ, nỗi sợ hãi khi chính mình bị ngã lại vừa nhen lên. Chúng tôi bị ngã vào hai thời điểm khác nhau tại cùng một cầu thang đá ở Kita-Kamakura và phải nhập viện.

Tất nhiên chẳng phải do ngẫu nhiên.

Chuyện rất phức tạp, liên quan đến hai cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai Osamu.

2

Một năm trước, Shioriko bị một kẻ cuồng sách cũ tên là Tanaka Toshio bám đuôi. Thứ anh ta nhắm tới là *Những năm cuối đời* bản in đầu tiên, chưa ro.c, một bản in được truyền qua các đời chủ nhân Biblia.

Tanaka đã đẩy Shioriko xuống cầu thang đá, khiến cô bị thương đến nỗi giờ chân vẫn mang di chứng. Nghĩ thế nào thì anh ta cũng chẳng phải lo.ì tốt đẽ.p gì, thế mà la.ì có quan hệ ho. hàng với tôi đây. Bà tôi ngoa.ì tình với ông anh ta, sinh ra me. tôi. Tất nhiên cực kì ít người biết chuyện này.

Để bảo vệ cuốn sách, Shioriko đã đốt bản sách giả, dàn dựng như cuốn sách chưa ro.c đã bị tiêu hủy, còn huy động cả tên trông tiệm mới là tôi để giao được Tanaka cho cảnh sát. Tuy nhiên, hồi cuối tháng Năm năm nay, thư đe do.ạ kí tên Tanaka Toshio bay vào tiệm với nội dung, anh ta đã biết màn ki.ch của Shioriko.

Tôi đến gặp Tanaka hiện đang ta.ì ngoa.ì, anh ta đưa ra lời uy thác kì la. với vẻ mặt như không biết gì về bức thư đe do.ạ, rằng muốn chúng tôi tìm bản in đầu *Những năm cuối đời* khác, không phải bản chưa ro.c của Shioriko mà là bản từng nằm trong bộ sưu tập sách của ông chúng tôi, Tanaka Yoshio.

Chúng tôi vẫn điều tra, dù nghi ngờ mu.c đích của Tanaka, và biết được rằng ông Tanaka Yoshio đã bị chủ một tiệm sách cũ có tính cách tàn nhẫn từng sống ở Kita-Kamakura tên là Kugayama Shodai đe do.ạ ép bán cuốn

Những năm cuối đời. Người thừa kế cuốn *Những năm cuối đời* sau khi Shodai qua đời là cu. bà quả phụ. Kugayama Mari, hiện đang nằm liệt giường.

Khác với Tanaka Toshio, người phu. nữ cũng bị. *Những năm cuối đời* ám ảnh này không thỏa mãn với việc sở hữu mỗi một cuốn “Để tự dùng” của Dazai. Cu. ta nung nấu âm mưu chiếm cả bản sách chưa ro. c của Shioriko. Vu. ném thư đe dọa vào Biblia cũng là chủ ý của cu., nhằm thăm dò phản ứng chúng tôi.

Do giằng co với Kugayama Hiroko (cháu ruột và tay sai của Mari) để lấy la. i cuốn *Những năm cuối đời*) mà tôi ngã lộn cổ xuống cầu thang đá.

Trong khi tôi nằm viện, Mari được chuyển đến bệnh viện trên Tokyo do bệnh tình trở nặng. Đáng ra cu. ta phải bị. kết tội đe dọa, trộm cướp không thành, gây thương tích... mới phải. Tuy nhiên, cảnh sát không thể thẩm vấn một phu. nữ tuổi cao sức yếu, còn Hiroko sau khi bị. bắt la. i một mực khai rằng “Tự làm tất cả vì bà rất muốn có cuốn *Những năm cuối đời* chưa ro. c”, nên kết cu. c mo. i nghi vấn đều đổ dồn về một mình Hiroko.

Có lẽ cô ta đi. nh chi. u tội thay bà mình.

Chúng tôi đã nói với cảnh sát rằng chủ mưu là bà Mari, nhưng không có chứng cứ.

“Người nhà Kugayama gần đây ra sao?”

Nghe hỏi, Shioriko cu. p mắt nhìn xuống.

“Bà Mari hiện vẫn nằm viện... Hôm qua, em nói chuyện điện thoại. i với bác Tsuruyo, bác bảo gần đây bà gần như mất ý thức. Có vẻ bác cũng khá mệt mỏi rồi. Vì còn phải vào tra. i ta. m giam thẩm nom Hiroko nữa.”

Trong vụ việc xảy ra hồi tháng Sáu, người chịu thiệt hại là chúng tôi, nhưng tôi nghĩ con gái Mari, tức mẹ Hiroko, cũng là nạn nhân. Không hề hay biết hành động của hai người kia, mà giờ phải chịu đựng hậu quả. Bà tới tận nhà tôi tạ lỗi, đề nghị trả phí điều trị và tiền bồi thường, nhưng chúng tôi chỉ nhận lệ phí nhập viện, còn lại đều từ chối.

Đề cướp cuốn *Những năm cuối đời*, Mari và Hiroko đã xúi Tanaka Toshio tấn công tôi. Nếu Tanaka không đổi ý tráo phe đúng lúc mấu chốt, thì chắc đã có nhiều người bị thương hơn.

Tanaka bị tòa xét xử, hiện đang cải tạo trong tù. Dù Shioriko đã khai nhận việc dàn cảnh bắt giấu bản *Những năm cuối đời* chính hiệu, nhưng Tanaka vẫn bị giữ nguyên mức án. Chúng tôi cũng không tiết lộ việc bị anh ta tấn công.

Chúng tôi và Tanaka hợp tác với nhau, nhưng suy đến cùng đều không thật lòng tin tưởng đối phương. Tiệm sách cũ Biblia chỉ giữ lời hứa mua lại cuốn *Những năm cuối đời* bản in đầu tiên của Mari và bán lại cho Tanaka thôi.

Nếu không thực hiện được lời hứa đó, chẳng biết chúng tôi sẽ bị báo thù ra sao khi Tanaka mãn hạn.

Nghe kể ngành sự việc, Kugayama Tsuruyo đã đáp ứng nhất định sẽ làm theo nguyện vọng của chúng tôi. Xem chừng bà cũng đi như khi nhận thừa kế từ mẹ, mình thì sẽ đẩy bộ sưu tập sách của ông bố đi chứ không giữ lại.

Hiện tại, đang có một vấn đề.

“Đã tìm thấy cuốn *Những năm cuối đời* bên nhà Kugayama chưa?”

Vào ngày tôi ngã cầu thang, bộ sưu tập sách của cụ Shodai, bao gồm cả

cuốn *Những năm cuối đời* “Đề tự dùng” của Dazai chắc chắn vẫn còn nằm trên giá sách có cửa trong thư phòng nhà Kugayama. Nhưng không biết từ lúc nào, giá đã trống trơn. Mà không phải là do cảnh sát mang đi, vì cuốn sách này không liên quan trực tiếp đến vụ án chiếm đoạt bản sách chưa rõ của Shioriko.

Chắc chắn Mari đã giấu đi đâu đó, nhằm trả đũa Shioriko can tội gây cản trở kế hoạch của mình.

Tuy vậy, do tình trạng sức khỏe của cụ không tốt nên chúng tôi vẫn chưa thể hỏi cuốn sách ở đâu.

“Lúc nói chuyện với bác Tsuruyo, em đã đề cập đến vấn đề đó. Và tin xấu đây... Cuốn *Những năm cuối đời* ‘Đề tự dùng’ của Dazai đã rơi vào tay người khác.”

Tôi thoáng nghe thấy giọng trước câu trả lời của Shioriko.

“Rơi vào tay người khác, nghĩa là bị bán rồi sao?”

“Đa... Em cũng bất cần. Cứ đinh ninh là với tính cách của bà Mari thì bà sẽ không từ bỏ hay gây tổn hại đến bộ sưu tập sách... Thế mà trước khi chuyển lên viện ở Tokyo, nhằm lúc bác Tsuruyo đi vắng bà đã gọi một nhà buôn sách cũ quen biết đến, để họ khuân đi toàn bộ. Bác Tsuruyo bảo có một bản kê chi tiết hàng thu mua trị giá 1.000.000 yên được chuyển phát tới. Số tiền thanh toán đã được chuyển vào tài khoản cá nhân của bà Mari.”

“Thế thì tệ quá!”

Kể từ thời điểm số tiền 1.000.000 yên được thanh toán thì giao dịch đã hoàn thành mất rồi. Một khi sách ra đến thị trường, rõ ràng việc thu hồi không còn đơn giản. Nếu sách lọt vào tay một người cuồng Dazai thì đời nào họ chịu buông bản in hiếm đến thế của tác giả mình quý trọng cơ chứ?

“Chắc là không sao đâu. Em đã liên hệ được với nhà buôn sách kia rồi. Người đó nói chưa bán cuốn nào trong bộ sưu tập sách mua lại từ nhà Kugayama cả. Tối nay người đó sẽ đến đây để bàn việc nhượng cuốn *Những năm cuối đời* cho chúng ta.”

“Ra vậy. Tốt rồi.”

Tôi nghe cả người. Tức là chỉ thay đổi đối tượng giao dịch, từ nhà Kugayama sang nhà buôn sách mà thôi.

Nhưng miệng nói không sao, mà Shioriko lại rầu rĩ ra mặt.

“Sao thế?”

“Em băn khoăn một điều. Tại sao bà Mari lại quyết định bán bộ sưu tập sách nhỉ?”

“À thì, muốn gây rắc rối cho Shioriko chẳng? Để chúng ta không thể thực hiện lời hứa với Tanaka chẳng hạn?”

“Nếu thế thì bà sẽ sắp đặt sao cho sách tới bộ sưu tập tư nhân nào đó càng sớm càng tốt chứ. Đằng này nhà buôn sách kia cũng bảo bà không đưa ra yêu cầu nào tương tự.”

“Hay bà quên nhờ thôi?”

Tôi chẳng thể nghĩ ra nguyên nhân nào to tát, dù sao cũng là hành động của một người già ốm yếu.

“Nếu thế thì tốt quá, nhưng mà... em cảm thấy như còn có ẩn tình gì...”

Tôi thì lo lắng về chi phí nhập hàng hơn. Hẳn sẽ cần một số tiền lớn lắm. Nói là cửa tiệm có tiền dành để nhập hàng cần vốn lớn nhưng hiện nay tình hình kinh doanh đang thua lỗ. Liệu có ổn thật không!? Cứ mãi lo lắng mà chẳng làm được gì mới thật thảm hại.

“Tiệm sách cũ nào mua lại vậy?”

“Không phải tiệm chuyên sách cũ, mà là một tiệm đồ cổ ở Yokohama có tên ‘Tiệm đồ cổ Maisuna’, chuyên buôn bán đồ cổ nước ngoài và sách Tây. Nghe nói họ đã giao thiệp với nhà Kugayama từ xưa rồi.”

“Em không biết họ ư?”

Shioriko gật đầu. Cô gái này cuồng sách cũ háng nặng, tất nhiên cũng tường tận các tiệm buôn bán sách cũ. Vậy mà cũng có nơi cô không biết sao.

“Họ đóng cửa cũng được mười lăm năm rồi, từ ấy chỉ còn bán hàng theo danh mục cho một số khách quen nhất định*. Người em liên hệ bảo ông chủ gần như sinh sống ở nước ngoài. Nghe giọng cũng khá luống tuổi. Nếu là mẹ em có lẽ bà sẽ biết.”

Tôi giật thót. Chủ đề chuyển sang một nhân vật ngoài dự tính. Shinokawa Chieko. Một phụ nữ hiểu biết về sách cũ hơn cả Shioriko, người không bao giờ sơ sót. Mười năm trước, bà theo đuổi cuốn sách nào đó và rời khỏi tiệm sách cũ Biblia, mất tích cho đến mãi gần đây.

“Sao lại thế?”

“Vì mẹ ở nước ngoài suốt, chắc chắn có mua bán sách ngoại. Dù em cũng chẳng muốn hỏi bà có biết rõ các đồng nghiệp Nhật Bản không...”

Giọng Shioriko pha lẫn gai góc. Tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô. Shioriko giống mẹ như đúc. Hẳn cũng vì thế mà cô không thể tha thứ cho mẹ. Tại ghét người giống mình chẳng?! Nếu biết thêm một bí mật, không chừng cô lại có thêm người để ghét.

Dù chứng cứ chưa rõ ràng, nhưng xem ra Chieko chính là con gái của Shodai với bà nhân ngãi ở Fukasawa thuộc Nishi-Kamakura. Cũng có nghĩa chủ tiệm sách cũ nguy hiểm đã đe dọa khách, cưỡng ép giao dịch

chính là ông ngoại. i Shioriko.

“Anh Daisuke?”

Tôi nhận ra điều này qua cuộc nói chuyện với Chieko khi bà vào thăm tôi nằm viện vì gãy xương vai. Có lẽ bà đã gợi ý để tôi nhận ra. Tôi có cảm giác mình bị . bà nắn gân, xem thử người đang he .n hò với con gái mình sẽ phản ứng thế nào. Tất nhiên tôi chưa nói chuyện đó với ai, nhưng...

“A... Anh Daisuke. Chuyện này...”

Tôi sực tỉnh. Shioriko đang nhắm tì .t mắt, co rúm cổ.

“Đ... đang giờ làm việc, không được đầu... Vì, Aya sắp về rồi...”

Cô thì thào, giọng nhỏ như muỗi.

“Ý em là sao?”

“Hả?”

Shioriko ngẩng đầu. Khoảng cách giữa hai đứa gần hơn tôi nghĩ. Mà không, là tôi đang ghé mặt la .i phía cô. Hình như trong lúc nghĩ ngợi tôi đã nghiêng tới trước. Từ khi cô đứng lên, đôi tay tôi vẫn nắm cánh tay cô không rời.

Chắc Shioriko tưởng tôi đi .nh hôn cô. Tôi bất giác rê mắt đến miệng cô ấy.

Đôi môi căng mở .ng thoa son bóng màu hồng đang hé mở.

Tôi khẽ nuốt nước bo .t...

Đúng lúc đó, cánh cửa ngăn giữa nhà chính và tiệm sách mở tung ra kèm theo âm thanh chói tai.

“Có cặp đôi nào đang tình tứ quanh đây không!”

Người xuất hiện kèm theo câu thoa .i kiểu lễ hội Namahage* là một cô gái nhỏ nhắn tuổi tầm họ .c sinh cấp ba. Với chiếc quần cộc dài qua gối và

áo phong kẻ sọc ngang, trông cô bé như vừa đi biển về. Bím tóc đuôi ngựa rất hợp với làn da rám nắng, khuôn mặt như con thú nhỏ cũng mang sắc thái khác hẳn chỉ vậy mà cô bé này lại là em gái của Shioriko. Tên cô bé là Shinokawa Ayaka. Học sinh lớp Mười hai đang nghỉ hè.

“A, có thật kìa...”

Một nụ cười lúng túng hiện trên mặt cô.

“Em xin lỗi. Thật lòng xin lỗi. Em chỉ đi nhàn nhàn thôi... Không không không, không sao không sao. Cứ tiếp tục, cứ tiếp tục đi a...”

Cô bé hướng hai lòng bàn tay về phía chúng tôi, lùi dần, tính rút vào nhà chính.

“Khoa... khoan đã Aya! Hiểu làm thôi.”

Shioriko vội vã gọi em gái. Tôi nghĩ, có phải hiểu làm hay không thì cũng thật khó mà nói rõ tình huống lúc đó.

Trên màn hình điện thoại di động là ảnh một người đàn ông đứng tuổi đeo kính râm tối màu bế một em bé mặc đồ sơ sinh màu trắng. Điềm là hiên nhà, chụp được cả cửa kính phía sau. Cả hai cùng nheo mắt nhìn vào ống kính, những nếp nhăn nơi ấn đường giống hệt nhau cho thấy họ là ruột thịt.

“Đúng không, giống hệt chú Sakaguchi luôn.”

Ayaka chìa điện thoại của mình cho chúng tôi xem.

Hôm nay cô bé đã đến căn hộ của vợ chồng Sakaguchi ở Zushi. Nhờ vụ anh Sakaguchi tới bán cuốn *Nhập môn Logic học* mà hai nhà trở nên thân thiết. Đưa con đầu lòng của họ vừa chào đời đầu tháng này nên Ayaka thay chúng tôi đến gửi quà mừng. Thật ra chúng tôi muốn đi lắm mà bận

việc, đành thôi.

“Nhưng cũng rất giống chị. Shinobu. Dù là bé trai.”

Tâm hình tiếp theo, em bé đã được chuyển sang đặt trên đầu gối người phụ nữ mặt tròn. Đó là chị. Shinobu, vợ anh Sakaguchi. Không biết có phải ai vừa nói đùa gì không mà chị cười ra tiếng. Tôi như nghe tiếng cười vọng đến tận đây. Quả thật các đường nét trên khuôn mặt hai mẹ con giống hệt nhau.

“Nhìn tấm hình này, em nghĩ cũng chẳng mấy chốc mà đến ngày em được bế em bé.”

“Chẳng mấy chốc... Ý Aya là con của em á?”

“Không phải của em, mà là của chị. chứ. Lúc nào đó chị sẽ kết hôn còn gì.”

“Cái...”

Shioriko bật ra một tiếng nghe nắc.

“Không có đâu! K... kết hôn vẫn là chuyện xa xôi... Chị còn chưa đến thăm mẹ anh Daisuke và chào hỏi hàng họ cơ mà!”

Cô ấy đã nghĩ đến đó rồi ư? Nghe vậy mới nhớ Shioriko chưa gặp mẹ tôi. Mang tiếng là họ hàng để tiến tới hôn nhân mà tôi lại chẳng bận tâm gì.

Sắp tới phải mời Shioriko đến nhà vậy!

Chỉ là, đúng như cô ấy nói, tôi cũng nghĩ kết hôn vẫn là chuyện xa xôi.

Trong thời gian điều trị, chán thương, tôi đã thăm thía một điều. Khi không hoạt động bình thường thì tôi chẳng làm nổi việc gì, khác hẳn Shioriko nhập viện mà vẫn quán xuyến cửa tiệm như hồi năm ngoái. Giờ tôi không thể nghĩ rằng chỉ cần lợi thế về thể lực là đủ. Tôi muốn có thêm

chút thời gian để suy tính xem, cưới cô gái này rồi thì mình sẽ tiếp tục làm việc ra sao tại tiệm sách cũ Biblia.

“À, nhân đây, anh Gora này.”

Ayaka cất điện thoại, chuyển qua bắt chuyện với tôi.

“Anh có biết ông Shida giờ sao không?”

“Ông Shida à?”

Đó là một sedori vô gia cư sống dưới gầm cầu ở Kugenuma, vẫn thường xuyên qua lại Biblia cho đến khoảng ba tháng trước. Ông Shida là người sôi nổi, lại hào sảng, thẳng tính. Nếu ông tới, có lẽ tôi sẽ tâm sự cùng ông chuyện kết hôn với Shioriko. Chẳng người quen lớn tuổi nào biết tường tận nội tình tiệm sách cũ Biblia và cả mối quan hệ giữa mẹ con Shinokawa như ông Shida.

“Không, anh cũng không biết. Từ cuối tháng Tư bỗng nhiên ông không đến tiệm nữa, cũng bất chợt ngừng gọi điện và email.”

Trước đây từng có đôi lần ông Shida đột nhiên biến mất vài ngày, nhưng tình hình lần này rất khác. Khi chúng tôi tới xem cái ổ của ông ở gầm cầu sông Hikiji, lều ngủ đã được dọn dẹp sạch bách. Có vẻ như sau tháng Năm ông cũng không xuất hiện ở các tiệm sách cũ khác, nơi ông vẫn hay tới bán sách nữa.

“Có chuyện gì với ông Shida à?”

“Nao ấy... Lúc nãy em gặp cậu ấy ở ga Kamakura, hình như từ lúc nghỉ hè cậu ấy đã tìm ông Shida khắp nơi. Bạn ôn thi mà cậu ấy vẫn nhón nhác lơ lửng, sợ ‘Nhỡ thầy lại chết đường chết chợ ở đâu’.”

Nao... Kosuga Nao hiện đang học cùng trường cấp ba với Ayaka. Nhờ cuốn *Người đi một lú* - *Thánh Andersen* của Koyama Kiyoshi do Shincho

Bunko phát hành mà cô bé đã thân thiết với ông Shida và thường hay nói chuyện sách vở với ông ở bãi sông. Cô bé tôn kính gọi Shida là “thầy”.

“Anh nghĩ chẳng may có chuyện thì ông sẽ liên lạc với tiệm sách cũ nào đó thôi. Nhất định ông phải có danh sách số điện thoại hay địa chỉ các tiệm sách đã lui tới... Có lẽ chỉ là chuyển nhà thôi.”

Tôi liếc Shioriko. Có một lý do nữa để suy đoán rằng ông đã chuyển nhà. Vài tháng nay, Shioriko cố không đề cập tới chuyện ông Shida. Tôi đoán có lẽ cô biết điều gì. Hồi cuối tháng Tư, cô xử lý vụ ồn ào liên quan đến các sổ cũ của *Nguyệt san Hosho*. Ngay sau đó, ông Shida biến mất. Đó là vụ việc có can hệ tới ba mẹ của ông.

“Đa, thì, đúng thế nhỉ... Ông Shida cũng chẳng phải kiểu người có thể chết đường chết chợ được. Nhưng chuyển đi thì ít ra cũng nên đến chào mọi người một câu chứ.”

Đúng thế. Dù phải đi đâu, thì ít nhất cũng nên gửi một bức thư báo tin. Tôi đã luôn cho rằng tính ông tro ng tình tro ng nghĩa.

“Em sẽ nói chuyện với Nao, khuyên cậu ấy không cần lo lắng quá.”

Dứt lời, Ayaka ngoảnh về phía chị gái.

“Thôi, em sẽ ở trong phòng làm bài tập đến chiều tối. Em đã chuẩn bị trà bánh trong bếp, khách đến thì chị đem ra nhé.”

Cô bé toan mở cánh cửa dẫn vào nhà chính. Tôi bỗng nghi hoặc. Nghe như thể khách sẽ đến vào ban ngày ấy, chuyện này tôi mới nghe lần đầu.

“Khoan đã Aya... Khách đến vào buổi tối chứ nhỉ?”

Shioriko vội vàng lên tiếng. Em gái cô quay lại, miệng há hốc gần rõ cả cuống họng, rồi bỗng đưa hai tay ôm mặt ngửa lên trần nhà.

“Ôi... đúng là lúc đó chị không nghe hả? Em chỉ định xác nhận lại

thôi. Bỏ tay thiết!”

“Hả? Nghĩa là sao?”

“Sau bữa sáng em nói rồi còn gì. Rằng ban sớm có điện thoại của khách, người ta bảo nếu được thì chiều nay đến. Chi này, bây giờ chi trả lời hỏi hột nên em đã đoán không biết lời em nói có lọt vào tai chi không...”

Nghe đáp, Shioriko biến sắc mặt, như thể sực nhớ ra điều gì.

“Chắc là cái lúc... em nhắc chi. ‘Đọc sách hay đánh răng, hãy cho n làm một thứ thôi’ ấy hả?”

“Đúng, chính lúc đó!”

Ayaka chỉ thẳng ngón tay vào Shioriko.

Khi đang đọc sách cô không nghe cũng chẳng có gì lạ. Mà như thế nghĩa là, đánh răng cũng đọc sách sao cái con người này!

Thật ra tôi cũng không quá bất ngờ.

Bỗng cửa tiệm xi ch mở.

“Xin phép.”

Câu chào với âm điệu ngân nga như tiếng hát vang lên trong tiệm. Người đàn ông thấp lùn mặc bộ vét kẻ sọc xanh thẫm với chiếc mũ cũng kẻ sọc bước qua ngưỡng cửa đang mở. Dải cà va t to màu cam trông thật chói mắt. Ông ta xách một chiếc ca táp có vẻ được làm bằng da.

Trông ông ta rất nổi bật, hoàn toàn chẳng phù hợp với cảnh sắc Kita-Kamakura tháng Bảy. Trong khoảnh khắc, tôi cứ ngỡ một nghệ sĩ biểu diễn la mặt vừa ghé đến vậy.

Dáng người tròn tri a nhưng bước chân thì nhẹ tênh. Ông ta thoăn thoắt tránh những chông sách để tiến đến quầy. Chúng tôi đứng đực ra,

không ai nói được tiếng nào.

“Chào các ba. n ở tiệm sách cũ Biblia. Tôi là Yoshiwara Kiichi của tiệm đồ cổ Maisuna.”

Ông xưng tên với tông gio. ng chậm rãi nhưng khỏe khoắn rồi bỏ mũ bằng một động tác rất ki. ch. Cái đầu bóng lũng không một sợi tóc. Đường nét khuôn mặt nhẵn như go. t, nhưng khóe miệng và đuôi mắt hẳn rõ nếp nhăn, xem chừng đã khá lớn tuổi.

“Tôi ma. n phép đến vì vu. giao di. ch cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai Osamu. Chẳng hay tôi có thể thừa chuyện luôn bây giờ không?”

Tôi vỡ lẽ. Ông già này chính là nhà buôn đã mua la. i bộ sưu tập sách Shodai từ gia đình Kugayama. Trông khác với bất cứ chủ tiệm sách cũ nào tôi biết trước giờ. Ông tỉ mỉ chăm chút đến từng góc ngách cả dáng điệu lẫn trang phu. c, không mấy may thiếu sót, nhưng la. i phảng phất mùi công nghiệp. Như thể ông ta đang diễn la. i y hệt một nhân vật được ta. o hình từ đâu vậy.

Tôi mang máng thấy bất an.

3

Shioriko dẫn khách vào gian phòng kiểu Nhật trong nhà chính.

Ở căn bếp bên ca .nh, tôi vừa rót trà lúa ma .ch ra chiếc cốc thủy tinh dùng để đãi khách vừa nghe ngóng tình hình. Câu chuyện còn chưa bắt đầu.

Ông già tự xưng là Yoshiwara nhìn chăm chăm vào Shioriko đang ngồi bên kia chiếc bàn thấp. Ông ta vẫn nheo mắt niềm nở nhưng nét mặt chẳng mấy may đổi khác, như thể ngũ quan đã cứng lại .i thành đồ trang trí bày trong tủ kính.

Shioriko luống cuống sửa lại .i dáng ngồi.

Vừa bảo sẽ làm bài tập hè nhưng Ayaka lại .i đang nép chặt sau bóng chiếc tủ để chén bát, từ căn phòng kiểu Nhật không nhìn được tới chỗ này.

“Aya, em làm gì thế?”

Tôi khẽ hỏi, cô bé liền dựng ngón trỏ ra dấu im lặng.

“Em tính nghe trộm. Chẳng phải có gì đó rất khả nghi sao, ông già kia ấy.”

Lần đầu tiên tôi thấy hành vi nghe trộm được tuyên bố một cách đường hoàng đến thế. Cô bé này có tật tự ý nghe lén chuyện của khách. Đằng nào có muốn ngăn lại .i chắc cô bé cũng không rời khỏi đây, nhưng tôi vẫn nhắc nhở đúng như một người lớn, “Đừng nói lung tung, em về phòng đi,” rồi mang khay cốc và trà bánh vào phòng Nhật. Từ bên ca .nh, tôi đặt cốc thủy

tĩnh xuống trước mặt hai người, bất chợt ông già mở miệng, mặt vẫn tươi cười.

“Bi, cho là khả nghi, tôi cũng phần nào hiểu được, nhưng xin đừng cảnh giác quá.”

Tiếng ho khan bật ra từ đằng bếp. Chúng tôi đã cố nói thầm mà hình như vẫn đến tai ông. Shioriko cúi đầu thật thấp.

“Xi... xin lỗi ông.”

Tôi cũng vội vã xin lỗi. Nghĩ sao chúng tôi vẫn là bên sai. Nhân tiện, không dấu hiệu nào cho thấy có người đi khỏi bếp. Có vẻ cô bé kia cương quyết nghe lén.

“Do sống ở nước ngoài lâu năm mà tôi có tật nói năng giống ki, ch, nhất là bởi người Âu và Mỹ không hiểu được cách diễn đạt mơ hồ rào trước đón sau của Nhật. Lúc đầu tôi cũng chưa quen nhưng bây giờ tôi la, i cho rằng thế giới này giống như một sân khấu vậy. Ai cũng phải diễn một vai nào đó.”

Ông ta nháy mắt đầy hàm ý. Dù ban đầu có không quen thì giờ ông ta cũng đã khá thoải mái với tác phong này rồi. Phải chăng vì nó phù hợp với tính cách ông ta.

“Maisuna... là tên của ai thế a, ?”

Trước mặt Shioriko là danh thiếp của ông già. Ca, nh ho, tên “Yoshiwara Kiichi” có in dòng chữ “Tiệm đồ cổ Maisuna”. Địa, a chỉ là quận Motomachi thành phố Yokohama. Yoshiwara đan những ngón tay gân guốc trên chiếc bàn thấp, mắt không rời Shioriko. Mất một lúc ông ta mới trả lời.

“Ông tôi là người Đức, ho, Meissner. Cửa tiệm chúng tôi tho, a, t tiên là

tiệm tạp hóa bán hàng nhập khẩu, mở cửa vào đầu thời Đại Chính (thập niên 1910). Ban đầu cũng để nguyên Meissner làm tên tiệm, nhưng khi Thế chiến thứ Hai nổ ra, bố tôi thừa kế cửa tiệm, ngại dùng tên ngoại lai giữa thời buổi như thế nên đem phiên tên ra tiếng Nhật. Chuyện xảy ra hồi tôi còn nhỏ nên cũng không nhớ rõ nữa.”

Nói mới thấy quả là mặt ông già phẳng phát nét Âu Mỹ. Nếu sinh ra trong Thế chiến thứ Hai thì ông ta cũng khá có tuổi rồi. Ít nhất cũng phải ngoài bảy mươi.

“Ông thân với bên tiệm sách cũ Kugayama lắm, đúng không ạ?”

La một khoảng im lặng kéo dài. Ông già này luôn chú ý quan sát biểu cảm của Shioriko, như thể muốn đo đạc vị trí xem người đối diện đã biết điều gì. Không hiểu sao tôi bỗng nhớ tới Shinokawa Chieko, mẹ của Shioriko. Bà cũng từng có thái độ y như vậy.

“Tôi vốn hứng thú với sách cũ hơn đồ cổ. Bố tôi là bạn thân của ông Shodai nên có hồi gửi tôi đến ở và làm việc tại nhà Kugayama. Mấy năm trước khi ông Shodai qua đời, tôi đã giữ vị trí như người họ c nghề kiêm quản lý ở đây. Sau khi ông mất, tôi quay về tiếp quản cửa tiệm của bố.”

Chẳng biết tự lúc nào, cơ lưng tôi căng lên. Nếu Yoshiwara từng là “quản lý” thì chắc hẳn ông ta cũng biết những vụ giao dịch xấu xa của ông cụ Shodai, chưa chừng còn tiếp tay ấy chứ.

“Ông biết ông nội cháu, đúng không ạ?”

Biểu cảm của Shioriko không khác mọi ngày... Tức là nói lí nhí và không dám nhìn vào mắt người đối thoại. Những khi không phải chuyện liên quan sách vở.

“Ý cô là Shinokawa Seiji? Tất nhiên, tôi biết chứ.”

Ông ta ngừng một thoáng rồi gật đầu.

“Chúng tôi có vài năm làm việc cùng nhau ở Kugayama. Anh Seiji làm quản lý ở Kugayama, về sau tách ra mở Biblia nên tôi được làm quản lý tiếp theo. Quản lý chỉ là cách gọi văn hoa cho chân cha. y vật. Dù trong hay ngoài giờ làm, tôi vẫn thường bị ông Shodai mặc tình sai phái.”

La. i thêm một mối lo nữa. Nếu ngoài công việc ra ông ta còn làm chân sai vật, chắc chắn ông ta sẽ rất tường tận về cuộc sống riêng tư của Shodai. Chẳng la. gì nếu ông ta biết chủ mình có con riêng, Chieko.

“Vì duyên nợ đó, bà Mari đã nhờ tôi mua la. i bộ sưu tập sách của ông Shodai. Xin lỗi, tôi nói chuyện lan man quá. Chúng ta vào chuyện chính thôi nhĩ, còn phiền cô mua la. i cuốn sách cũ tôi mang đến nữa chứ.”

Yoshiwara mở chiếc ca táp da màu trắng, lấy món đồ bọc khăn rồi cởi ra, tỏ rộng trên mặt bàn.

Cuốn sách cũ mang tên *Những năm cuối đời* xuất hiện.

Shioriko xin phép xem qua, nhận lấy cuốn sách và cẩn thận lật từng trang giấy.

“... Đúng là nó rồi.”

Tôi thở phào nhẹ. nhõm. Có vẻ ông ta thật lòng muốn bán cho chúng tôi.

“Tốt quá. Vậy tôi nhượng la. i cho cô nhé. Giá là 8.000.000 yên.”

Tám triệu yên? Trước con số mà ông già đưa ra không hề do dự, tôi thấy nghi ngờ chính tai mình.

Đang trả cuốn sách về trên tấm khăn bọc, Shioriko chợt khựng la. i.

“8.000.000 yên ấy a.?”

“Ừ, thì đồ hiếm mà. Tôi nghĩ nó xứng với mức giá ‘hiếm’ cỡ đó.”

Chắc chắn ông ta không ngu ngốc đến thế. Tôi từng nghe Shioriko nói rằng bản in đầu *Những năm cuối đời* nếu không phải bản chưa ro.c thì chỉ bán được với giá trên dưới một triệu yên. Kể cả cuốn sách hiếm mà Dazai giữ “Đề tự dùng” cũng không có giá cao đến thế. Nhất là, ông già này chỉ trả Mari 1.000.000 yên cho toàn bộ số sách. Dù nâng giá cũng có chừng mực chứ.

“Cháu thấy giá đó khá cao so với thị trường a.” Shioriko nói bằng giọng kiêu chề.

“Vậy hả?” Yoshiwara nghiêng cái đầu hình quả trứng, khuôn mặt vẫn cười. Tuy nhiên, ánh nhìn của ông ta không rời khỏi Shioriko. “Tôi thì nghĩ đó là giá hợp lý. Tôi tin có khách sẽ mua nó ngay cả với giá 8.000.000 yên.”

“Đúng là nhiều nhà sưu tập bày tỏ niềm thích thú với cuốn *Những năm cuối đời* ‘Đề tự dùng’ của Dazai, nhưng... Cháu nghĩ không ai bỏ ra số tiền ấy đâu a.”

“Khách của cửa tiệm này thì có thể đúng thế thật. Ví như người hiện đang trong tù vì tội làm cô bị thương nặng, cậu Tanaka Toshio ấy, chắc sẽ chẳng bỏ ra nhiều đến thế đâu, dù có là cháu nội Tanaka Yoshio đi chăng nữa.”

Tôi đã hiểu ra. Ông già này biết tổng tiệm sách cũ Biblia phải có được cuốn *Những năm cuối đời* “Đề tự dùng” bằng mọi giá. Chắc chắn ông ta cũng biết Tanaka Yoshio đã bị tiệm sách cũ Kugayama ép giá khi mua cuốn *Những năm cuối đời* này. Và, ông ta tính vắt kiệt Biblia đến hết mức có thể. Đúng là một nhà buôn sách cũ tàn nhẫn, tham lam, y hệt thầy ông ta.

Có lẽ Mari cũng đoán được chuyện sẽ thành ra thế này, nên mới nhượng bộ sưu tập cho quản lý cũ của Kugayama. Dứt khoát là trò để trả thù Shioriko.

“Nếu cô không hứng thú thì tôi buộc phải bán cho bên khác. Dĩ nhiên, bốn tiệm tôn tro, ng quyền riêng tư của khách nên sẽ tiến hành sao cho tuyệt đối không ai biết được sách đã tới tay vị, nào. Nếu cô bỏ lỡ hôm nay thì có lẽ không còn cơ hội thứ hai để mua cuốn *Những năm cuối đời* này nữa. Hoặc nếu có thì chắc cũng không kịp lúc cậu Tanaka Toshio ra tù. Rồi cậu ta sẽ lỏng lẻo tới mức nào chứ, tưởng tượng thôi đã đủ sợ rồi. Nghe đồn cậu ta là người sẵn sàng bắt chấp tất cả vì sách cũ...”

Ông ta giả vờ run bắn người. Đùa hả? Chẳng phải ông đang dồn ép chúng tôi sao? Chúng tôi mà cung cúc tuân theo một kẻ như thế này á? Đừng đùa!

“Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ trả 8.000.000 yên.”

Shioriko tuyên bố bằng giọng rất trầm. Tôi bất giác nhìn cô, toan hỏi cô đang nghiêm túc sao. Cô khẽ lắc đầu ngăn tôi la, i.

“Vì có vẻ không còn cách nào khác.”

Cô thì thầm, mặt vẫn nhìn ra trước. Dù không muốn thừa nhận nhưng thực sự thì quyền chủ động trong giao dịch này đâu nằm trong tay chúng tôi. Nếu ông ta ngừng giao dịch, tất cả sẽ kết thúc.

“Tôi xin cảm ơn.”

Yoshiwara cúi chào kiểu lịch sự thái quá. Chỉ nhìn cái đầu nhẵn bóng của ông ta tôi cũng thấy khó chịu.

“Vậy xin hỏi cô sẽ thanh toán thế nào? Bởi có lẽ trả ngay toàn bộ số tiền thì hơi khó, nên tôi sẽ chờ ít bữa vậy.”

“Ngày mai cháu sẽ trả một nửa... Phần còn lại để tháng sau được không ạ,?”

“Tất nhiên là được rồi. Vậy ta làm hợp đồng luôn tại đây nhé. Chỉ cần

cô đặt cọc một ít thì ngay hôm nay tôi xin giao cuốn *Những năm cuối đời* này cho cô.”

Tôi chỉ biết im lặng nhìn giao dịch từng bước diễn ra. Tôi nhớ lại câu chuyện của Shioriko ban nãy. Dù Shioriko đã nói có một khoản gửi trong ngân hàng phòng khi nhập hàng với số vốn lớn, nhưng chắc chắn khoản đó không đủ. Cô đi đâu lấy thêm tiền ở đâu đây? Và lại, giờ tiệm sách cũ Biblia còn đang rơi vào tình trạng kinh doanh thua lỗ.

“... Vậy là thương lượng hoàn tất. Xin hãy nhận hàng.”

Yoshiwara đẩy cuốn *Những năm cuối đời* về phía chúng tôi. Trước khi Shioriko cầm lên, ông ta lại đặt thêm một cuốn sách nữa bên cạnh.

Cuốn sách mỏng khổ nhỏ trông như ấn phẩm quảng cáo*. Tên sách là *Vụ án thế chấp thất bại*. Chất lượng giấy và tình trạng đổi màu cho thấy sách đã tương đối cũ.

“Món quà cảm ơn vì đã mua cuốn *Những năm cuối đời*. Cuốn này miễn phí.”

Shioriko nhìn lướt qua trang bìa. Rõ ràng là bồi hồi. Không biết tại sao mình lại được tặng món quà này.

“Đây là sách trong bộ sưu tập của ông Shodai đúng không ạ? Nó được trưng bày trong tủ cùng cuốn *Những năm cuối đời*...”

“Đúng thế. Một trong những cuốn tôi đã mua.”

Yoshiwara gật đầu. Shioriko cầm *Vụ án thế chấp thất bại* lên, thoăn thoắt kiểm tra các trang. Yoshiwara chăm chú dõi theo hành động của cô.

“Cháu cảm ơn. Cháu xin phép nhận cuốn sách này với lòng biết ơn sâu sắc.”

Shioriko cúi đầu. Có lẽ cô cũng nghĩ chẳng có lý do gì phải từ chối. Cô

đặt nó lên trên cuốn *Những năm cuối đời*.

Tôi thầm nhủ giao dịch đã xong, nhưng Yoshiwara chẳng có vẻ gì muốn cử động. Thấy khách vẫn ngồi trầm ngâm, Shioriko đi nh lên tiếng.

“À, ngoài ra...”

“Chieko kể cô nghe về tôi bao giờ chưa?”

Yoshiwara cướp lời. Dù vẻ niềm nở vẫn không đổi, nhưng bầu không khí có phần khác ban nãy.

Vừa nghe đến tên mẹ, mặt Shioriko cứng đờ.

“... Chưa ạ.”

“Gần đây cô có gặp Chieko không?”

“Lâu rồi cháu không gặp, cũng không liên lạc gì. Thậm chí không biết mẹ đang ở đâu. Sao ông lại hỏi về mẹ cháu?”

Ánh nhìn của Yoshiwara bỗng trở nên đanh sắc.

Trông ngược tôi đập thành thi ch.

“Vì tôi có quen mẹ cô. Thời Chieko còn là sinh viên, tôi chính là người dạy cô ấy những điều căn bản về sách Tây. Chieko là một học trò cực kỳ xuất sắc. Bây giờ cô ấy học chuyên ngành lịch sử, tiện thể nghiên cứu về sách cũ Âu Mỹ. Mà, nói là nghiên cứu chứ xem chừng cũng chỉ để phục vụ sở thích cá nhân.”

Tôi cảm thấy như bị một vật lạ nh cha m vào sau lưng vậy. Ngày trước, tôi từng nghe bà thân của bà nói rằng thời sinh viên, Chieko có hứng thú với “quá trình xuất bản ở châu Âu thời cận đại”^{*}. Nếu ông già trước mắt chúng tôi đây nói thật, thì ông chính là thầy của Chieko.

Ánh mắt ông ta đáng sợ như đang cố nhìn thấu cảm xúc của đối phương. Ban nãy tôi nghĩ người này giống Chieko, nhưng có lẽ ngược lại.

Chieko rất giống người này.

“Thật ra ông Shodai muốn tự mình huấn luyện Chieko, nhưng dù thành thạo kinh doanh sách Tây cũ, ông lại không rõ về nội dung sách vở. Ông là người hầu như không đọc sách mà. Vì thế tôi được giao nhiệm vụ dạy dỗ Chieko. Cũng bởi có người ông sinh ra ở Đức, tôi lớn lên với sách Tây bao quanh.”

Ông ta nhấn mạnh tên nước Đức với vẻ tự mãn. Shioriko bất giác nhòai người tới.

“Sao ông Shodai lại dạy về sách cũ cho mẹ cháu?”

Trong khoảnh khắc, mắt Yoshiwara nheo lại đầy nghi hoặc. Rồi ngay lập tức, nét mừng vui chưa từng thấy lan rộng khắp mặt ông ta.

“Tệ quá,” tôi nghĩ. Shioriko không biết về mối quan hệ giữa Shodai và Chieko. Xui xẻo sao, điều đó còn bị vị khách này nhận ra.

Yoshiwara vỗ đập vào đầu mình.

“Bất ngờ đấy. Chuyện đó mà cô không biết sao? Rõ thật là Chieko cũng chẳng tốt đẹp gì.”

“... Là sao ạ?”

“Gì chứ, chuyện đơn giản lắm. Ông Shodai với Chieko là...”

“Khoan đã!”

Tôi bất giác hét lên.

Phản ứng thật sai lầm.

Ông già liếc nhìn tôi. Những người ở đây đều hiểu, kẻ ngoài cuộc này đã tỏ tường một bí mật của nhà Shinokawa mà đến Shioriko cũng không biết.

Yoshiwara nói tiếp như thể không nghe thấy gì.

“Ông Shodai là cha của Chieko. Ông muốn để cô ấy thừa kế tiệm sách Kugayama nên mới muốn huấn luyện, dù cuối cùng ông đã thất bại. Cũng có nghĩa, cô là cháu ngoại ông Shodai.”

“Hả!”

Tiếng hét không phải của Shioriko, cũng không phải của tôi.

Cả ba người trong phòng khách nhất loạt nhìn về phía tấm cửa trượt ngăn cách căn phòng với bếp. Có vẻ cô bé kia vẫn tiếp tục nghe lén. Nghĩ lại, em gái Shioriko thì cũng là cháu của Shodai mà.

“Cháu hiểu rồi. Ngoài ra ông còn việc gì nữa không ạ?”

Shioriko nói. Xem ra đã lấy lại bình tĩnh. Cô tiếp nhận sự việc thế nào, tôi chẳng làm sao biết được.

“Không, không còn chuyện gì nữa. Thật lòng mong đợi những đề nghị khác từ cô.”

Yoshiwara đặt tay lên ngực, cảm ơn một cách cường điệu.

“Không đời nào có lần thứ hai đâu!” Tôi nghĩ vậy nhưng chẳng thể nói ra lời.

4

Ngày hôm sau, tiệm sách cũ Biblia mở cửa trở lại.

Tôi đang đổi hàng ở góc truyện tranh cũ ca. nh quầy thanh toán. Khách đứng đọc sách* đã đi từ lúc nào, trong tiệm còn một mình tôi. Chẳng biết có phải do cái nóng chết người hay không mà chiều rồi vẫn không có mấy khách ghé tiệm.

Shioriko đã ra ngân hàng để chuyển tiền cuốn *Những năm cuối đời* cho tiệm đồ cổ Maisuna.

Hôm qua, sau khi Yoshiwara Kiichi ra về, tôi nghĩ tưởng mình sẽ bị tra hỏi nhiều lắm, nhưng Shioriko chỉ nói vồn vồn một câu, “Ngày mai bình tĩnh lại, mình trao đổi nhé”.

Nhưng sáng nay, khi tôi vào làm, ngoài các yêu cầu công việc ra chúng tôi hầu như không trao đổi gì cả.

Đang nhét cuốn *Con ma Qtaro** của Fujiko Fujio vào giá sách, tôi dừng tay.

Lẽ ra tôi không nên im lặng.

Tôi phát hiện Chieko là con gái Shodai cũng được hơn một tháng rồi. Tự viện có không đủ bằng chứng, tôi vẫn giữ kín sự việc với Shioriko. Tôi cũng không đi. nh tự kiểm tra xem có phải sự thật không. Tôi nghĩ mình đã lo sợ. Tôi không muốn nhìn Shioriko khổ tâm vì mối quan hệ với ông ngoại. hay với mẹ. mình hơn nữa. Nhưng so với việc bị. ba. i lộ thế này,

đáng lẽ tôi nên tự nói ra thì tốt hơn.

Cánh cửa sâu trong quầy thanh toán mở ra. Shioriko xuất hiện từ nhà chính.

“... Em về rồi a.”

Cô vào qua nhà chính sao? Chắc chắn cô đã đi ngang cửa tiệm, vậy mà tôi chẳng nhận ra. Hình như vào nhà rồi sang đây luôn nên cái gáy trắng và bắp tay vẫn lấm tấm mồ hôi.

“Em vất vả rồi. Bên ngoài nóng lắm nhỉ.”

Trong tiệm cũng khá nóng. Tôi ngoảnh ra thì thấy cửa kéo đang mở một nửa. Chắc vì khách ra ngoài ban nãy quên đóng vào.

“... Nóng a.”

Shioriko rút rè đáp, không nhìn thẳng vào mắt tôi. Tình trạng này kéo dài suốt từ hôm qua. Đúng là tôi phải xin lỗi cô thôi. Tôi ngừng tay, nhìn về phía cô.

“Anh Daisuke.”

Shioriko đột nhiên mở lời trước. Mắt vẫn nhìn xuống quầy, cô nói tiếp.

“Me em kể với anh đến đâu rồi? Về ông bà em ấy.”

Thế là ba .i lộ, việc tôi biết được bí mật là do nghe Chieko kể ấy. Mà cũng phải thôi. Còn ai khác nói cho tôi được.

Xác định đâu ra đây xong, tôi giải thích ngắn gọn. Rằng mẹ . Chieko là người tình của Shodai, xem ra bà cụ . hiện vẫn sống cùng gia đình mới ta .i Fukasawa, thành phố Kamakura. Rằng chỉ người thừa kế tiệm Kugayama mới có tư cách xem bộ sưu tập sách của gia đình, nhưng không hiểu sao Chieko vẫn biết hết. Tóm lại những người nắm rõ về bộ sưu tập ấy là vợ con Shodai, và cô con ngoài giá thú của ông cụ

Tôi đã kể xong nhưng Shioriko vẫn giữ nguyên dáng điệu, chẳng hề nhúc nhích. Thấy tôi cúi đầu xin lỗi, cô nhìn tôi với vẻ ngạ.c nhiên.

“Xin lỗi gì a.?”

“Vì... tôi biết mà cứ im lặng suốt.”

“Tất nhiên anh sẽ không nói rồi. Chuyện đó em không để ý đâu.”

Shioriko dứt khoát bác đi. Xem vẻ cô không giận tôi thật. Tôi nghe . cả người.

“Em cũng đã đoán có thể me . là con gái ông Shodai.”

“Thật sao?”

“Đa. . Như anh Daisuke vừa nói, me . em biết về tình tra.ng bộ sưu tập sách của Shodai. Không loạ.i trừ khả năng me . đã lên xem, nhưng em không nghĩ ho. sẽ dễ dàng tha thứ cho hành vi đó. Tuy nhiên nếu me . là con gái ông Shodai, thì bà có cơ hội như thế cũng không có gì lạ. .”

Quả nhiên Shioriko đã luôn nghi ngờ. Đúng là, làm gì có chuyện tôi nhận ra mà cô lạ.i không.

“Chỉ riêng việc biết bà ngoạ.i còn tạ.i thế là em đã mừng lắm rồi. Me . từng kể me . ‘Không có gia đình’, nhưng giờ nghĩ lạ.i thì me . chưa hề nói ho. đã mất. Có lẽ ý me . là bà ngoạ.i đã đổi ho. nên đó không phải gia đình của me . nữa.”

Gio.ng Shioriko rộn ràng nhưng tôi thật lòng không vui nổi. Tôi hiểu việc người bà kia tái hôn và có gia đình mới. Nhưng kể cả thế, đã ở gần nhau thế này, đúng ra phải đến nhìn mặt cháu mình chứ. Xem chừng có lý do khiến bà cu. không thể đến, hoặc đơn giản là tính cách bà cũng không như người bình thường, me . của Chieko cơ mà...

“Ồ, anh Daisuke, anh không sao chứ?”

“Hả? À, xin lỗi. Em vừa nói gì ấy nhỉ?”

Shioriko đang nói chuyện mà tôi lại sao lãng.

Loay hoay đổi cách cầm nĩa tới mấy lần, Shioriko mới như đủ dũng khí để hỏi lại.

“Nhà em... không rắc rối quá chứ?”

“Hả?”

Tôi hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

“E... em hiểu, bị hỏi dồn thế này anh sẽ chẳng thừa nhận ‘gia đình em rắc rối’ được, nhưng... Mẹ thì như thế, rồi người ông đó cũng khó lòng gọi là người tốt được... Liệu anh Daisuke có chán ghét hẳn hòng với em không...”

“Không hề.”

Tôi lỡ nói hơi to quá. Shioriko tròn xoe mắt. Tôi hít thật sâu, lấy lại bình tĩnh.

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ chán ghét gì hết... Mẹ hay ông ngoại làm gì cũng đâu liên quan đến Shioriko. Nói chứ, nhà tôi cũng có chuyện không thể kể cho người khác đấy thôi?”

Bà tôi ngoại tình đến đẻ cả con ngoài giá thú. Dù tính chất sự việc khác với nhà Shioriko, nhưng tương đồng ở điểm không tiện khơi khơi nói ra. Nhà ai chẳng có vấn đề riêng khó mà công khai.

“Thế em thấy nhà tôi rắc rối lắm à?”

Shioriko lắc đầu quầy quậy.

“Vậy là được rồi còn gì. Tất cả là chuyện đã qua. Chỉ cần từ giờ về sau chúng ta chú ý là được.”

Có lẽ Shioriko cũng chưa tự nhận ra. Rằng điều khiến cô thực sự bất an

không phải gia đình rắc rối, mà là khả năng một ngày nào đó cô cũng sẽ như ông và mẹ, dồn ép người khác hay ruồng rẫy gia đình vì sách cũ, hoặc thậm chí còn làm những việc đáng sợ hơn.

Tôi không tưởng tượng nổi cô gái này mà lại chà đạp ai đó vì lòng tham của mình. Tôi tin dù có chuyện gì xảy ra, dùt khoát cô cũng sẽ tìm con đường khác. Tôi muốn được làm chỗ dựa cho một Shioriko như thế.

“Ôi, hết thấy mọi xúc cảm ngoài niềm vui sẽ tan biến vào hư vô. Cả vô số hoài nghi, nỗi tuyệt vọng chực chờ phía trước, cả nỗi bất an đến run rẩy lẫn cơn ghen đến xanh tròng mắt...”

Shioriko lẩm nhẩm, đầu vẫn cúi gằm. Những tiếng cuối khẽ run.

“Mấy câu đó là gì thế?”

Em gái Shioriko hỏi. Đúng vậy, tôi cũng đi nhấc mắ. Trích dẫn từ tác phẩm nào chẳng?

“Em làm gì đấy?”

Chẳng biết từ khi nào Ayaka đã xuất hiện ngay cạnh chúng tôi với đôi tay khoanh trước ngực.

“Làm gì là sao! Này nhé, nghe lén là không tốt, nên em tính đường đường chính chính nghe đây.”

Cô bé chẳng chút ngại ngần. Tôi thở dài.

“Em chẳng bỏ tậ nghe lỏm gì cả...”

“Bởi em cũng có liên quan chứ bộ! Họ cũng là ông em, bà em mà!”

Cô bé cãi lại kịch liệt. Đúng nhĩ! Cô bé cũng không phải người ngoài cuộc.

“Chồng bà Mari là ông ngoại chúng ta, nên nhà Kugayama có quan hệ họ hàng với chị em mình, đúng không? Bác Tsuruyo là bác ruột của

chúng ta, Hiroko là chị họ... À, bà Mari thì không có quan hệ máu mủ nhỉ. Bà ngoại, ị chúng ta đang sống ở Fukasawa mà.”

Cô bé vung vẩy ngón trỏ hết hướng này hướng khác, rồi tự gật gù một mình.

“Chỉ nói chuyện này ở đây thôi nhé, Aya. Chúng ta không rõ bác Tsuruyo và Hiroko đã biết chưa.”

Shioriko nghiêm mặt nhắc nhở. Hiroko mà biết mình là chị em họ của hai người này, chắc cũng chẳng vui vẻ gì, có khi là ị còn ác cảm thêm vì chung dòng máu với Shioriko.

“Biết rồi biết rồi... Nhưng em muốn đi gặp bà ngoại, ị. Bà sống ngay gần đây, không qua là ị thì phí quá.”

Nói rồi cô bé hất cằm về hướng Fukasawa. Dường như nếu bà cho phép, ngay ngày mai cô sẽ đi gặp, làm thân với bà rồi về. Cô bé nói đầy thiện ý, chẳng chút ngạ ị ngần hay châm biếm.

“Chuyện kia như thế, chị, có sao không?”

“... Chuyện gì cơ?”

“Tiền tiền nong nong đó. Tiền mua cuốn sách của Dazai Osamu. Nhà ta đâu dư dả để trả 8.000.000 kia.”

Ayaka đi thẳng vào trọng tâm mà không ái ngạ ị hay mai mỉa. Shioriko bối rối liếc nhìn tôi.

Quả nhiên không đủ hả?!

“Không sao. Chị, sẽ tìm cách.”

Shioriko quả quyết. Cô em dường như không hiểu rõ nhưng bỗng dưng rộng tay ôm lấy chị. Cô chị cũng ôm là ị em như một lẽ dĩ nhiên. Chị em nhà này có thói quen ôm người thân.

Sau vài giây, họ buông nhau ra như chẳng có chuyện gì to tát.

“Hôm nay đến đây thôi! Nhưng nếu có khó khăn về tiền bạc thì phải bàn với em nhé, em vẫn quản lý chi tiêu phía nhà chính mà... Vậy em đến lò luyện thi đây. Em còn ghé siêu thị mua đồ nên chắc sẽ về muộn một chút.”

Dứt lời, Ayaka đi sang nhà chính. Cô bé vẫn quán xuyến việc nhà, lại phải lo ôn thi nên chắc chẳng dễ dàng gì.

Cửa đã đóng lại được một lúc, chúng tôi vẫn không nói nên lời.

“Nếu chỉ là vấn đề tiền nong của tiệm, thì em nghĩ là ổn thôi.”

Cuối cùng Shioriko cũng mở lời, như thể cảm thấy tôi sắp hỏi.

“Ngoài kinh doanh của tiệm còn có việc gì?”

“À, lần này em sẽ thắng thắn. Em muốn anh Daisuke cũng biết.”

Có vẻ là chuyện khó nói ở tiệm.

“Ngoài chuyện kia ra, hiện em còn lo lắng một việc nữa. Việc mua bán với ông Yoshiwara có lẽ chưa kết thúc tại đây đâu.”

“Ông già đó lại nói thêm gì à?”

“Không ạ, nhưng... Chỉ là, ý đồ của người ta là gì, đến giờ em vẫn chưa hiểu rõ. Không chỉ muốn bán *Những năm cuối đời* với giá cao đâu, ông ta còn một mục đích khác.”

Ánh mắt nhìn thấu tâm can y hệt mắt Chieko của ông già đó hiện lên trong đầu tôi. Quả thật lý do “trực lợi” chưa đủ để lý giải cho hành vi của ông ta.

“Anh xem cái này đi.”

Shioriko cầm cuốn sách mỏng khổ nhỏ đặt trên quầy, giơ bìa cho tôi xem.

Vu. án thế chấp thi. t người.

Cuốn sách cũ mà ông già no. để la. i cùng *Những năm cuối đời* của Dazai Osamu. Tôi đón cuốn sách, lật từng trang giấy. Bìa sách mỏng, trù tranh minh ho. a và lời tựa, chính văn chỉ vón ve. n hai, ba chu. c trang.

Rõ ràng đây là một cuốn sách tương đối cũ, toàn bộ chữ Hán bên trong là chữ cổ*. Không có lấy một dấu chấm, dấu phẩy hay một lần xuống dòng.

... Thẩm phán Portia ngăn Bassanio bấy giờ đang chực đưa tiền la. i dùng vội trả tiền cho qua Shylock nếu người cắt thừa hay thiếu một pound thi. t thế chấp...

Đột nhiên, tôi thấy xây xâm mặt mày. Tôi lắc đầu, ngược nhìn lên. Gần đây, cơ đi. a không đo. c được sách đã đỡ hơn một chút, nhưng nhìn trang giấy chỉ chút chữ nghĩa thế này quả thật quá sức. Nội dung sách thì, có thể nói tôi hoàn toàn mù ti. t. Nhan đề có chữ “Vu. án” nên chắc là chuyện tranh tu. ng trên tòa chằng.

“Sau khi đưa ra cuốn sách cũ này, rõ ràng ông Yoshiwara đã thăm dò phản ứng của chúng ta... Anh! Anh có ổn không?”

Tiếng Shioriko vang lên bên tai. Tôi đáp ỏn, và một lần nữa nhìn xuống cuốn *Vu. án thế chấp thi. t người.*

Cuốn sách cũ này hẳn phải có ý nghĩa gì đó. Tôi lật một ma. ch đến trang cuối để xem xi nhê. Nhà xuất bản là một công ty tên Kakumeido. Di. ch giả là Inoue Tsutomu. Còn có dòng chữ “Giấy phép tái bản ngày 9 tháng Tám năm Minh Tri. thứ 19”.

“Năm Minh Tri. 19 là...”

“1886. Gần một trăm ba mươi năm trước.”

Shioriko tức khắc trả lời. Chỉ lúi lúi thêm chút nữa là đến thời Edo rồi. Cuốn sách này cổ hơn mọi cuốn tôi từng thấy ở tiệm sách cũ Biblia.

“Đây là tác phẩm văn học chuyển thể từ kịch bản, một trong những danh tác đầu tiên được dịch sang tiếng Nhật. Cuốn sách phát hành năm Minh Trị thứ 19 này là sách in lại. Lần xuất bản đầu tiên là của một nhà khác, vào năm Minh Trị thứ 16*.”

Cách nói chuyện của cô gái này vẫn thế, hề liên quan tới sách là lại trở nên lưu loát như được bật công tắc.

“Dịch, có nghĩa là tác phẩm nước ngoài?”

“Đa... Em nghĩ anh Daisuke cũng biết nhan đề vở kịch được chuyển thể đây.”

Nếu bản dịch được xuất bản vào năm Minh Trị thứ 16 thì nguyên tác phải ra đời trước đó nữa. Văn học cổ điển nước ngoài là thứ tôi ít có duyên nợ nhất trong đời. Nếu đến ngày nay vẫn tiếp tục được xuất bản thì hẳn phải nổi tiếng lâu dài lắm.

“... Tôi chịu.”

Thấy tôi đầu hàng, Shioriko tiết lộ câu trả lời.

“Vở *Người lái buôn thành Venice* của William Shakespeare*.”

Suýt nữa thì tôi “À!” lên một tiếng.

Quả đúng là tôi có nghe tên *Người lái buôn thành Venice* rồi. Hình như là chuyện về một gã thương nhân độc ác đòi thế chấp thị trường người ta mới cho vay tiền, đã bị quan tòa hay ai đó thắng lý. Nghĩ lại thì *Vu án thế chấp thị trường* người cũng là nhan đề tóm nguyên cốt truyện rồi. Đoan tôi đoán ban nãy cũng xuất hiện mấy từ “thị trường” và “thế chấp”.

Tất nhiên, tôi chưa đọc vở kịch, cũng chưa xem công diễn bao giờ. Không chỉ *Người lái buôn thành Venice* mà tác phẩm nào của Shakespeare cũng thế.

“Nói đến Shakespeare thì, để coi... Có *Romeo và Juliet* nhỉ?”

“Đa... Nổi tiếng nhất hẳn nhiên là *Romeo và Juliet*, còn được dựng phim không biết bao lần.”

Duy tác phẩm ấy thì tôi biết cốt truyện, vì có xem phim do Leonardo DiCaprio thủ vai chính. Đó là bi kịch về đôi nam nữ sinh ra trong hai gia đình đối địch đã phải lòng nhau, cuối cùng chết cả đôi. Mẹ tôi là fan của DiCaprio nên tôi bị ép tham gia cùng “Hội xem phim chiếu tại gia bằng DVD” của mẹ đến phát ngán. Bối cảnh phim là thời hiện đại.

“Shakespeare là người thời nào nhỉ?”

Tôi còn mỗi ấn tượng về một vĩ nhân thời xưa xuất hiện trong sách giáo khoa. Chân dung ông cũng chỉ mờ mờ hiện lên trong đầu.

“Ông sinh năm 1564 ở Stratford-upon-Avon thuộc miền Trung nước Anh, hoạt động chủ yếu trong vai trò kịch tác gia tại London từ cuối thế kỷ 16 tới đầu thế kỷ 17. Ông mất năm 1616 ở tuổi 52. Tính theo niên đại của Nhật thì Shakespeare sống từ thời Azuchi-Momoyama đến đầu thời Edo. Năm mất của ông trùng với năm Tokugawa Ieyasu* qua đời. Do các ghi chép về Shakespeare hầu như không còn nên cuộc đời ông vẫn tồn tại nhiều bí ẩn?

Shioriko đáp vanh vách. Nếu đổi sang niên đại Nhật Bản thì Shakespeare là một người rất rất xưa, cùng thời với các võ tướng Chiến Quốc.

“Tuy vậy, ông vẫn là một trong những tác giả nổi tiếng nhất thế giới. Ở Nhật, từ đầu thời Minh Trị, sau khi *Vụ án thế chấp thị trường* người phát hành thì vở kịch cũng chính thức được dịch hoặc remake*. Gần đây người ta lại phát hành tuyển tập bản dịch mới các tác phẩm của ông đây?

Nói mới nhớ, tôi có thấy tác phẩm chuyển thể từ kịch của Shakespeare được bày thành hàng với số lượng lớn trong các nhà sách. Có lẽ rất nhiều người không chỉ xem kịch mà còn đọc truyện nữa.

“Các tác phẩm của ông thế nào nhỉ?”

“Có nhiều thể loại... nhưng trước hết phải kể đến bi kịch. Không chỉ *Romeo và Juliet* mà loạt Tứ đại bi kịch *Hamlet*, *Macbeth*, *Othello*, *Vua Lear* đều lừng danh.”

“Nghe em kể, tôi cũng ngỡ ngỡ là đã từng nghe qua những cái tên đó. À, *Othello* thì chưa bao giờ.”

“Cái tên ‘Othello’ rất nổi tiếng đấy. Xem nào, có một board game* tên là *Othello* đúng không? Trò chơi sử dụng các viên đá có hai mặt sắp ngửa chia màu đen trắng để đi đánh thành... Nghe nói ban đầu được gọi là

Reversi...”

“Ồ, vậy cái tên Othello có nguồn gốc từ Shakespeare sao?”

Shioriko gật đầu.

“*Othello* lấy bối cảnh nước Ý thời Trung cổ. Câu chuyện kể về tướng quân người Moor* là Othello, do mắc mưu của thuộc hạ, là Iago đã nổi cơn ghen và sát hại Desdemona, vợ mình. Có vẻ trò chơi dựa theo màu da của Othello và Desdemona cùng cách xây dựng các nhân vật ‘lật mặt’ nhanh tới chóng mặt.”

Tôi không hề hay biết. Hóa ra Shakespeare lại có mối liên hệ với những điều gần gũi đến vậy.

“Nói mới nhớ, có một câu thoại nổi tiếng trong vở bi kịch của Shakespeare nhỉ? Hình như là “To be...”*

“... or not to be, that is the question”* trong *Hamlet*.”

Shioriko đáp như muốn cướp lời. Cô phát âm tiếng Anh đặc lồi Nhật. Lòng tôi trào lên cảm giác quen thuộc.

“Bối cảnh câu truyện đặt tại vương triều Đan Mạch thời Trung cổ. Hoàng tử Hamlet dù suy tính trả thù người chú đã ám sát vua cha nhưng đồng thời cũng đau khổ khi nghĩ về đời mình... Quả đúng là câu thoại khi đau khổ anh nhỉ. Hình tượng Hamlet lưỡng lự nghi hoặc đã gây ảnh hưởng lớn đến nền văn học sau này. Dazai Osamu cũng được truyền cảm hứng từ *Hamlet* và viết ra cuốn tiểu thuyết *Tên Hamlet** đây.”

Dazai Osamu và độc giả trung thành của ông thấp thoáng thấy bóng mình ở hình tượng “thanh niên lồi lõm trong nghi hoặc”, dù Hamlet là hoàng tử Đan Mạch... Tôi chợt lén cắn.

“Cả *Hamlet* lẫn *Othello* đều không kể về nước Anh nhỉ? Tác giả là người

Anh cơ mà?”

“Nhiều vở kịch cổ lấy bối cảnh hoàng tộc Anh trước thời Nữ hoàng Elizabeth lắm anh... Nhưng hầu như không có vở nào lấy bối cảnh nước Anh thời Shakespeare còn sống cả*. Những vở như *Julius Caesar** hay *Antony và Cleopatra** còn lấy bối cảnh La Mã cổ đại. Dường như điểm đáng giá nhất trong phong cách sáng tác của Shakespeare là sự linh hoạt, khi ông viết được nhiều thể loại với khung thời gian đa dạng. Ông còn viết nhiều hài kịch nữa.”

“Hài kịch?”

Tôi hỏi lại. Chắc là ta lấy *Romeo và Juliet* mà tôi mang một ấn tượng rất mạnh mẽ là tác phẩm nào của Shakespeare cũng bị thảm.

“Vâng. Nhiều tác phẩm vẫn có yếu tố bi kịch nên khó mà phân rõ mức độ để được xếp là hài kịch... Tuy nhiên tiêu biểu có thể kể đến *Thuần hóa cô nàng đanh đá**, *Như em muốn**, *Giấc mộng đêm hè*, *Mất công yêu**, *Có gì đâu mà rộn**...”

Shioriko liền thoáng. Riêng tác phẩm tiêu biểu cho hài kịch thôi đã rất nhiều rồi. Shakespeare soạn kịch nhiều đến cỡ nào chứ. Đã thế tên vở nào cũng quen quen.

“... Tất nhiên, *Người lái buôn thành Venice* cũng là một vở hài kịch nổi tiếng.”

“Thế à... Hả? Đó là hài kịch ư? *Người lái buôn thành Venice* á?”

Tôi đã nghĩ chắc đây là một câu chuyện đen tối với nội dung thảm khốc, có cả cảnh xẻo thịt cơ mà.

“Có nhiều yếu tố đan xen, nhưng tác phẩm ta đang được xếp vào loại hài kịch. Tên kịch của Shakespeare cũng theo quy tắc nhất định, những tác

phẩm có nội dung nghiêm túc như bi kịch hoặc kịch lịch sử thì tên nhân vật thường được lấy làm nhan đề. Các tác phẩm hài kịch thì khác, ví như vở *Người lái buôn thành Venice*.”

Tôi nhớ lại tên các vở kịch Shioriko đã điểm qua. Quả nhiên là thế.

“Tôi không rõ nội dung lắm nhưng... nó hài ở chỗ nào vậy?”

“Ừ nhỉ, em nên giải thích từ đâu đây...”

Shioriko bảo tôi ngồi xuống chiếc ghế đầu cao nhô, rồi cô cũng tự nhiên ngồi xuống một chiếc khác. Nghe chừng dài đây. Tôi xua ý niệm “đang giờ làm việc” ra khỏi đầu. Chuyện này thú vị hơn.

Câu chuyện bắt đầu khi chàng trai trẻ Bassanio ở Venice ngỏ lời vay tiền người bạn thân của mình, lái buôn Antonio, để cầu hôn tiểu thư Portia xinh đẹp. Antonio không đủ tiền mặt nên đi mượn tiền của lão Do Thái chuyên cho vay nặng lãi là Shylock. Tuy nhiên, vốn nuôi ác tâm với Antonio nên Shylock đã ra điều kiện là đến hạn mà không trả được thì lão sẽ xẻo một pound thịt bất kỳ trên người Antonio.

“Một pound thịt là chừng nào?”

“Tầm gần năm lạng... Chắc khoảng này nhỉ?”

Shioriko đập hai bàn tay đang nắm lại. Khá to. Tùy vào chỗ lấy mà có thể chết được.

“Antonio đồng ý với điều kiện đó, nhưng vì mất tàu buôn do bão nên đến hạn không trả được tiền và bị ép thực hiện theo thỏa thuận. Shylock không thêm đếm xỉa đến những lời thuyết phục của người xung quanh, nhất định yêu cầu lấy một pound thịt của Antonio.”

Chẳng biết từ lúc nào, hình ảnh Shylock hiện lên trong đầu tôi là ông già đầu hói như quả trứng. Yoshiwara Kiichi cũng đưa ra điều kiện quá

đáng khi bán *Những năm cuối đời*. Y như Shylock, có lẽ ông ta cũng nuôi ác tâm nào đó với Shioriko.

Tôi liếc cuốn *Vụ án thế chấp* thì người trên quầy. Nghĩ lại, lúc này Shioriko đưa tôi xem cuốn sách này đã nói có ý nghĩa gì đó.

“... Em đang nghĩ đây liệu có phải là phép thử của ông Yoshiwara không.”

Shioriko thì thầm. Chẳng biết tự khi nào mắt cô cũng hướng về cuốn sách cũ.

“Phép thử?”

“Đưa cuốn sách ra để xác nhận xem tầm hiểu biết của em đến đâu...”

Quả thật là lúc Shioriko kiểm tra bên trong cuốn sách, mắt Yoshiwara theo sát từng cử động của cô, như thể cố để không nhìn sót bất cứ thứ gì vậy.

“Ông ấy đã nói, ‘Bây giờ tôi lại cho rằng thế giới này giống như một sân khấu vậy. Ai cũng phải diễn một vai nào đó.’ Anh nhớ không?”

“À, đúng là có nói thế.”

Tôi gật đầu. Cách ví von thật kì lạ, nên tôi vẫn ấn tượng.

“Trong kịch Shakespeare có một ẩn dụ, lặp đi lặp lại, là ‘Theatrum Mundi (Khán trường thế giới)’, diễn nôm ra là ‘Thế giới là sân khấu, con người là diễn viên’. Trong màn một của *Người lái buôn thành Venice*, Antonio cũng nói với bạn thân của mình, ‘Thế gian là thế gian, chẳng có gì to tát, Gratiano à, đó là một sân khấu mà thôi, và ai cũng phải đóng một vai.’”

Thật giống lời ông già kia.

Dễ dàng nhìn thấu điều đó, cô gái này cũng đâu phải hạ ng thường. Khi

ấy, Yoshiwara đã nháy mắt đầy ẩn ý. Đúng vậy, chính bằng điệu bộ diễn kịch. Tôi không nhận thức được rõ ràng, nhưng ông ta đã luôn ra ám hiệu về *Người lái buôn thành Venice*.

“Nghĩa là ông ta muốn thử xem Shioriko có hiểu rõ về Shakespeare không hả?”

“Đúng vậy. Với lại thử xem người nghe sẽ dao động vì những chuyện gì... đó là cách mẹ em vẫn hay làm.”

Hóa ra không chỉ mình tôi nhận thấy bóng dáng Chieko khi nhìn thái độ của Yoshiwara. Đúng rồi, đó là tác phong của mẹ mình, dĩ nhiên Shioriko phải nhận ra.

“Thế nên em đã không để lộ cảm xúc nhiều?”

Dù căng thẳng thật đấy, nhưng ngoài trạng thái đó, Shioriko hầu như không bộc lộ gì khác.

Cho đến khi cái tên Chieko được nói ra.

“Vâng, thì... Nhưng cuối cùng em vẫn thất bại.” Shioriko thở dài thườn thượt. Không, có lẽ Yoshiwara đã nổi cáu với cô gái này vì có trưng ra cái gì mặt cô vẫn không biến sắc. Thế nên ông ta đã lôi mẹ cô ra như quân át chủ bài. Dù kẻ lừa phản ứng lại là tôi.

“Xin lỗi anh, em đang giải thích dở về *Người lái buôn thành Venice* nhỉ.”

Shioriko cất giọng phấn chấn, thay đổi bầu không khí vừa chững lại. Tôi phụ họa bằng cách ngồi ngay ngắn lại trên ghế đầu.

“Cuộc chiến xoay quanh bản cam kết thế chấp một pound thì chuyển sang cảnh tại tòa án. Shylock lấy cam kết đó làm chứng cứ dồn ép Antonio, đến lúc lão sắp sát hại anh thì Portia, vợ người bạn thân Bassanio, đã sáng suốt ra điều kiện là khi xẻo thì không được để chảy

một giọt máu nào.”

“Ra vậy, nhờ thế mà đã chiến thắng nhỉ.”

Chẳng thể cắt được thì .t mà không làm chảy máu. Lần đầu tiên tôi thấy trước kết cu .c của một câu chuyện.

“Vâng. Shylock đã thua trong phiên tòa, tội danh giết người bất thành với Antonio được thành lập nên suýt bị .t .ch thu toàn bộ gia sản, nhưng cuối cùng lão được tha nhờ lòng nhân từ của công tước xứ Venice với điều kiện lão sẽ để la .i một nửa gia sản cho con gái và cải đạ .o sang Thiên chúa giáo.”

“Hả, sao la .i có Thiên chúa giáo trong đây?”

Có vẻ không liên quan cho lắm đến câu chuyện này. Shioriko nhìn mặt như vừa nếm phải thứ gì đắng chát.

“Thật ra *Người lái buôn thành Venice* có vấn đề... Tác phẩm được khắc ho .a như lời khẳng đi .nh về sự bức ha .i người Do Thái của tín đồ đạ .o Thiên chúa. Ta .o hình nhân vật Shylock tham lam và thù dai khắc ho .a nguyên bản thành kiến đối với người Do Thái thời bấy giờ. Tín đồ Thiên chúa là Antonio ngày ngày chỉ trích gay gắt tín đồ Do Thái Shylock vì cho vay nặng lãi, thậm chí nhổ nước bo .t vào Shylock.”

“Vậy thì Shylock căm thù Antonio cũng đâu có gì khó hiểu.”

“Vâng, dù em nghĩ vì thế mà đi .nh sát ha .i người ta thì cũng hơi quá... Tuy vậy, hẳn khán giả thời bấy giờ chấp nhận tác phẩm như vở hài kị .ch cho người xem cảm giác thỏa mãn khi kẻ tham tiền lỗ bị .ch cuối cùng cũng bị . trừng trị . . Thời vở này được viết, tín đồ Do Thái hầu như không sinh sống ở London, nhưng thành kiến cho rằng ho . là những kẻ di . giáo chuyên cho vay nặng lãi thì cứ bị . truyền khắp.”

“Đến nay vở kịch vẫn được diễn chứ?”

Trước đây, tôi từng nghe cô nói rằng có những chương truyện *Bác sĩ quái dị* của Tezuka Osamu không được đăng trên tạp chí truyện tranh do khiêu khích từ hội người khuyết tật. Tôi nghĩ dù là tác phẩm từ vài trăm năm trước đi nữa thì thời nay vẫn có người cảm thấy khó chịu.

“Hiện nó vẫn được trình diễn khắp thế giới đấy anh. Dù là một vở kịch có vấn đề nhưng mặt khác, nội dung câu chuyện cho phép người ta lý giải theo nhiều cách khác nhau. Shakespeare đã dốc lòng tỉ mỉ khắc họa Shylock là một con người giận dữ vì bị tổn thương chứ không phải một vai phản diện thông thường. Lão liên tục bị người đời phủ nhận đức tin và công việc của mình nên mới tính sát hại Antonio để phục thù... Đoạt lão kêu than vì con gái mình bỏ trốn cùng một tín đồ Thiên chúa giáo rất nổi tiếng. Shylock đã thét lên với tín đồ Thiên chúa giáo khinh miệt lão và cướp thứ quý giá của lão thế này, ‘Người Do Thái thì không có mắt sao? Người Do Thái thì không có tay sao, không có lưng phủ ngũ tạng, thân thể tứ chi, cảm giác, cảm xúc, hỉ nộ ái ố hay sao? Hay bọn ta không ăn đồ ăn giống tín đồ Thiên chúa, không bị thương bởi cùng một vũ khí, không mắc cùng loại bệnh, không khỏi bằng cùng cách chữa, không cảm nhận cùng một cái lạnh của mùa đông hay cái nóng mùa hè như các người?’”

Shioriko bình thản ngâm lời bằng chất giọng trong trẻo. Nhưng sự gay gắt trong lời thoại lại như càng nổi bật. Nếu chỉ nghe những câu thoại đó, hẳn người ta chẳng thể tưởng tượng ra vở kịch có nội dung nào khác ngoài phản đối phân biệt đối xử.

“Em nghĩ Shakespeare thật phi thường khi sắp đặt những lời thoại này cho vai phản diện ở thời đại sự phân biệt chủng tộc còn chưa được công khai xóa bỏ. Hình như từ sau thời cận đại, khi công diễn, *Người lái buôn*

thành Venice cũng hay được diễn xuất sao cho khán giả thấy cảm thông với vai Shylock. Vợ kì ch đã được khắc họa như một bi kì ch đối với Shylock... Em thấy đây là một vở xuất sắc, cả ở chỗ cách giải thích này được xây dựng đâu ra đây.”

Tiếng ngâm nga của Shioriko vẫn đọng lại trong tôi. Cảm giác như tôi vừa hiểu được một chút lý do khiến người đời ca tụng Shakespeare.

“... Tôi lại nghĩ nếu quá nhân mãnh vào Shylock dưới góc độ nhân thì câu chuyện phía Antonio sẽ thành nông cạn và mất tự nhiên.”

Chúng tôi nhồm dậy theo phản xạ. Mãi nói chuyện quá nên chẳng để ý có khách đi vào. Một người đàn ông nhỏ thó mặc chiếc áo thun cổ bẻ màu đen và quần chinos* đứng trên lối đi hẹp. Làn da trắng lợt còn dấu vết xanh xanh của râu vừa cạo. Vàng trán cao hơi hói cho thấy người này ít nhất cũng phải ngoài ba lăm.

Chính người nói cũng mang vẻ ngạo mạn. Hình như anh ta đang cân nhắc lúc thích hợp để đánh động hai đứa đang say sưa trò chuyện, thì cuối cùng lại lơ đãng lơ mở miệng. Chắc anh ta là một người thích kịch của Shakespeare.

“X, xin lỗi... Anh cần gì ạ?”

Shioriko đứng dậy hỏi, người đàn ông nhíu mày vẻ khó chịu.

“Tôi chỉ theo hộ tổng. Người có việc cần là bố tôi cơ.”

Từ sau lưng người đàn ông, một ông cụ chống gậy nghiêng người ló ra. Chiều cao tương đương và nét mặt giống hệt cậu con trai nhưng nước da rám nắng trông thật khỏe mãnh, ông thắt một chiếc cà vạt dây bolo* hiếm thấy ở thời này dưới lớp áo khoác bằng vải gai màu trắng và đội chiếc mũ cối vành nhỏ có ruy băng.

“Xin chào, xin chào. Hôm nay nóng ghê!”

Vẫn ở tư thế nghiêng người bất ổn ấy, ông cu. bỏ mũ chào to, rồi ngay lập tức mất thăng bằng, cánh tay ông được cậu con trai đỡ lấy. Vẫn với dáng điệu đó, ông bước đến gần Shioriko.

“Tôi là Mizuki. Mizuki Rokuro. Cháu là Shinokawa Shioriko đúng không?”

“V, vâng...” Shioriko đáp.

Biết được cả họ, tên đầy đủ của cô, người này có vẻ không phải khách đến mua bán sách cũ bình thường.

“Thật ra, tôi với cháu là... Thì, nên nói sao nhỉ? Ờ, nói go. n một lời thì...”

Ông cu. nhắm mắt, bắt đầu khe khẽ vung vẩy chiếc mũ. Khoảng im lặng vẫn tiếp diễn trong ánh nhìn chăm chăm của mọi người. Xem chừng chẳng giải thích nổi bằng một lời, ông đặt chiếc mũ lên quầy như thể đã bỏ cuộc, trở tay vào ngực mình với gương mặt căng thẳng.

“Tôi là Mizuki Rokuro!”

Tôi cắn chặt răng nín cười, ông cu. bắt đầu la. i từ đoạ. n xưng tên.

“Vợ tôi là Mizuki Eiko... Eiko là bà cháu.”

Tôi biết Shioriko đang chết lặng. Lần đầu tiên tôi biết tên bà cô. Không chỉ tôi, chắc chắn cô cũng mới nghe lần đầu. Ông Mizuki bỗng thả chiếc gậy ra, loa. ng choạ. ng chống hai tay vào quầy rồi cúi đầu trước Shioriko.

“Cháu có thể tư vấn cho tôi được không. Về cuốn sách của vợ tôi... Eiko.”

6

“Ồi chào, nhà đẹp ghê!”

Ngồi khoanh chân phía trước chiếc bàn thấp, ông Mizuki Rokuro nheo mắt nhìn quanh căn phòng kiểu Nhật. Vẫn là căn phòng hôm qua chúng tôi bàn chuyện với Yoshiwara Kiichi.

“K, không đâu a... Cũ cả rồi a...” Shioriko ruột cổ.

“Đâu có đâu có. Quả thật nhà kiểu Nhật từ xưa vẫn là nơi thanh tĩnh hơn. Ngày xưa bọn tôi cũng sống trong một ngôi nhà kiểu Nhật, sàn chỗ cao chỗ thấp không đều, cầu thang lầy dốc. Dần dà tôi đi lầy khó khăn nên tầm hai năm trước đã chuyển về căn hộ chung cư gần ga tàu điện một ray Fukasawa. Thằng con tôi cũng sống cùng tòa nhà nhưng khác tầng... A, cảm ơn cậu.”

Vừa chỉ tay về cậu con trai đang ngồi bên cạnh, ông vừa cảm ơn khi tôi đặt cốc trà lúa mạch xuống. Anh con trai bị bố chỉ cui đầu không nói năng gì. Nãy giờ anh cũng không đi nh xung danh. Anh ta có vẻ khó chịu, đúng như lời thừa nhận mình chỉ đi hộ tống.

Còn ông Mizuki, có thể nói là đang phấn chấn. Ông hoạt ngôn và xem chừng là người vui vẻ tốt bụng, nhưng tấm gương Yoshiwara hôm qua còn đó nên tôi vẫn chưa thể gỡ bỏ hàng rào cảnh giác.

“Cháu xin lỗi nhưng, cháu, chưa từng được nghe mẹ kể bất cứ điều gì về... bà. Thật không phải, da, ông bà kết hôn khi nào a...?”

Ông cu. bỗng nghiêm mặt, đặt cốc xuống.

“Cháu dâu có gì không phải chứ. Chính chúng tôi mới có lỗi, khi bao lâu nay biết cháu sống ở đây mà không đến gặp.”

Ông la. i cúi đầu thật thấp. Giữ tư thế đó một lúc, rồi ông nhìn Shioriko và cười chừa ngượng.

“Kết hôn khi nào ấy hả. Tôi với Eiko đôi về cùng một họ. * cũng phải gần ba chục năm rồi đấy, sau khi mẹ. cháu, Chieko về làm dâu nhà này không lâu. Tôi có hai đứa con với người vợ trước, bản thân bà ấy thì đã qua đời. Cô chi. cả hơn thằng này khá nhiều tuổi, sau khi con bé kết hôn thì tôi cũng bắt đầu chung sống với Eiko.”

Tôi sắp xếp la. i mọi chuyện trong đầu. Nghĩa là họ. lấy nhau khi cả hai cùng có con riêng và tất nhiên họ. không có quan hệ máu mủ với con của người kia. Ban nãy ông cu. không thể miêu tả mối quan hệ với Shioriko chỉ bằng một lời là bởi ông không phải ông ruột của cô.

“Bây giờ chúng tôi đã ngoài năm mươi, thi thoảng cũng đau ốm. Cuộc sống không có nửa kia thật dài. Chúng tôi cảm nhận được nỗi cô đơn của nhau. Ryuji này, khi Eiko đến mà mấy tuổi?”

Ông hỏi anh con trai. Cuối cùng tôi cũng biết tên anh ta.

“Mười một... hay mười hai nhỉ!”

Mizuki Ryuji đáp với vẻ miễn cưỡng. Mẹ. qua đời, người chi. lớn hơn nhiều tuổi la. i lập gia đình sớm, mẹ. kế xuất hiện vào năm lớp Năm lớp Sáu... Nếu tiếp nhận được ngay thì quá già dặn, nếu xa cách thì la. i quá ấu trĩ. Phải chăng anh ta đã xoay xở không mấy ổn thỏa?

“Giờ thì ông bà sống với nhau a.?”

“Ừ ừ. Từ khi thằng này vào đạ. i họ. c là chỉ còn tôi và Eiko ở với nhau...”

Kể cả khi tốt nghiệp và bắt đầu làm việc tại nhà nó cũng không ở cùng mà ra căn hộ chung cư gần đây.”

Ông cụ liếc con trai với vẻ bất mãn. Có lẽ ông muốn sống cùng anh ta.

“Còn thích tự lập thì phải tự lập hẳn đi chứ. Bố mày cũng muốn mày một vừa hai phải rồi cưới vợ đi. Gần bốn mươi vẫn độc thân mà cứ bình chân như vại à...”

Lời lẽ dần biến thành cần nhằn. Mizuki Ryuji nghiêm mặt lại.

“Chuyện đó đâu có liên quan gì chứ.”

Anh ta nhỏ tiếng trách bố mình. Tôi rất lấy làm đồng cảm. Cưới cheo là chuyện của “chính chủ”, hẳn anh ta không muốn chuyện riêng tư của mình bị phơi bày trước mặt đám người mới gặp lần đầu như chúng tôi.

“Ông bảo bắt đầu làm việc tại nhà... nghĩa là ông đang điều hành công ty à?”

Shioriko đổi chủ đề. Ông cụ khẽ xoa tay trước mặt.

“Không đến mức công ty gì đâu, chỉ là một phòng khám răng nho nhỏ trong khu thôi. Nếu cháu đi tàu một ray qua gần ga Fukasawa sẽ thấy bảng hiệu ‘Nha khoa Mizuki’ trên tầng hai một tòa nhà cũ. Phòng khám ở đó đấy.”

Tôi lần lại trí nhớ. Nghe ông cụ nói mới cảm thấy hình như có thật.

“Giờ thì tôi giao phòng khám cho thằng này quản lý, sống thân hưu an nhàn thôi... Dù vậy, bệnh nhân từ xưa thì tôi vẫn cố khám, nên tuần vẫn đi làm một hai lần đấy.”

“Vậy bà... Ông quen biết bà ở đâu thế à?”

“Bà là bệnh nhân chỗ tôi.”

Ông Mizuki Rokuro cười toe khoe hàm răng trắng. Nha sĩ có khác, hàm

răng sáng bóng khỏe ma nh.

“Thật ra bệnh nhân không phải Eiko mà là Chieko. Hồi còn học tiểu học, con bé được mẹ dẫn đến chữa răng sâu. Từ hồi ấy con bé đã có tác phong ma nh mẽ, chín chu rồi.”

Ông Mizuki nhìn xa xăm như hoài niệm. Tôi thì chẳng thể hình dung ra nổi Chieko hồi bé. Dù con người chẳng phải dùng một cái thành người lớn.

“Trong lúc đợi khám, hai mẹ con cứ lặng im ngồi đọc cả chồng không biết bao nhiêu quyển sách dày cộp ôm từ nhà đến. Cuốn nào cũng có vẻ là sách khó, nên họ nổi bật trong phòng chờ lắm.”

Shioriko gật đầu như thể đó là điều hiển nhiên. Chắc hồi bé cô gái này cũng làm điều tương tự ở bệnh viện. Cùng với Chieko, hai mẹ con đọc cả chồng sách... Tôi sửng sốt.

“Bà ngoại của Shioriko... bà Eiko cũng là người thích sách à?”

Tôi buột miệng chen ngang. Nói mới nhớ, lúc này ông cụ bảo có chuyện về sách của vợ muốn bàn.

“Đúng rồi. Do tính chất công việc, bà là người khá yêu thích sách. Đến tận bây giờ bà vẫn hay ghé các hiệu sách khi có ấn bản mới.”

“Đa, bà làm công việc gì thế à...?”

Shioriko hỏi. Ông Mizuki làm động tác như đang dùng bút viết gì đó.

“Biên dịch tự do cháu à. Hình như bà cũng làm cả biên dịch sách xuất bản, nhưng nếu nói về công việc thực sự của bà, thì chủ yếu là dịch hợp đồng hay tài liệu doanh nghiệp sang tiếng Nhật hoặc tiếng Anh. Giờ đã về hưu rồi nhưng... quả thật Eigo* của Eiko là nhất đấy.”

A ha ha, ông cười lớn khiến bả vai rung lên. Cận con trai thì mang nét

mặt chán nản. Có lẽ đây là kiểu chơi chữ nhợt nhạt quen thuộc của ông cụ.

“Bà làm nghề biên dịch từ thời trẻ à?”

Từ “sách” vừa xuất hiện là Shioriko liền ăn nói ma lanh như được bật công tắc. Nhà Shinokawa từ thời ông bà đã toàn người liên quan đến sách và sách cũ. Mà có thể còn từ trước đó nữa cũng nên. Do vậy, sinh ra người như Shioriko thì cũng là lẽ thường.

“Nghe bảo từ hồi là sinh viên khoa Anh văn đại học nữ sinh bà đã nhận dịch một chút coi như làm thêm, sau khi sinh Chieko mới coi là công việc chính thức. Nghề đó có thể vừa làm ở nhà vừa trông con mà. Bà nuôi lớn Chieko rồi còn cho học đến thạc sĩ hầu như chỉ bằng công việc biên dịch đây, thật đáng nể... Nhưng vì làm việc quá sức nên bà trở bệnh.”

Ôi, Shioriko thốt lên. Có vẻ cô đã nhận ra điều gì.

“Không lẽ, vì thế nên mẹ cháu bỏ ngang chương trình cao học?”

“Cháu cũng biết hả?”

Ông Mizuki Rokuro gật đầu. Tôi nghe nói Chieko “Vì việc gia đình” đã bỏ ngang bậc cao học và bắt đầu đi làm tại tiệm sách cũ Biblia.

“Thế chắc cháu cũng đã nghe chuyện Eiko từ mặt Chieko rồi nhỉ?”

“Đa?”

Chuyện này tôi mới nghe lần đầu. Shioriko cũng bàng hoàng.

“V... Vì sao thế à?”

“Vì biết Chieko bắt đầu làm việc cho tiệm này. Eiko căm ghét những người buôn bán sách cũ. Bà ấy cho rằng ‘Kẻ buôn sách cũ lợi dụng điểm yếu của người khác để mua sách với giá rẻ rồi bán lại với giá cao’... Ôi, tôi lại nói năng thất lễ rồi. Dù từ xưa tôi vẫn bảo bà rằng ‘Chắc chẳng có mấy

người như thế đâu’.”

Thật khó mà không đồng ý với ông được. Nhà buôn sách cũ lợi dụng điểm yếu của người khác để bán cuốn *Những năm cuối đời* bản đầu tiên với giá cao ngất vừa hôm qua còn ngồi đúng chỗ của ông bây giờ.

“Sao bà lại ghét những người buôn sách cũ... đến nhường ấy a.?”

Shioriko hỏi. Ông Mizuki này giờ vẫn linh hoạt đối đáp, đến đây bỗng tỏ ra lúng túng do dự.

“Đó là vì... hồi còn trẻ, Eiko đã bị chủ một tiệm sách cũ lừa.”

“... Bị lừa ấy a.?”

“Ừ. Trước khi tốt nghiệp đại học, Eiko có qua lại với người chủ tiệm sách cũ thường xuyên ra vào thư viện trường, nhưng ông ta giấu giếm việc mình đã có vợ con. Biết chuyện, bà liền thẳng thừng cắt đứt quan hệ, nhưng khi ấy đã trót mang bầu. Chủ tiệm sách cũ đó là cha Chieko...”

“Ông Kugayama Shodai, đúng không a.?”

Shioriko đoác ra, nét mặt đầy đau khổ. Luôn thêm đại từ “ông”, nhưng có vẻ cô muốn tránh gọi là “ông ngoại”.

Ông Mizuki Rokuro chết lặng.

“Cháu biết đến đó rồi sao... Về người đàn ông. Tôi còn chưa gặp bao giờ. Từ khi chia tay với Kugayama, Eiko đã quyết không đến gần tiệm sách cũ nào nữa. Bà không sang gặp cháu cũng vì lý do này. Chẳng biết nên nói bà ma, nhỡ hay cứng đầu đây...”

Ông thở dài đánh thượt rồi nói tiếp.

“Nghe nói Kugayama không đưa tiền cấp dưỡng, nhưng khi Chieko trưởng thành ông ta lại nghĩ muốn đón con gái về tiếp quản cửa tiệm. Dĩ nhiên Eiko nhất quyết không đáp ứng. Khi biết rằng vì chuyện đó mà

Chieko tới làm nhân viên tiệm sách cũ Biblia, họ đã cãi vã ỏm tỏi...”

Tôi có cảm giác là từng mảnh trống của bộ ghép hình đang được lấp đầy. Không phải chỉ riêng Shioriko với mẹ cô, mà mẹ cô với bà cô, cũng đều dây dưa tới sách vở. Đều là mẹ con bất hòa vì sách cũ.

“Chẳng biết chuyện đó bao nhiêu phần là thật.” Mizuki Ryuji vốn yên lặng nãy giờ bỗng nhiên lắm bầm, làm ông bố đỏ sặc mặt. “Vì cũng chẳng có chứng cứ gì rõ ràng. Chỉ là lời nói một phía thôi.”

“Eiko có cố chấp thật đấy nhưng không nói dối đâu.”

Mizuki Rokuro lên giọng sắc lẹm.

“Mày cũng biết còn gì. Bà cố chấp nhưng rất thành thật. Đừng nói xấu mẹ thế, dù là mẹ kế đi nữa. Từ xưa, khi chuyện với Eiko vừa được quyết thì mày... Tôi xin lỗi, toàn chuyện xấu trong nhà, để cháu chê cười rồi.”

Lời xin lỗi là dành cho chúng tôi. Quả nhiên Mizuki Eiko có quan hệ không tốt lắm với con riêng của chồng. Và có vẻ bà là người tương đối kì dị. Đến chính chồng bà, người bảo đưa con không được nói xấu mẹ kế cũng liên tục nói bà là người “cố chấp”.

“VẬY, chuyện ông muốn nói với cháu là...?” Shioriko hỏi.

Ông cụ lại bắt đầu giải thích.

“Thật ra vài ngày trước, một người ở tiệm đồ cổ tên Yoshiwara đã tới nhà chúng tôi. Người đó từng làm việc cho Kugayama.”

Vai Shioriko chợt run lên. Yoshiwara Kiichi. Ông già đến đây hôm qua cũng đã tới chỗ ở của Mizuki Eiko... Tôi chỉ thấy đây là điềm không lành.

“Ông ấy tới có chuyện gì vậy a.?”

“Yoshiwara nói đã mua bộ sưu tập của Kugayama từ bà góa phụ, nhưng ông ta không tìm thấy một cuốn đáng lẽ phải có, mà thay vào đó là

một tờ giấy mượn đã cũ.”

“Giấy mượn...” Shioriko nhắc lại.

“Yoshiwara nói trên đó viết tên Eiko... nghĩa là về mặt giấy tờ Eiko vẫn đang mượn sách của Kugayama, quyền sở hữu sách được chuyển từ Kugayama sang bà góa phu., và từ bà lại chuyển tới ông ta, nên ông ta muốn Eiko trả lại sách cho mình... Chuyện là như thế.”

Quyền sở hữu được chuyển đi, đơn giản như cây gậy cha mẹ tiếp sức vậy sao?

Với cả, nếu việc xảy ra từ trước khi Chieko chào đời, tức là phải trên năm mươi năm rồi. Tờ giấy mượn xưa đến thế liệu có còn hiệu lực không?

“Giấy mượn có phải là thật không ạ?”

“Ừ, có vẻ là thật. Nghe bảo ngay sau khi Chieko từ chối làm người thừa kế, bỗng nhiên Kugayama gửi cho Eiko một cuốn sách Tây cũ thay lời xin lỗi vì đã gây ra những cảm xúc tiêu cực cho bà. Eiko trả lại ngay, nhưng ông ta nhất định không nhận. Nghe nói ông ta năn nỉ bà ít nhất hãy coi như mượn đồ, và viết giấy mượn. Có lẽ Eiko cũng thấy hứng thú với cuốn sách.”

Tôi đâm nghi. Theo như tôi biết, Kugayama Shodai không phải dạng người đi xin lỗi ai như vậy. Cái cách đưa sách cũng đầy cưỡng ép.

“Giữa lúc Eiko đang đọc dở thì Kugayama mất. Eiko đem đến trả cho bà vợ nhưng bà ta cũng dứt khoát không nhận. Bà ta nói Kugayama chuyển lời nhượng lại cho Eiko nên bà không còn cách nào khác, phải cầm về.”

Thế nên giờ chỉ còn lại tờ giấy mượn ở nhà Kugayama. Nhưng Shioriko xem chừng vẫn khúc mắc.

“Một cuốn sách gắn với sự kiện như thế... bà đã rất trân trọng đúng không ạ?”

“Đúng vậy.”

Mizuki Rokuro gật đầu trước câu hỏi của Shioriko.

“Hồi mới cưới tôi thấy Eiko cũng chỉ bảo quản quyển sách như các cuốn khác, nhưng thật ra đây chắc là một cuốn sách quý khó có được. Tầm mười năm trước, cả khi bìa sách bị cháy sau vụ hỏa hoạn nhỏ, Eiko cũng không bỏ đi mà cho sửa lại. Bà còn nhờ thợ dán lại bìa da sao cho không thấy vết cháy rồi cẩn thận cất vào tủ có khóa. Cuốn sách được thiết kế nổi bật, đóng bìa da màu đen, trông như những quyển sách bày ở thư viện châu Âu vậy.”

Ở đây không bán sách Tây nên tôi chưa thấy cuốn nào như miêu tả, nhưng nghe mà thấy ấn tượng quá. Hẳn đó là một cuốn sách có giá trị lớn. Shioriko trầm tư rồi nói.

“Cháu không rõ lắm về luật vay mượn... Nhưng giả sử giấy mượn có hiệu lực đi nữa thì cũng không rõ bà có nhất thiết phải thực hiện nghĩa vụ trả lại cuốn sách cũ không. Trước khi làm theo yêu cầu của ông ta, nên thảo luận với chuyên gia ngành luật...”

“Không, khi đó vợ tôi đã đưa luôn cuốn sách cho Yoshiwara rồi.”

“Đưa rồi à...?” Shioriko tròn mắt.

“Tôi có hỏi sao lại dễ dàng từ bỏ thế, nhưng Eiko không hé miệng. Có lẽ vì thân già này chẳng còn mấy thời gian nên bà không muốn cuốn tôi vào một vụ lộn xộn. Nhưng chắc chắn bà rất miễn cưỡng. Sống cùng bà nhiều năm, điều này tôi hiểu rõ.”

“Tôi thì nghĩ bà Eiko đang che giấu điều gì đó.”

Mizuki Ryuji bất chợt chen lời.

“Cứ cho rằng bà không nói dối, thì hẳn bà cũng đã tránh kể những phần nội dung gây bất lợi cho bản thân. Quá trình bà nhận cuốn sách cũng không tự nhiên mà.”

Ông bố nhăn mặt vẻ khó chịu, nhưng tôi nghĩ không phủ nhận được khả năng này. Dù cuốn sách là do người bà ghét gửi tặng, nhưng bà đã giữ nó cẩn thận suốt nhiều năm trời, thế mà chỉ vì một tờ giấy mượn còn chưa rõ có hiệu lực hay không bà đã giao sách ra... Những hành động của bà không ăn khớp nhau, khiến người ta phải cho rằng bà đang có điều giấu giếm.

“Hôm nay tôi đến đây vì muốn mua lại cuốn sách đó. Tôi đã đặt vấn đề mua nó với Yoshiwara nhưng bị ông ta cự tuyệt, rằng ‘Đi bán nó cho người khác trong ngành và bắt đầu đàm phán rồi’.”

“Dối...”

Dối trá! Nhưng tôi nuốt vội mấy chữ đó vào. Ông Mizuki có lẽ đã tin những lời ấy, nhưng ông già kia là kẻ tham lam. Chẳng phải đây là trò bí mật hòng đẩy giá lên sao!

“Nghiep dư như chúng tôi thì không thể rồi, nhưng người cùng làm trong ngành buôn bán sách cũ với ông ta như cháu chắc sẽ can thiệp được vào vụ đàm phán đó. Tôi biết lời nhờ vả này thật trơ trẽn nhưng tôi chẳng còn ai để nhờ cậy cả. Tất nhiên tôi sẽ trả số tiền cần thiết. Cháu có thể dốc sức giúp tôi lần này chứ?”

Ông Mizuki đặt hai tay lên chiếu, cúi chào cả trán xuống mặt chiếc bàn thấp. Bất giác ngực tôi thất vọng. Tôi nghĩ bà ngoại Shioriko đã gặp được một người bạn đời tuyệt vời. Vì người vợ cố chấp mà ông sẵn sàng cúi đầu không biết bao lần với một người đáng lẽ chỉ gặp thôi cũng đủ khó

xử.

“Ông hãy ngẩng đầu lên đi ạ.” Shioriko nói, giọng thật trong trẻo.
“Cháu sẽ làm tất cả những gì có thể.”

Ông già ngẩng phắt lên, khuôn mặt sáng bừng. Vui như thể cuốn sách đã quay trở lại vậy. Chờ những lời cảm ơn ngưng bót, Shioriko hỏi.

“Cuốn sách bà từng giữ là cuốn thế nào ạ?”

“Cái đó... tôi không rõ lắm.” Ông Mizuki lắc đầu. “Nội dung viết bằng tiếng Anh, bìa và gáy sách đều không đề tên tác phẩm lẫn tác giả. Đa phần là sách khổ to, trông như in lâu lắm rồi. Tôi nghĩ là tiểu sử của Shakespeare hay đa phần là thế vì trang mở đầu có in tên Shakespeare và chân dung rất to.”

Lauren là Shakespeare. Chắc chắn không phải ngẫu nhiên. Yoshiwara đã mang *Vụ án thế chấp thị trấn* người đến chỗ chúng tôi. Chắc nó có mối liên hệ với vụ này.

“Trước hết, tên sách là không biết rồi... Ngoài ra có điều gì đáng lưu ý không ạ? Rất nhỏ thôi cũng được ạ.”

“Tôi chưa từng mở trang nào khác ngoài trang đầu, nên... À, đúng là một điểm rất nhỏ nhưng, năm mất của Shakespeare được in dưới bức chân dung. Là năm 162... 3... nhỉ.”

“... Năm mất của Shakespeare là trước đó một chút.”

Anh con trai dính chính với nét mặt ngạc nhiên. Nói mới nhớ, Shioriko cũng nói là cùng năm mất với Tokugawa Ieyasu. Mizuki Rokuro ngoảnh nhìn về không tự tin lắm.

“Thế hả? Có thể tôi nhớ nhầm chăng.”

“A...”

Đột nhiên, Shioriko khẽ thốt lên. Như thể giật mình vì giọng của bản thân, cô đưa hai tay che miệng. Mắt mọi người đổ dồn vào cô.

“... Cháu xin lỗi ạ.”

Shioriko đằng hắng. Đôi mắt sau tròng kính ánh lên sự hào hứng mãnh mẽ. Có lẽ cô đã nhận ra điều gì về cuốn sách đó.

“Thật ra ông Yoshiwara cũng đã tới đây và đề xuất giao dịch một cuốn sách cũ với giá rất cao. Cháu nghĩ kể cả muốn mua lại thì ông ấy cũng không phải người dễ đối phó... Trước hết, ông có thể cho cháu biết tình hình cụ thể khi đó không ạ?”

“Tình hình cụ thể...” Ông Mizuki khoanh tay nhìn lên trần nhà. “Sau khi nói ra chuyện giấy mượn thì ông ta không ở lại lâu. Trước đó ông ta chỉ toàn huyên thuyên về người quen, toàn những chuyện ngời lê đôi mách. Nhìn vẻ mặt Eiko, tôi nghĩ bà ấy đã nghe một cách rất miễn cưỡng.”

“Bà và ông Yoshiwara quen biết nhau từ trước ạ?”

“Ừ. Sau khi Eiko kết hôn với tôi, Yoshiwara cũng từng đến hai, ba bận. Ông ta đến bán sách cũ cho Eiko, nhưng mỗi lần như thế lại bị bà ấy đuổi về. Hình như ông ta có qua lại với mẹ Chieko của cháu và hỏi được sở thích của Eiko. Nghe nói ông ta đã nhiều lần ra nước ngoài gặp Chieko vì công việc. Yoshiwara còn lấy ra cả album ảnh và cho Eiko xem hình của mẹ cháu... Ông ta còn chụp ảnh với nhiều người khác và lưu giữ thành album vì mục đích làm ăn.”

Hôm qua ông Yoshiwara không hé một lời về chuyện đó. Một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi, nhưng cũng chẳng thể khẳng định ông ta có thông đồng với Chieko.

“Ông ta cũng nhắc nhỡm đến mày đây.”

Đột nhiên, ông Mizuki Rokuro bắt chuyện với cậu con trai. Ryuji tỏ vẻ lúng túng.

“Con đâu biết nhà buôn sách cũ đó.”

“Không, lúc ông ta đến nhà, mày cũng từng chào hỏi rồi. Hồi mày còn học cấp hai hay cấp ba ấy.”

Xem chừng anh con trai không nhớ ra. Nếu chỉ chào hỏi một lần vào hồi mười mấy tuổi thôi thì không nhớ cũng phải.

“Người đàn ông đó còn nhớ mày đây. Hình như hồi đi Úc công tác, ông ta tình cờ quen bạn cũ của mày. Nhớ chứ, mày có du học tiếng một năm ở đại học bên ấy mà. Ông ta bảo người kia giới thiệu là có bạn người Nhật, ông ta hỏi thử thì hóa ra là mày?”

Thật khó lòng chấp nhận chuyện “tình cờ quen” kiểu này. Chắc chắn Yoshiwara đã thu thập thông tin về tiệm sách cũ Biblia và nhà Mizuki từ trước, ông ta ra vẻ gặp chúng tôi lần đầu nhưng thực tình đã nắm rõ hầu hết mọi chuyện.

“... Sau khi trò chuyện và xem album, ông ta nói sang chuyện tờ giấy mượn a.?”

“Hình như thế. Đúng lúc người chuyển phát đến nên tôi đi nhận hàng, khi quay vào thì ông ta đưa ra tờ giấy mượn.”

Shioriko đặt bàn tay nắm hờ trước miệng, bất động. Trông bộ dáng tưởng sẽ nghĩ ngợi lâu, nhưng chẳng mấy chốc, đôi vai cô đã thả lỏng.

“Cháu đoán được vài điều, nhưng để khẳng định thì còn thiếu thông tin a. ... Giá được nói chuyện với bà thì hay quá...”

“Tất nhiên rồi. Nếu tiện thì bây giờ ta đi gặp luôn nhé!”

Ông Mizuki Rokuro lập tức dứt khoát. Câu trả lời tức thì khiến chúng

tôi bồi rồi.

“Bây giờ ấy a.?” Shioriko hỏi la.ị.

“Ừ. Chẳng cần đặt ngày đâu. Xin phép trước bà cũng sẽ đáp ‘Không’ thôi. Thế thì đi luôn hôm nay cũng được.”

“Nếu vậy, hôm nay chúng cháu đến chẳng phải bà sẽ không chi. u nói gì sao a.?” Tôi hỏi. Tự dưng kéo đàn kéo lũ đến có khi la.ị khiến mọi việc tệ hơn.

“Chắc không thế đâu. Bà tuy bướng bỉnh, nhưng gặp mặt trực tiếp thái độ sẽ thay đổi. Chắc Yoshiwara cũng hiểu điều đó. Già như chúng ta rồi, hễ còn gặp được người khác thì nên gặp... Luống lự sẽ đánh mất cơ hội.”

Bỗng tôi nhớ la.ị lời ông Shida, “Hai đứa mày vẫn còn nhiều thời gian để ở bên nhau, [...] khác hẳn lũ già bỏ. n tao...”

Ngay trước khi biến mất, ông đã nói thế. Có lẽ những người tự nhận thức rằng mình có tuổi đều suy nghĩ tương tự chẳng.

Có lẽ mục đích của ông Mizuki Rokuro không chỉ là lấy la.ị cuốn sách, mà còn để vợ mình gặp mặt cháu ngoại.ị.

“Cháu hiểu rồi a..” Shioriko đáp, giọng cứng la.ị đầy căng thẳng. “Bây giờ cháu sẽ đến nói chuyện với bà.”

Shioriko và ông Mizuki Rokuro đều phải chống nạng/gậy nên tôi đã lấy xe van của tiệm ra. Shioriko ngồi ở ghế phụ, cha con ông Mizuki ngồi ghế sau. Tôi gọi điện cho Ayaka, vì đi gặp bà ngoại nên nếu được thì chúng tôi cũng muốn cô bé đi cùng, nhưng chắc cô bé đang bận học ở lò luyện thi nên không có phản hồi. Tôi đành để lại lời nhắn.

Không may hôm nay rơi vào ngày nghỉ nên tình lộ đông nghẹt. Bên ghế phụ, Shioriko bòn chòn hết nắm lại xòe lại hai bàn tay. Chắc cô đang căng thẳng.

“Mà này, có chuyện này giờ tôi thắc mắc mãi.” Giọng ông Mizuki Rokuro khỏe khoắn vang lên từ phía sau. “Cậu đang lái xe đây là học hàng hay gì của Shioriko thế?”

“À, không ạ... Cháu là, à, nhân viên tiệm ạ.”

Tôi ngày càng liên quan sâu hơn tới nhà Shinokawa, nên đáp ngập ngừng, nhưng nếu chỉ là nhân viên thì tính ra còn kì cục hơn. Vì tôi cứ thò mặt vào chuyện thân nhân chủ tiệm như là lẽ tất nhiên vậy.

“Vậy à? Cậu cũng thân với Shioriko ghê nhỉ... À, hay hai đứa cưới nhau rồi?”

Bất giác tôi ho sặc sụa. Thật may là đang lái chậm. Sao đừng một cái đã hỏi ngay đến cưới gả cơ chứ. Tôi nhìn ông Mizuki Rokuro qua gương chiếu hậu, trông ông không giống đang đùa.

“Da, không, cũng không phải đã cưới...”

Tiết lộ mối quan hệ đến mức nào thì ổn đây? Tôi đi nh trao đổi qua ánh mắt với Shioriko, nhưng lúc mẩu chốt thì đôi mắt cô la, i đang đảo liên hồi. Cô còn bối rối hơn cả tôi nữa.

“D... da, chúng cháu chưa cưới a.”

Tiếng nói chói tai vang lên trong xe. Tôi gồng cứng tay nắm vô lăng. Ban nãy cô nói vòng vo, giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“‘Chưa’ không có nghĩa là ‘sẽ’, mà chính xác là hiện tại chúng cháu chưa quyết đi nh gì hết. Vì dẫu, dẫu sao đó cũng là chuyện cả đời, cần cân nhắc nhiều điểm... À, nhưng không phải ‘chưa’ có nghĩa là ‘không’... Cháu cũng không đi nh nói thế để gây áp lực lên anh ấy đâu... A a, thật là...”

Shioriko đưa hai tay che mặt, hẳn không chịu nổi việc tự đào mò chôn mình nữa. Tôi thấy thật hạnh phúc, nhưng mồ hôi cứ túa ra. Phải làm sao với bầu không khí gượng gào này nhỉ. Tôi bẻ lái ra khỏi tỉnh lộ, dòng xe cũng trở nên thoáng hơn nhưng vẫn chưa thể đến nơi trong chốc lát.

Tiếng vỗ tay bôm bốp vang lên phá tan sự im lặng. Tôi rút rề liếc gương chiếu hậu, thấy ông Mizuki Rokuro đang vỗ tay cực kì vui vẻ.

“Nghĩa là hai đứa đang hẹn hò để kết hôn đây. Trông các cháu hạnh phúc thế này thật tuyệt. Ôi, rất đáng chúc mừng đấy!”

Nghe những lời chúc phúc từ tận đáy lòng của ông, tôi càng thêm bản loạn.

“Bố cũng thôi đi, người ta có phải trẻ con đâu... Xin lỗi, bố tôi hỏi chuyện linh tinh rồi.”

Mizuki Ryuji đã chen vào nói đỡ, nhưng ông bố la, i vỗ vai anh ta, vẻ hứng khởi vẫn nguyên xi.

“Hay mà. Mà cũng nhìn đó mà học tập chút đi. Tao không bảo mà lập gia đình ngay, nhưng thấy mà chẳng có cô nào tao cũng nghĩ ngợi lắm. Mọi người xung quanh đều lo đấy.”

“Lo bò trắng răng.”

“Mà nói đến chuyện trăng hoa mà từng kể, hồi đang du học thì phải, mà có hẹn hò với bạn diễn đóng vai người yêu trong vở kịch của câu lạc bộ kịch...”

“Bỏ thôi đi! Thật là...”

Anh chàng sừng sộ ngắt lời. Tự dưng bị bóc trần chuyện yêu đương quá khứ kể cũng đáng. Có vẻ ông Mizuki Rokuro là người luôn vô tư nói ra những điều mình nghĩ. Dù không có ý xấu nhưng lời lẽ của ông lại vô tình khiến người khác khó xử.

“Chắc vì tham gia câu lạc bộ kịch nên anh biết rõ về Shakespeare nhỉ.”

Shioriko cuối cùng cũng bình tĩnh lại và bắt chuyện với Ryuji. Nói mới nhớ, khi vào tiệm, anh ta đã bật ra cảm nghĩ của mình về vở *Người lái buôn thành Venice*.

“Khó mà nói là biết rõ. Tôi tham gia diễn xuất có một lần, chính là vở *Người lái buôn thành Venice*. Câu lạc bộ cũng nhỏ, chẳng tăm tiếng gì. Tất cả đều là những diễn viên tay mơ.”

Ryuji bắt gặp nụ cười. Lần đầu tiên tôi thấy khuôn mặt khi cười của người đàn ông này.

“Nhưng anh diễn bằng tiếng Anh nhỉ. Hẳn nhớ lời thoại thôi cũng vất vả lắm.”

Tôi hỏi. Cuối cùng bầu không khí đã thay đổi, tôi thấy nhẹ nhõm cả người.

“Thì tác phẩm viết ở thời đại ngữ pháp và điều đại tiếng Anh chưa

được quy định chặt chẽ nên cũng có nhiều từ và cấu trúc câu không phổ biến vào thời nay nữa. Nhưng những đoạ n gieo vần hay chơi chữ trong bản gốc lại dễ hiểu hơn là đoạ c bản dịch đây.”

Vậy sao? Sau những tiết ngoạạ ngữ ở trường đoạạ học, tôi nhận ra đây đúng là một thế giới mà kẻ đoạạ dốt tiếng Anh như tôi chẳng thể thông được. Shioriko ngoảnh lại nhìn Ryuji.

“Anh tham gia vở *Người lái buôn thành Venice* à?”

“Ừ, nhưng cũng không phải vai gì to tát lắm.... Tôi chủ yếu lo đoạạ cụ nhỏ và trang phụạạ thôi. Để tái hiện được sân khấu thời Nữ hoàng Elizabeth cũng phải tra cứu khá vất vả. Vì sân khấu thời đó khác xa bây giờ.”

“Khác thế nào ạ?”

Shioriko hỏi, quay mặt lên đằng trước. Chiếc xe van đang chạy dưới cầu đường sắt trên cao.

“Đầu tiên là do không có thiết bị chiếu sáng nên về cơ bản sân khấu phải được dựng ở nơi có ánh sáng tự nhiên. Vì thế họ chẳng điều chỉnh được độ mạnh yếu của ánh sáng. Thời đó chưa tồn tại màn sân nên diễn viên sẽ xuất hiện từ cánh gà và biến mất trong cánh gà. Cũng không có phong cảnh lớn. Âm nhạc tất nhiên là nhạc sống, chỗ của nhạc công được bố trí ngay trên bậc giắt cấp của sân khấu. Nhưng chúng tôi không tái hiện lại được đến mức ấy.”

“Vậy khi chuyển cảnh thì thế nào ạ?”

“Tận dụng lời thoại của nhân vật lúc xuất hiện và các đoạạ cụ nhỏ để thuyết minh. Nếu thoại là ‘Trời sáng rồi’ thì nghĩa là buổi sáng, còn nếu cầm đuốc ra sân khấu thì là ban đêm, đoạạ loaạạ thế. Vậy nên cốt lõi vở kịch nào của Shakespeare cũng là lời thoại.”

“Nhờ đó mới hiểu được nhỉ.”

“Chắc khán giả thời ấy giỏi tưởng tượng từ lời thoại của diễn viên lắm... Và dù không nắm được đó là cảnh nào, có lẽ chỉ cần nghe lời thoại của nhân vật cũng thưởng thức được vở kịch rồi. Tôi nghĩ, vì khán giả phần đông đều đứng xem, nên tập trung theo dõi cốt truyện trong suốt thời gian dài là điều rất khó.”

Mizuki Ryuji hào hứng nói, thái độ thay đổi hẳn so với lúc mới bước vào tiệm sách cũ Biblia. Dù tự nhận không biết rõ nhưng hẳn anh ta thích các tác phẩm của Shakespeare lắm.

“Rõ là mày với Eiko có chung sở thích còn gì.”

Ông Mizuki Rokuro bỗng thối bay bầu không khí thuận hòa.

“Cả hai đều thích văn học Anh. Tao chỉ muốn mày sớm thân với bà ấy một chút. Eiko cũng luôn cố gắng để mở lòng với mày đấy.”

Anh con trai lại yên lặng. Anh ta không còn lên tiếng trong xe nữa.

Chung cư nằm cách ga tàu một ray chừng hai, ba phút chạy xe. Từ bãi gửi xe dưới tầng hầm, chúng tôi đi thang máy lên căn hộ nhà họ. Nổi bật an và căng thẳng của Shioriko toát ra qua từng cử động của cô.

Ông Mizuki Rokuro đã nói nếu gặp mặt thì thái độ bà Eiko sẽ khác, nhưng tôi nghĩ chẳng thể biết được ruột gan bà. Lái xe đến đây mất chưa đầy mười lăm phút. Vậy mà bà không đến gặp cháu mình nổi một lần... Bảo là “cố chấp” có lẽ không đúng lắm, chỉ đơn giản là bà không quan tâm.

Dù đã mở cánh cửa trước của căn hộ nằm ở tầng cao nhất ra, chúng tôi cũng không bắt gặp dấu hiệu nào cho thấy bà Eiko sẽ lộ diện. Lúc chúng tôi ra khỏi tiệm sách, bà có nói chuyện điện thoại với chồng nên chắc chắn đã biết Shioriko sẽ đến.

“Tôi ở đằng kia nhé.”

Mizuki Ryuji đi một lèo vào phòng khách với vẻ chẳng quan tâm, còn ba người chúng tôi đứng trước cửa căn phòng ông Rokuro giới thiệu là thư phòng của bà Eiko.

“Eiko, tôi đưa Shioriko đến này.”

Phải mất một lúc, tiếng trả lời mới vọng ra từ phía bên kia cánh cửa.

“... Tôi đã bảo không gặp rồi mà.”

Chất giọng trầm khàn. Tôi nghi nghi. Nếu không nhầm, hình như tôi từng nghe giọng nói này ở đâu đó. Shioriko cũng trung vệ mặt kì lạ.

“Nhưng tôi đưa con bé đến rồi. Eiko, tôi vào nhé.”

Sau câu nói có vẻ cưỡng ép cổ hữu đó, Mizuki Rokuro mở cửa.

Bên trong là một căn phòng kiểu Nhật khá rộng. Thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là giá sách thô kệch bằng thép áp vào tường. Những cuốn sách khổng lồ lèn chặt giá. Giữa phòng là một chiếc bàn và ghế sắt trông không mấy bắt mắt, trên đó cũng chất đầy sách. Căn phòng hết như một thư viện. Tôi biết một nơi giống chỗ này, phòng của Shioriko.

Cánh cửa sổ kê bàn làm việc bằng gỗ, với bộ máy tính để bàn có vẻ cũ kĩ. Ngồi bên bàn là người phụ nữ với mái tóc trắng cắt ngắn gọn gàng, mặc áo len mỏng mùa hè màu vàng. Hình như đúng lúc bà đang đọc sách. Bà tắt đèn bàn, tháo kính, miễn cưỡng ngoảnh ra phía chúng tôi.

“A...”

Cả tôi và Shioriko đều tròn mắt. Người đang nhăn nhó ngồi trước mặt chúng tôi chính là bà lão sáng hôm qua đã hỏi “Hôm nay tiệm đóng cửa hả?” khi tôi đang lau tấm biển hiệu trước cửa tiệm. Dù bà chưa bao giờ mua sách nhưng lại là khách quen hay ghé qua tiệm sách cũ Biblia.

“Cháu là Shinokawa Shioriko a... Thưa bà...”
 “Tôi không quan tâm đến cuốn sách đó. Nó cũng chẳng đáng giá gì.”

Bà Eiko cắt ngang bằng giọng điệu áp đảo Shioriko.

“Khiến các cháu tốn công tới đây thật không phải, nhưng tôi chẳng có chuyện gì muốn nhờ cháu đâu.”

“Không phải thế a... Thỉnh thoảng bà vẫn đến tiệm cháu nhỉ?”

Shioriko vừa hỏi, bà Eiko đã mím chặt môi. Nhìn hai người thế này mới thấy họ có điểm chung là đôi mắt to và sống mũi dài.

“Sao cơ? Thật thế à?”

Ông Rokuro rất ngạc nhiên. Có vẻ ông cũng không biết.

“Đa..., từ khi cháu tiếp quản Biblia thì khoảng mỗi tháng một lần... dù bà chưa mua sách bao giờ... nhưng cũng có nhiều vị khách chỉ ghé tiệm trên đường đi dạo, nên cháu cũng không lưu tâm lắm a...”

“Nhầm người rồi. Tôi chưa đến đó bao giờ.”

Bà Eiko phủ nhận sạch trơn. Nhưng ông chồng cứ gật gù có vẻ cảm động lắm.

“Ra thế, ra thế... Khi nghe đồn bố các cháu mất, Eiko từng nói, ‘Chỉ với bàn tay phụ nữ mà duy trì cửa tiệm thì vất vả lắm’. Chắc thi thoảng bà qua coi tình hình nhỉ. Không lẽ, hôm qua bà cũng đến sao? Lúc sáng bà đã ra

ngoài đi dạo khá lâu thì phải.”

“Không, hôm qua tôi đến tận công viên Fueda rồi mới về thôi.”

Bà vẫn giả vờ. Gặng hỏi chắc bà sẽ bối rối, nhưng tôi cũng không thể yên lặng nữa.

“Hôm qua bà đã gặp cháu mà? Trước cửa tiệm ấy a.. Rõ ràng bà mặc chiếc váy liền màu chàm và che ô...”

“Đúng là bộ bà mặc ra ngoài hôm qua rồi!”

Ông Rokuro thêm vào. Nhưng kể cả thế, bà Eiko vẫn lắc đầu.

“Không... tình cờ người giống người thôi.”

Lần đầu tiên tôi gặp một người có thể bảo mình giống người khác nhe. Bằng như vậy. Ngoan cố được đến mức này kể cũng lạ.. Tuy nhiên, bà là típ người dù biểu cảm cứng như đá tảng nhưng nổi bất an vẫn bộc lộ ra ngoài. Đôi tai bà dần ửng đỏ. Điểm này cũng thật giống Shioriko.

“Bộ sưu tập tuyệt quá.”

Chẳng biết từ khi nào Shioriko đã đi đến trước giá sách, nhẩn nha nhìn qua từng hàng gáy sách.

“Bộ bách khoa toàn thư và từ điển ngôn ngữ của bà thật đầy đủ quá. Bà sưu tập làm tư liệu phục vụ cho công việc a..?”

Khi Shioriko quay đầu lại, đôi mắt cô sáng lấp lánh. Eiko gật đầu như đã dính câu.

“Đúng đây... Vì tôi đã nghỉ hưu nên chỗ này cũng là bỏ đi kha khá rồi đây.”

“Cả bộ sách liên quan đến Shakespeare cũng thật đồ sộ. Bộ đầu tiên bà đọc là toàn tập bản của NXB Penguin này đúng không a..?”

Ngón tay Shioriko ve vuốt những gáy sách khổ nhỏ có vẻ là sách Tây.

Vài chục quyển được xếp ở đó quyển nào cũng khá rách nát.

“Bộ đầu tiên tôi đọc là *Shakespeare toàn tập* bản của Tsubouchi Shoyo trong thư viện. Hồi cấp ba, tôi xem vở *Người lái buôn thành Venice*, thấy hay quá nên nảy sinh hứng thú...”

“Đó là từ thời bản dịch của Fukuda Tsuneari còn chưa được xuất bản đúng không ạ?”

“Toàn tập bản dịch của Fukuda Tsuneari phát hành sau khi tôi vào đại học. Cũng khi đó, tôi may mắn có được toàn tập cũ của Penguin nên đã đọc tham khảo toàn bộ bản dịch của Fukuda Tsuneari... Tiện thể cũng đề học tiếng Anh nữa.”

“Bà còn sưu tầm cả toàn tập Arden* nữa này. Tuyệt quá...”

“Mãi về sau tôi mới mua đấy. Bộ đó chú thích rất đầy đủ. Cháu tưởng tận ghê nhỉ, rõ là tiệm nhà không buôn bán sách Tây cơ mà.”

Trong lúc nói chuyện, giọng bà Eiko đã dần mềm mỏng hơn. Tôi chẳng hiểu gì về nội dung câu chuyện, chỉ cảm nhận được rõ ràng là họ đang hào hứng. Quả đúng là bà của Shioriko. Động đến sách là cởi mở liền.

“Tám hình này...”

Shioriko cầm một tấm hình đặt trên chiếc giá bày đầy trước tác Shakespeare. Tôi ngó qua vai cô. Người đàn ông phanh ngực mặc sơ mi trắng và một gã cầm dao khoác tấm áo choàng nặng nề đang đối mặt với nhau tại một sân khấu ngoài trời nào đó. Cả hai đều có vẻ là người nước ngoài.

Đoạn cao trào của vở *Người lái buôn thành Venice* đây nhỉ. Chắc là cảnh Shylock bị hỏi dồn tại tòa án khi đi nhốt tại ngục Antonio. Ồ, đây là

anh Ryuji!”

Shioriko trở vào góc sân khấu. Một người đàn ông mặc áo choàng đen trông như thám phán đang nói gì đó với hai người phía trước. Đúng là Mizuki Ryuji rồi. Có vẻ thời đó anh ta còn rất trẻ nên vẫn nhiều tóc và gầy hơn bây giờ.

“Đó là tấm hình lão Yoshiwara mang đến. Lão ta cũng tới chỗ các cháu rồi nhĩ. Nãy tôi nghe ông nhà nói qua điện thoại.”

Gio. ng Eiko la. i trầm xuống. Vẻ khó chi. u khi go. i “lão” khiến tôi hiểu cảm giác của bà về những kẻ kinh doanh sách cũ.

“Vâng a. . Nhưng sao ông ấy la. i có ảnh của anh Ryuji?”

“Lão bảo tình cờ gặp ba. n thân cũ của Ryuji rồi trong lúc nói chuyện đã được tặng. Lý do là vì lão tỏ ra hứng thú khi nghe đến việc tái hiện *Người lái buôn thành Venice* đúng theo phong cách thời Nữ hoàng Elizabeth I. Lão đưa cho tôi tấm hình và bảo, ‘Một người thích Shakespeare như bà tất nhiên biết cậu con chồng đã tham gia hoạt động này thời du học nhĩ?’”

Bà cu. p mắt, nói tiếp với vẻ mệt mỏi.

“Tôi không biết. Rõ là tôi đã có bao nhiêu cơ hội để hỏi.”

“Không, tôi cũng có biết đâu. Thằng đó từ nhỏ đã là đứa chẳng mấy khi tâm sự chuyện mình cho ai rồi.”

Ông Rokuro cao gio. ng động viên.

Tôi nghĩ phải chăng Ryuji đã cố tình che giấu việc mình tham gia biểu diễn với gia đình để mẹ. kẻ không biết? Bà tường tận về Shakespeare đến nhường ấy, nếu biết được hẳn sẽ bám lấy bắt chuyện với mình, chắc anh ta ghét chuyện đó.

Tôi cũng lơ mờ mừng tượng được lý do khiến Yoshiwara giao tấm

hình này ra. Giống như khi muốn đo .c phản ứng của Shioriko về cuốn *Vu. án thế chấp thi. t người* vậy. Ông ta muốn xác nhận bà Eiko hòa hợp với gia đình hiện tại .i đến mức nào hòng lợi du .ng để trao đổi đây mà.

“Cháu có điều muốn hỏi về cuốn sách Tây ông Yoshiwara đã đem đi a. .” Shioriko hỏi bằng giọng nghiêm trọng. “Đó là một cuốn sách liên quan tới Shakespeare phải không a. ?”

“Đúng. Nhưng như tôi vừa nói, nó không phải đồ đáng giá gì đâu.”

“Cháu cũng nghĩ thế. Nhưng để cho chắc, bà cho phép cháu xác nhận lại .i một chút nhé. Có thật trang đầu ghi năm 1623 không a. ?”

“Đúng.”

Nghe câu trả lời, Shioriko nhắm mắt điều chỉnh nhịp thở.

“Chuyện đó có gì quan trọng sao?”

Tôi hỏi nhỏ, Shioriko gật đầu rất mạnh.

“Ở trang đầu sách Tây cổ đôi khi có in imprint.”

“Imprint?”

“Giống trang xi nhê ở Nhật ấy a. . Đề nơi in, năm in, người chịu trách nhiệm xuất bản, nhà sách...”

“Xi nhê... Nghĩa là cuốn sách đó được xuất bản năm 1623?”

Nếu quả thật như thế thì nó cổ lắm rồi. Cuốn sách của gần bốn trăm năm trước.

“Đúng. Vốn về .n bảy năm sau khi Shakespeare qua đời. Sách vở liên quan được xuất bản vào quãng đó chẳng còn cuốn nào ngoài *First Folio*.”

Thư phòng lại .i chìm vào im lặng. Vì không ai nói gì nên tôi đành hỏi.

“Xin lỗi, nhưng *First Folio* là gì?”

“Đó là tuyển tập tác phẩm đầu tiên tập hợp những vở kịch của

Shakespeare. Folio nghĩa là sách khổ đôi, ý chỉ quyển sách có khổ bằng một tờ giấy in gấp đôi. Ngoài ra còn có sách gấp bốn, sách gấp tám...”

Tôi im lặng nghĩ. Nghĩa là thuật ngữ chỉ khổ sách, như A5 hay B4 gì đó.

“Đầu thế kỉ 17, do giá giấy đắt nên khổ sách càng to thì càng được coi là sách xa xỉ. Tuy nổi tiếng từ khi còn sống nhưng việc tuyển tập tác phẩm của cá nhân nhà viết kịch được xuất bản lại là một bước ngoặt lớn. Nghe nói các bản diễn của Shakespeare đã xuất bản nó để tưởng nhớ ông, tác phẩm được tạo nên từ những kịch bản chính thức sử dụng trên sân khấu kịch. Cũng không quá khi nói rằng nhờ *First Folio* xuất hiện trên đời mà những vở kịch của Shakespeare còn được truyền lại cho hậu thế.”

“Go, i là First (đầu tiên), nghĩa là cũng có Second (thứ hai) nhỉ?”

“*Second Folio* ra đời năm 1632, *Third Folio* năm 1663, *Fourth Folio* năm 1685. Nhu cầu về cuốn sách lớn đến vậy đó. Tất nhiên, nổi tiếng nhất vẫn là *First Folio*.”

“Ho, phát hành bao nhiêu bản thế? À, *First Folio* ấy?”

“Em không rõ con số chính xác, nhưng nghe nói số lượng phát hành là khoảng bảy trăm năm mươi cuốn, số bản hiện vẫn tồn tại được xác nhận là khoảng hai trăm mấy chục cuốn. Rất nhiều trong số đó là sách không hoàn thiện, đã mất một phần trang gốc hoặc phải bổ sung nhiều bản *Folio* khác vào thành một quyển... Dù vậy, chắc chắn đó vẫn là thứ các nhà sưu tập sách cũ trên thế giới thèm muốn.”

Nghe mà tôi nổi hết cả da gà. Ở tiệm sách cũ Biblia, đã bao lần tôi nhìn thấy những cuốn sách cũ quý hiếm, nhưng cuốn này có tính chất khác hẳn. Là thứ ngoài sức tưởng tượng.

“Nếu tìm thấy một quyển thì nó khoảng bao nhiêu tiền?”

“Tất nhiên là còn tùy tình trạng sách, nhưng... có một cuốn được đấu giá tại Sotheby's* năm 2006 đã được mua với mức giá đôi ra yên Nhật thời đó là khoảng 600 triệu yên*.”

“Sáu trăm triệu...”

Tôi nghe, n cả lời vì số tiền quá lớn. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng nổi trên đời tồn tại những cuốn sách cũ có giá như vậy. Mà không, chờ đã. Từng có một cuốn như thế trong phòng này sao?

“Eiko! Bà ơi, người đàn ông đó lấy đi thứ quý giá đến mức ấy ư?”

Ông Rokuro xiêu vẹo bước đến bên vợ. Bà lão để chồng ngồi vào chiếc ghế mình vừa ngồi, vẻ mặt ngán ngẩm.

“Bình tĩnh lại. Chuyện đó liệu có thể sao? Chắc Shioriko cũng biết chứ?”

Shioriko gật đầu.

“Vâng ạ. Suy cho cùng chỉ khi cuốn sách là đồ thật thôi... Bản bà từng giữ là bản facsimile đúng không ạ?”

“Facsimile... nghĩa là gửi fax á? Bằng điện thoại?”

Tôi chen vào. Bà Eiko lắc đầu.

“Cái đó cũng gọi là facsimile, nhưng trong trường hợp này từ facsimile nghĩa là bản sao từ sách gốc. Cuốn tôi có chỉ là bản sao lại và đóng thành sách từ *First Folio* được tìm ra trước đó thôi.”

Nghĩa là không phải hàng thật.

Hà, chẳng phải chuyện tất nhiên sao. Tôi thả lỏng người.

“Nói vậy nhưng nó cũng là một bản rất lại. Kugayama bảo cuốn sách được làm theo bản facsimile do một nhà nghiên cứu tên là Hinman biên soạn. Tôi không rõ lắm về *First Folio*, nhưng quyển đó có lẽ là...”

“Norton Facsimile. Xuất bản năm 1968. Tập hợp bản sao những trang có tình trạng tốt nhất trong ba mươi cuốn *First Folio*.”

Cháu gái bà lập tức giải thích. Bà Eiko gật đầu nói tiếp.

“Ừ, đúng là cuốn facsimile đó. Kugayama in cảm quang nó và thiết kế tỉ mỉ đến từng chi tiết theo sở thích cá nhân.”

“Sao lại cả bản facsimile ấy a.?” Shioriko tròn mắt.

“Ừ. Ông ta nói đang tính chuyện buôn bán bản sao theo yêu cầu riêng của từng khách, và đó là cuốn ông ta làm hàng mẫu. Tôi tự hỏi bao nhiêu phần trong những lời đó là sự thật.”

Đúng là đáng ngờ. Có khi ông Shodai đã nung nấu một giao dịch xấu xa nào đó.

“Cả lý do thực sự của việc ông ta làm ra nó lẫn lý do ông ta cho tôi cuốn sách tôi đều không biết. Mà tôi cũng chẳng hứng thú đến thế với *First Folio*. Tôi đọc tác phẩm của Shakespeare ở những bộ toàn tập khác rồi.”

“Nhưng bà đã giữ gìn nó rất cẩn thận mà.”

Bà Eiko yên lặng chuyển ánh nhìn ra ngoài cửa sổ. Không hứng thú mà vẫn giữ gìn cẩn thận thì thật kì lạ. Sự thế là thế nào, tại sao bà lại buông tay... Xem chừng bà không đi nh cho chúng tôi biết những chi tiết quan trọng.

Shioriko chợt ngoảnh mặt về phía tôi và ông Rokuro.

“Cháu trao đổi riêng với bà một chút được không a.?”

Có vẻ như cô đi nh làm gì đó. Ông Rokuro cười tươi, gật đầu.

“Tất nhiên rồi. Đừng nói ‘một chút’ chứ, cứ trò chuyện bao nhiêu lâu cháu muốn. Chúng ta đi ra ngoài nhé. Nào!”

Tôi bị ông nắm cánh tay kéo ra cửa.

“Anh Daisuke!” Shioriko gọi giật lại trước khi tôi ra khỏi phòng.

“Oi.”

Tôi vừa ngoái đầu, Shioriko đã nói nhỏ.

“Anh chờ em ở bãi gửi xe dưới tầng hầm nhé.”

“Hả...?”

Chưa kịp hỏi lại cho rõ ràng, tôi đã bị lôi ra hành lang.

Có lẽ có lý do gì để bỏ ngoài tai chỉ thị của Shioriko nên tôi cứ thể một mình quay lại bãi gửi xe.

Sao lại đuổi tôi ra ngoài nhỉ?

Chắc cô có chuyện muốn nói riêng với người nhà Mizuki. Làm gì và tại sao vốn là vấn đề riêng của gia đình Shioriko. Người ngoài như tôi có nghe thì cũng kì, nhưng tôi cảm thấy hơi lạ lùng.

Bãi gửi xe dưới hầm không có người hay xe ra vào. Chờ tầm mười phút mà không thấy gì, đúng lúc tôi đi nh vào trong xe van đợi thì cửa thang máy tôi vừa đi xuống ban nãy mở ra.

Ryuji ôm một hộp các tông, đi cùng Shioriko ra khỏi thang máy. Tôi vội chạy đến chỗ hai người.

“Để tôi bê cho. Đem chất lên xe đúng không?”

Vừa hỏi tôi vừa nhận lấy chiếc hộp. Nó không nặng như vẻ bề ngoài. Ryuji chớp mắt ngạc nhiên.

“Cậu, không phải đang bị gãy xương không bê được đồ sao?”

“Đa. ? Không a., hầu như cũng khỏi rồi.”

Ryuji ngoảnh nhìn Shioriko đầy nghi hoặc.

“Vì không ai mang được sách từ thư phòng xuống nên tôi muốn nhờ anh giúp...” Nãy chẳng phải cô nói thế sao?”

“Tôi xin lỗi. Tôi nói dối đấy.”

Shioriko cúi đầu.

“Vì có chuyện muốn nói với anh Ryuji nên tôi đã vờ như thế... Trong hộp chỉ là báo cũ thôi.”

Cuối cùng tôi đã hiểu được tình hình. Thì ra từ đầu cô đã đi viện có bê đồ để rủ Ryuji ra ngoài. Nếu bảo tôi đi trước thì chỉ còn anh ta là nhờ được. Hẳn cô có chuyện không muốn vợ chồng Mizuki nghe thấy.

“Anh có thể đi cùng chúng tôi một lúc không?” Shioriko hỏi khẽ nhưng âm điệu rành rọt.

Chúng tôi vào một quán ăn gia đình nằm dọc tuyến tàu một ray. Đã quá giờ ăn trưa nên quán hầu như không có khách. Shioriko chọn bàn ca, nh cửa sổ trong góc. Ở chiếc bàn gần nhất, một nam một nữ trẻ có vẻ là cặp đôi đang hăng say trò chuyện, nhưng giọng họ không vọng đến đây.

“Cô muốn nói chuyện gì?”

Ryuji tựa lưng vào ghế, tạo khoảng cách với chúng tôi đang ngồi đối diện, chẳng đi, nh che giấu sự cảnh giác.

“Anh xem cái này đi.”

Shioriko đặt một tấm hình lên bàn. Đó là hình chụp buổi diễn vở *Người lái buôn thành Venice* mà chúng tôi xem ban nãy ở thư phòng nhà Mizuki. Ngay lập tức, mắt Ryuji trừng to như muốn nhảy ra ngoài.

“Cái này, ở đâu...?”

“Trước khi nói thì, còn một việc này nữa tôi muốn xin phép anh.”

Shioriko giơ ngón tay trỏ, đưa mắt về phía tôi đang ngồi ca, nh.

“Anh Daisuke đây không biết chuyện gì cả. Anh có thể yêu cầu anh ấy ra ngoài kể từ lúc này. Nhưng anh ấy rất kín miệng... tôi đảm bảo anh ấy là

người có thể tin tưởng được.”

Cô ngưng ngưng nhưng vẫn nói liền một mạch. Tôi thấy vui vì được khen, đồng thời cũng ngạc nhiên. Trước giờ cô đã có nhiều cuộc trò chuyện về sách cũ, nhưng đây là lần đầu tiên cô hỏi đối phương xem tôi ngồi cùng có được không. Hẳn có lý do lớn lắm.

Ryuji hít sâu rồi thở dài, lắc đầu như muốn xua đi xúc cảm trong lòng.

“Không, cậu có biết cũng chẳng khác gì. Vậy, cô có được tấm hình này từ đâu?”

“Hôm trước, ông Yoshiwara đã đưa cho bà ngoại tôi. Khi ông lấy sách đi ấy ạ.”

“Vậy sao... Nếu thế thì người đó hẳn cũng nhận ra rồi. Đáng vậy.”

Ryuji cười chua chát, uống một ngụm trà đá. Trước mặt tôi và Shioriko là những chiếc cốc cũng đựng món đồ uống tương tự.

“Tấm hình này làm sao?”

Đó là hình chụp cảnh cao trào của phiên tòa. Đúng như lời giải thích tôi đã nghe trên xe, vở kịch thể hiện ở một sân khấu ngoài trời đơn giản, không có cả thiết bị chiếu sáng lẫn màn sân khấu.

“... Khi nghe anh Ryuji nói về chuyện diễn kịch thời Shakespeare, tôi đã thấy lạ. Ngoài ánh sáng và thiết bị sân khấu ra thì thời đó còn một điểm khác biệt lớn so với diễn kịch ngày nay. Anh hoàn toàn không đi động đến điểm này.” Shioriko bắt đầu bình thản giải thích. “Ngoài ra, dường như anh luôn tránh trả lời về vai diễn mình đảm nhiệm... Nhìn tấm hình này tôi đã hiểu lý do.”

Tôi nhìn thật kỹ tấm hình lần nữa, chẳng thấy được gì khác ngoài đám nam sinh mặc trang phục bảnh bao đang say sưa diễn xuất trong vở kịch.

nghiệp dư.

“Thật ra, vào thời Shakespeare hoạt động trong vai trò diễn viên kịch thì sân khấu không tồn tại diễn viên nữ.”

Tôi ngẩng đầu, “Hả, nhưng có nhân vật nữ cơ mà.”

“Toàn bộ nhân vật nữ sẽ do các thiếu niên chưa vỡ giọng đóng. Hẳn ý nghĩa của việc phụ nữ bị cấm diễn kịch cũng giống kabuki của Nhật đây*, ở Anh, diễn viên nữ xuất hiện trên sân khấu từ thời khôi phục chế độ quân chủ nửa cuối thế kỷ 17.”

“Vậy trước đó chỉ toàn đàn ông bước lên sân khấu thôi hả? Kể cả những vở như *Romeo và Juliet*?”

Shioriko gật đầu. Cả cặp đó cũng là đôi nam đóng sao. Quả thật thời Shakespeare khác hẳn với hiện tại. Thế mà, đến ngày nay những vở kịch vẫn tiếp tục được diễn, đúng là cả một thành tựu.

“Nhưng thế thì liên quan gì tới tấm hình này?”

Trong tấm hình cũng toàn con trai, không có diễn viên nữ nào. Shylock và Antonio, cả vị thẩm phán mà Ryuji đóng nữa. Shioriko trở người thẩm phán.

“Đây là vị thẩm phán đã dồn Shylock vào thế thua, nhưng trong câu chuyện này người đó không phải đàn ông. Portia, người nhận lời cầu hôn của Bassanio đã giả trai và trở thành thẩm phán. Nhờ nhanh trí đưa điều kiện ‘Khi xẻo thì không được để chảy một giọt máu nào’ mà cô cứu được ba thân của chồng là Antonio.”

Đầu tôi bắt đầu loạng cả lên. Nam thì đóng nữ, còn vai nữ này trên sân khấu lại giả nam... Chẳng phải chỉ là nam vẫn đóng nam hay sao.

“Có vẻ là một câu chuyện rối rắm, nhưng mà... khán giả không bị lẫn

sao?”

“Em nghĩ không những hiểu rõ mà họ còn thưởng thức điều đó nữa cơ. Trong kịch của Shakespeare có rất nhiều nữ chính giả trai. Ngoài *Người lái buôn thành Venice* còn có *Như em muốn*, *Đêm thứ mười hai**, *Cymbeline**... Ở nước Anh thời bấy giờ, mỗi giới tính đều có những chuẩn mực nghiêm ngặt nên người mặc trang phục khác với đặc điểm giới tính của mình sẽ thành đối tượng bị chỉ trích. Chính vì vậy, đối với phía người xem mà nói việc hoán đổi giới tính hẳn là việc rất kích thích.”

Tôi bất chợt nhớ lại câu Shioriko từng nói, “Thế giới là sân khấu, con người là diễn viên.” Ngược lại, sân khấu cũng lại là một phần của thế giới, nhân vật cũng chẳng khác chi người thật. Có lẽ họ đã tận hưởng cảm giác sung sướng như thể ranh giới bị phá bỏ.

“Nghĩa là anh Mizuki đã đóng vai Portia nhỉ. Vậy sao lúc này anh không nói ra...”

Tôi ngưng bật. Ông Rokuro từng nói con trai mình “hẹn hò với bạn diễn đóng vai người yêu trong vở kịch của câu lạc bộ kịch”. Người yêu của Portia là Bassanio. Nếu tái hiện vở diễn dưới thời Elizabeth thì cả hai diễn viên đều là nam.

Nghĩa là anh ta hẹn hò với một người đàn ông.

Tôi nhìn Ryuji. Không nói gì nghĩa là đã thừa nhận. Đây là lần đầu tôi quen một người đồng tính. Dù kinh ngạc nhưng tôi lại nhanh chóng nghĩ “Tất nhiên họ có tồn tại trên đời rồi”... Mà không, có thể cho đến giờ tôi cũng quen biết họ ở đâu đó. Chỉ là bọn họ không nói với tôi thôi.

“Từ nhỏ tôi đã không rõ lắm về giới tính của mình.” Ryuji nói bằng giọng rất thanh. “Bình thường tôi sống như một người đàn ông, nhưng đôi lúc lại tự nhiên muốn có những bộ đồ hay mỹ phẩm của chị. Cảm

giác chên̄h vên̄h như thể đi la .i giữa ranh giới của nam và nữ vậy... Nhưng giới tính của người tôi yêu la .i luôn rất rõ ràng. Chỉ có đàn ông mà thôi.”

“... Trong gia đình anh có ai biết không a.?” Shioriko hỏi.

“Có lẽ chỉ . tôi đã để ý ít nhiều. Nhưng kể cả thế thì hẳn chỉ . ấy chỉ nghĩ đó là ‘chuyện thời trẻ con’ thôi. Bố tôi thì chẳng biết gì. Dù không có ác ý nhưng gần đây ông cứ càn nhắ̄n giu .c tôi cưới vợ.”

Anh ta thở dài. Ông Rokuro cứ nhắc đi nhắc la .i với chúng tôi vụ . yêu đương và cưới hỏi của cậu con trai. Nếu chủ đề này được lặp đi lặp la .i hằng ngày, với Ryuji chắc nhứ̄c nhối chẳng khác nào kim châm.

“Tôi giữ khoảng cách với bà Eiko cũng do không muốn bi . để ý. Thật ra tôi đã đi .nh rời xa quê hương, nhưng từ nhỏ tôi đã mong làm nha sĩ, la .i muốn duy trì phòng khám của bố. Tôi cũng chưa từng bộc ba .ch với ba .n bè xung quanh, cứ lao đầu vào công việc mà chẳng tìm được người yêu cho mình.”

Dứt lời, Ryuji nhìn về phía đôi tình nhân trẻ đằng xa. Hai người họ . đang bắt đầu ăn chung một set thi .t bắ̄m viên rán.

“Chắc bà Eiko đã bi . đe do .a bằng câu chuyện của tôi thời du ho .c nhỉ! Vì cái ông tên là Yoshiwara ấy.”

“Nghe bảo dù không nói thẳng ra nhưng ông ta ám chỉ sẽ nói cho bố anh. Ông ta đã để tấm hình này la .i để đổi lấy cuốn sách.”

Con phần nộ đối với Yoshiwara trào lên trong tôi. Để đa .t được mu .c đích, ông ta thân nhiên lợi du .ng điểm yếu của đối phương. Thật giống Shodai khi mua ép giá cuốn *Những năm cuối đời* của Tanaka Yoshio.

“Sao bà Eiko la .i giữ cuốn sách cẩn thận đến vậy?”

“Mười năm trước, bìa cuốn sách bi . cháy, người làm la .i sách cho bà là

me, tôi.”

Ngồi cạnh Shioriko, tôi giật mình kinh ngạc.

“Me, cô... là chị Chieko ấy hả.”

Shioriko gật đầu.

“Hồi sinh viên, mẹ tôi nghiên cứu sách Âu Mỹ thời cận đại, có vẻ bà cũng sửa chữa và đóng sách cũ vì sở thích. Như anh biết, hai người đã từ mặt nhau, họ tình cờ gặp lại ở ga Kamakura, tán gẫu vài câu sau bao ngày xa cách... rồi mẹ nghe chuyện sách cũ của bà và đề nghị sửa giúp.”

Hay bà Eiko có ý khôi phục lại mối quan hệ nhỉ. Vì sách cũ mà phá hỏng mối quan hệ, rồi lại vì sách cũ mà hàn gắn, quá đúng tác phong của những người này. Thậm chí chẳng để tâm đến nội dung nhưng vẫn trân trọng cuốn sách vì con gái đã sửa nó cho mình.

“Nếu vậy bà chỉ cần nói rõ là được mà... Sao phải giấu chứ?” Ryuji lầm bầm.

“Việc trân trọng cuốn sách cũ do con gái đã từ mặt sửa cho cũng khó nói ra lắm chứ. Bà bảo ‘Bản thân đã là người nhà Mizuki, nên không muốn bị hiểu lầm’.”

Ngược lại, chính quyết định đó mới gây ra hiểu lầm. Chỉ vì bà bướng bỉnh không nói mà cuối cùng lại bị chính người mình cố bảo vệ nghi ngờ.

“Nhưng bà lại nói với cô, nghĩa là bà đã quyết định sẽ lấy lại cuốn sách nhỉ. Bà đã bị cô thuyết phục.”

“Không a, bà đã từ bỏ cuốn sách rồi. Bà nói rõ rằng anh quan trọng hơn... Bà chỉ nhờ tôi chuyển lời thôi a. Thật ra bà muốn nói trực tiếp với anh nhưng lại lo anh không muốn nói chuyện với bà.”

“Chuyên lời,” Ryuji lẩm bẩm lặp lại. “Chuyên lời gì thế?”

“Bà bảo, sau khi biết sự tình, bà muốn ủng hộ anh. ‘Con tiếp tục giữ kín hay mở lòng với gia đình thì cũng đều được cả...’. Chúng tôi cũng sẽ hành động theo hướng đó.”

Cô nhìn tôi như tìm kiếm sự đồng ý. Tất nhiên tôi chẳng có ý kiến nào khác. Dù rất cảm tức Yoshiwara, nhưng chủ nhân cuốn sách đã nói từ bỏ thì cũng chẳng đến lượt chúng tôi xen vào. Suy đến cùng, điều bà mong muốn vẫn quan trọng hơn hết thảy.

“Vậy hả...”

Ryuji cúi người, đan hờ hai tay lên bàn. Hai ngón tay cái xoa tròn như đang nói lên tâm trạng lưỡng lự của anh ta.

“Bà Eiko nói gì về tôi? Chuyện tôi chỉ thích đàn ông.”

“Bà bảo là ngaỵc nhiên. Và... tôi thì nghĩ không thích hợp trong hoàn cảnh này lắm nhưng bà bảo tự dùng câu thoại nổi tiếng của Shylock trong *Người lái buôn thành Venice* lại hiện lên trong đầu...”

“Có phải là câu, ‘Hay bọn ta không ăn đồ ăn giống tín đồ Thiên chúa, không bị thương bởi cùng một vũ khí, không mắc cùng loại bệnh, không khỏi bằng cùng cách chữa, không cảm nhận cùng một cái lạnh của mùa đông hay cái nóng mùa hè như các người?’”

Ryuji ngâm trôi chảy đoạỵn dĩch tiếng Nhật, khóe miệng hiện lên một nụ cười khô khốc.

“Đúng là không thích hợp thật. Đây chẳng phải chuyện tôn giáo hay dân tộc, tôi cũng chẳng có ý trả thù như Shylock. Thật là ngốc nghếch.”

Câu từ thì mắỵng là ngốc nghếch đấy nhưng giọng Ryuji lại thật dịu dàng. Những ngón tay cái đã thôi xoay tròn vội vã.

“Chỉ là, ngày ấy, tôi cũng từng nghĩ tới câu thoại đó. Kiểu như là, dù khác với mọi người xung quanh thì cũng đều là con người cả mà.”

Rồi anh ta ngẩng mặt lên, hướng ánh mắt quyết tâm về phía Shioriko.

“Tôi sẽ kể sự tình với bố. Xin cô hãy lấy lại quyền sách cho bà Eiko.”

“Nhưng, chuyện đó...”

“Cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Thà để tôi tự mình nói rõ ràng còn hơn để bố biết từ ai khác. Có lẽ tôi sẽ nhờ bà Eiko cùng nghe. Trước tiên, tôi sẽ nói chuyện với bà đã.”

Ryuji đứng trong phút chốc, anh nheo mắt ngắm chiếc bàn nơi có đôi tình nhân trẻ. Đồ ăn đã được dọn đi. Cả hai đều đang rướn mình qua, tươi cười nhìn vào màn hình một chiếc điện thoại.

“Thật ra hồi du học tôi không có người yêu.”

Chúng tôi á khẩu trước lời bộc bạch đường đột.

“Đúng là tôi thích người đóng vai Bassanio và cố thổ lộ tình cảm sau vở diễn, đó không phải nói dối. Nhưng tôi đã bị từ chối thẳng thừng. Tôi vẫn luôn sĩ diện với bố... Có lẽ điều tôi không muốn bị ai biết nhất không phải chuyện mình chỉ yêu được đàn ông, mà là chuyện ngoài gia đình ra, tôi chưa từng được ai yêu thương bao giờ...”

“... Trong *Người lái buôn thành Venice* có ba đôi.”

Sau khi đưa Ryuji về đến chung cư, trên đường quay lại tiệm sách cũ Biblia, Shioriko nói.

“Bassanio (người nhờ Antonio trợ giúp tiền bạc) và tiểu thư Portia, cô hầu gái Nerissa của Portia và bạn thân Bassanio là Gratiano, con gái Shylock là nàng Jessica và người đàn ông hào hoa theo Thiên chúa giáo

Lorenzo.”

“... Nhiều nhĩ.”

Vừa lái xe tôi vừa thật thà nói ra cảm nhận của mình.

“Đa . . . Thật ra đó là một vở kịch có nhiều tương tác giữa những người yêu nhau. Tuy vậy, cặp đóng vai trò quan trọng nhất trong câu chuyện này là đôi Bassanio và Portia.”

Khuôn mặt trắng xanh của Ryuji hiện lên trong đầu tôi. Chắc giờ này anh ta đang nói chuyện với mẹ . . . k.

“Portia là cô gái trẻ được thừa hưởng gia tài khổng lồ. Theo di ngôn của người cha đã mất, cô phải kết hôn với người đàn ông đưa ra lựa chọn đúng trong ba chiếc hộp vàng, bạc, chì. Những kẻ cầu hôn có đi . . . a vi . . . cao mở chiếc hộp vàng và bạc hào nhoáng, duy nhất chàng trai nghèo Bassanio mở chiếc hộp chì đơn điệu. Với ý nghĩa là ‘Về ngoài . . . p để biết đầu la . . . i khác thứ bên trong’.”

“Hộp chì là đáp án đúng hả?”

Bảo vật được đặt trong chiếc hộp giản dị . . . nhất, đó là mô típ quen thuộc. Shioriko gật đầu.

“Dĩ nhiên rồi. Đó là bài kiểm tra nhìn thấu được bản chất của đôi phương... Bị . . . cuốn hút bởi Bassanio từ lần đầu gặp mặt, Portia đã nói những lời cực kì xúc động trước khi chiếc hộp được mở ra, ‘Ôi, hết thấy mọi . . . i xúc cảm ngoài niềm vui sẽ tan biến vào hư vô. Cả vô số hoài nghi, nỗi tuyệt vọng chực chờ phía trước, cả nỗi bất an đến run rẩy lẫn cơn ghen đến xanh tròng mắt... Ôi, tình yêu, hãy bớt sôi nổi, đừng bay bổng vô ích, đừng để cơn mưa hạ . . . nh phúc lặng lẽ rơi quá nhiều!’”

Lời thoại . . . i còn có những câu ban nãy Shioriko nói trong tiệm. Thì ra đó

là thoa.ị của *Người lái buôn thành Venice*. Nhưng âm thanh tôi nghe thấy dường như còn hơn cả tiếng đo.ị lời thoa.ị, đó là âm thanh từ trái tim cô, nó khiến cơ thể tôi bỗng nóng bừng.

“Chắc chắn trên sân khấu, anh Ryuji cũng đã nói ra lời thoa.ị này. Cả lúc luyện tập nữa, hẳn đã rất nhiều lần.”

Không để vẻ bề ngoài lay động mà cho.ịn bản thân vì thứ bên trong... Tôi không khỏi đồng cảm với anh ta.

Đường về may thay rất thưa người. Xe cha.ị trên con đường tỉnh đo.ị tuyến Yokosuka.

“Nếu anh ta bộc ba.ịch với bố mình thì... Em nghĩ liệu có thể lấy la.ị cuốn sách không?”

Tôi cứ lộn cợn mãi chuyện này. Nếu chúng tôi thất ba.ị, vụ.ị việc sẽ kết thúc mà chỉ có bí mật của Ryuji bị.ị ba.ị lộ.

“Em cũng không tự tin. Em nghĩ vụ.ị này vốn cần khởi kiện về việc tờ giấy mượn vô hiệu, nhưng không biết có nên làm to chuyện ra như thế không. Rõ ràng mua la.ị từ ông Yoshiwara thì sẽ nhanh hơn... Có lẽ ông Yoshiwara đã tính toán trước nhà Mizuki sẽ đề xuất giao di.ịch như vậy. Bất kể chúng ta có là trung gian hay không.”

“Nếu thế thì chẳng phải ông ta sẽ đến ép giá như hôm qua sao?”

Ông ta làm thế bằng cái mặt cười như muốn xé thi.ịt đôi phương. Nhớ đến vụ.ị trao đổi hôm qua, tôi la.ị thấy lộn cả ruột. Cả việc chúng tôi bị.ị ông ta quay mòng mòng cũng thật khó chi.ịu.

“Em nghĩ mu.ịc đích của Yoshiwara là gì?”

Rõ ràng đến tôi cũng hiểu mu.ịc đích của ông già đó không chỉ có mỗi tiền. Vụ.ị nào cũng liên quan đến Shakespeare... Và bóng dáng Chieko lần

quất.

“Em chưa rõ. Nhưng chắc chắn mọi việc cho đến giờ đều đã được ông ta lên kế hoạch tỉ mỉ. Từ nay về sau hẳn sẽ còn xảy ra nhiều chuyện. Để tìm hiểu mục đích của ông...”

Chuông di động reo. Không phải của tôi.

“Chờ em chút nhé.”

Shioriko lấy điện thoại, mặt hướng ra cửa sổ bắt đầu nói chuyện. Giữa chừng chỉ có một tiếng “Hả!?” đầy ngạc nhiên, những phần còn lại cô nói nhỏ đến mức khó mà nghe được.

“Cảm ơn anh đã cất công gọi điện. Chúng em sẽ đến xác nhận. Dạ, chào anh ạ.”

Cô cúp máy. Nét mặt sầm lại cho biết có chuyện không hay đã xảy ra.

“Ai thế em?”

“Anh Renjo ạ. Hình như giờ anh ấy đang ở chợ sách cũ.”

Takino Renjo. Người chủ đời thứ hai của tiệm sách Takino ở Konandai, là bạn từ thuở bé của Shioriko, cũng giúp đỡ tôi rất nhiều. Anh còn là thành viên ban tổ chức hội trao đổi của hiệp hội sách cũ. Một người đáng tin cậy.

“Một quyển sách có vẻ là bản sao *First Folio* của bà sẽ được trưng bày ở hội chợ ngày mai. Nếu bỏ lỡ có thể nó sẽ bị tiệm sách khác mua mất.”

Chuyện thứ hai

Tôi không phải tôi

1

Tiệm sách cũ Biblia thuộc chi nhánh Shonan của hiệp hội sách cũ tỉnh Kanagawa.

Tại chợ sách cũ của chi nhánh Shonan ở Totsuka, mỗi tuần hai lần người ta mở buổi trao đổi để các tiệm thành viên tiến hành mua bán sách cũ. Trong hội chợ được tổ chức vào hôm nay (thứ Hai), người mua xem sách được bày trong hội trường và bỏ giấy ghi giá tiền sẽ trả, gọi là “Đấu giá hàng trưng bày”.

Khi dừng lại tại con đường trước chợ sách cũ, ngoài xe van mà tôi và Shioriko lái đến còn cả dãy xe bán tải chất rất nhiều hàng. Chợ sách cũ được tổ chức tại tòa nhà bốn tầng cũ xây cách đây năm mươi năm, trong khu đất không có bãi để xe rộng. Những hội viên đến muộn chỉ còn cách đỗ xe dưới đường.

“Lâu rồi chúng ta mới cùng đến đây với nhau nhỉ.”

Shioriko vừa xuống xe vừa nói. Gió nhẹ cô yếu ớt. Hẳn không chỉ do cái nóng gay gắt mà còn vì mệt mỏi với những chuyện xảy ra mấy ngày nay. “Đúng vậy”, tôi đồng tình. Lần cuối chúng tôi đến đây là trước khi bị thương, từ đó đã hai tháng trôi qua rồi.

Chúng tôi đến đây để mua lại *First Folio*. Ngay khi Shioriko vừa nhắn bà Eiko rằng cuốn sách được bày bán ở hội chợ, bà đã liên lạc lại nhờ chúng tôi thay bà đến đấu giá sáng nay. Bà không cho biết Ryuji đã thú thật với bố chưa. Shioriko cũng không hỏi. Đó chẳng phải chuyện những

kẻ không liên quan như chúng tôi nên tò mò.

Nhân tiện, hôm nay nhà Mizuki sẽ đến thăm Ayaka. Thấy bảo tối qua, sau khi nghe kể sự tình, cô bé lập tức gọi điện chào hỏi bà và đặt hẹn ngay được, laị còn làm cả thiệp hoa quả làm quà.

Chúng tôi đeo thẻ có tên tiệm lấy ở quầy tiếp tân rồi lên cầu thang. Cả tầng hai được dùng làm hội trường đấu giá sách. Vẫn khá lâu nữa mới đến lúc mở phong bì đấu giá nhưng người từ các tiệm sách cũ đã nhón nháo. Không biết có phải do điều hòa bị hỏng hay không mà khí nóng bao phủ dính dính.

Hôm nay có khá nhiều sách được bày bán. Trên chiếc bàn gần đó là truyện tranh và sách khổ bunko được cột dây xếp chồng cao hơn cả người tôi. Để khách biết được nội dung, gáy cuốn nào cũng hướng ra ngoài, mỗi chồng sách cũ laị kẹp một phong bì màu vàng. Người mua phải bỏ giấy đấu giá vào các phong bì đó.

Những người quen nhau chuyện trò đây đó, nhưng bầu không khí không đơn thuần chỉ có sự ôn hòa. Ai cũng chú ý nhìn quanh hội trường, cẩn trọng phán đoán sách cũ tiệm mình cần. Vẫn là hội chợ đấu giá như bình thường.

Chúng tôi tính tìm Takino Renjo, người đã cho thông tin về bản sao *First Folio*. Hẳn anh ấy phải ở đâu đó quanh đây.

“Cô cậu cũng đến hả?”

Một giọng nói vô cùng trầm vang lên bắt chuyện. Chúng tôi quay laị, thấy người đàn ông gầy nhom với ánh nhìn sắc bén đang chống cây gậy to. Màu tóc trắng và cặp kính gác lên trán không thay đổi nhưng mái tóc cắt ngắn hơn cả lúc trước, trên người là chiếc sơ mi trắng mới tinh.

“Bác Inoue, lâu rồi mới gặp bác a.”

Chúng tôi cúi đầu chào. Đó là ông Inoue Taichiro, chủ tiệm sách cũ Hitori ở Tsujido thuộc Fujisawa. Trước đây, vì mối bất hòa với Chieko mà ông từng có cái nhìn thù địch với tiệm sách cũ Biblia, nhưng từ khi chúng tôi phá giải bí ẩn về di sản của nhà sưu tập sách Edogawa Ranpo, ông đã ít nhiều thân thiết với chúng tôi hơn.

“Vết thương đỡ chưa?” Ông hỏi tôi.

“Đa., mấy việc chân tay vẫn khó khăn nhưng cháu đỡ rồi a..”

“Không có cậu chắc bên đó chẳng tiến hành mua hàng tại nhà được nhỉ. Hôm nay cô cậu đến nhập hàng hả?”

“Đa., hình như có sách bên cháu muốn đầu giá.”

Thấy Shioriko ngập ngừng, Inoue khẽ nhú mồm. Chắc ông đoán được chúng tôi có chuyện muốn giấu.

“Cháu đến đây vì nhận được liên lạc của anh Renjo, bác biết anh ấy đang ở đâu không a..?”

“Takino hả, vừa rồi còn thấy cậu ta ở đó mà.”

Nói rồi ông nhìn sâu vào trong hội trường, nhưng có vẻ không thấy.

“Nếu gặp thì tôi nhắn cho.”

“Nhờ bác a..”

ông Inoue dậm bước đến chiếc bàn có chồng sách bunko cũ, bỗng ngoảnh lại.

“Nếu có gì tôi giúp được thì cứ nói bất cứ lúc nào. Tôi còn nợ cô cậu mà. Chuyện Naomi ấy.”

Vừa nói tên bà Naomi, ông đã sải bước đi luôn như giấu thể. Bà Kayama Naomi hiện đang làm việc tại tiệm sách Hitori là bạn từ nhỏ của ông Inoue. Shioriko đã tháo gỡ được hiểu lầm giữa bà với người cha là nhà

su tập sách của Ranpo, cuối cùng la .i ta .o điều kiện để ông Inoue và bà thổ lộ tình cảm với nhau. Nghe đồn hai người họ . đang tính về cùng một họ . Chắc vì vậy mà ông Inoue cảm thấy biết ơn tiệm sách cũ Biblia.

Chúng tôi quyết đi .nh sẽ đi xem bản sao của *First Folio* trước khi nói chuyện với Takino. Trên chiếc kệ bên cửa sổ có rất nhiều quyển đi lẻ. Ngoài những cuốn sách chuyên ngành còn được go .i là “sách đen” và sách hiếm, ở đây còn bày cả áp phích phim cũ hay những cuốn trông như bản đồ cổ thời Edo.

Mắt chúng tôi bị . hút vào một cuốn sách bìa da màu đen to, nổi bật ở một bên ca .nh kệ.

“Đây rồi.” Shioriko nói.

Bìa cuốn sách không thấy có nhan đề và tên tác giả, một sợi dây nhựa buộc hờ theo hình chữ nhật, chiếc phong bì dùng để đầu giá ke .p ở đó. Trên phong bì là dòng chữ nghêc ngoa .c, “Norton Facsimile tự đóng, có sửa chữa.” Nhìn phong bì thì không thể biết ai đã đưa sách ra nhưng chắc chắn đây là trò của Yoshiwara chứ chẳng ai khác.

“Phong bì đầu giá đầy quá nhi.” Tôi nói. Chiếc phong bì căng phồng đến thế, có vẻ rất nhiều tiệm sách đầu giá cuốn này.

“Vì cuốn sách đóng rất đẹ .p, trông hút mắt. Nhưng em nghĩ ông ấy không đi .nh bán nó theo lệ thường cho ai ở đây hôm nay. Huống chi ngoài chúng ta có lẽ chẳng còn ai để giá cao.”

Đúng là quyển sách được đóng rất đẹ .p, ba mép sách đều được thép vàng. Gáy và góc bìa sách được phủ da mềm màu đen có chất liệu khác. Chắc đó là những chỗ được sửa.

“Chỗ da ở gáy sách lồi lồi kia có ý nghĩa gì không?”

Vài chỗ trên gáy sách nổi lên như những lần u. Thấy thế tôi bỗng cảm giác hình như mình đã từng thấy cuốn sách Tây cũ na ná ở đâu đó rồi.

“Cái đó là vỏ lớp buộc gáy sách. Dưới lớp vỏ đó là sợi dây dùng để buộc nối các trang sách với nhau. Thời chưa có loa .i keo bền chắc để dán gáy sách, người ta dùng cách này.”

“Hả? Nhưng đây là bản sao cơ mà. Có cổ đến thế đâu.”

“Có thể người ta tái hiện la .i cách làm sách Tây cũ. Cũng có khi cuốn này đã được làm lòi lên, giả dây buộc để trang trí theo ý thích của chủ nhân.”

“Chủ sách vẫn thường làm la .i sách như thế à?”

“Ở châu Âu thời Trung cổ, tiệm sách chỉ bán ruột của sách mới phát hành. Khách mua sách sẽ đặt hàng thợ đóng sách, khâu la .i thành một quyển. Nếu mua sách cũ, người chủ cũng sẽ đóng la .i sách theo sở thích của mình.”

“Hả, vậy thì mỗi lần phải bóc bìa nham nhở ra nhỉ.”

“Tất nhiên rồi. Những nhà sưu tập sách cũ ở châu Âu đi theo xu hướng không chỉ xử lý những vết xước, chỗ bẩn mà còn phải chỉnh trang thật đẹp để sách cũ giống hệt sách mới. Mua được sách rồi, thường người ta sẽ xén ba mép sách đi một chút và thay mới cả bìa lẫn gáy sách. Vì thế, những cuốn *First Folio* hàng thật còn la .i đến ngày nay mỗi cuốn đều có vẻ ngoài khác hẳn nhau.”

Tôi nhìn xuống cuốn sách khổ to nằm trước mắt. Ở điểm đó, cuốn sách này cũng như hàng thật vậy. Như bà Eiko nói, không rõ ta .i sao ông Shodai cất công ta .o nên bản sao đẹp thế này.

Thật ra nếu đây là hàng xi .n thì chuyện sẽ khác.

Shioriko dùng một tay tháo dây, lật bìa sách lên. Bìa khá nặng nên tôi cũng đỡ tay bên ca. nh.

Giấy trang lót cũng có màu đen giống như góc bìa, và vài tờ tiếp theo vẫn là những trang trống đồng màu. Có vẻ chúng được làm giống màu bìa. Lật thêm chút nữa cuối cùng cũng thấy trang có bức chân dung. Tranh một người đàn ông trung niên có râu, trán hói với đường chân tóc mo. c từ đỉnh đầu vẽ theo lối tả thực. Cái này go. i là tranh khảm đồng* thì phải. Mái tóc dài che tai và cổ áo to bản tùy ý quần quanh cổ đúng kiểu châu Âu thời xưa.

Đó là khuôn mặt Shakespeare.

Phía trên bức chân dung có in dòng chữ “MR. WILLIAM SHAKESPEARES COMEDIES, HISTORIES, & TRAGEDIES.”. Chắc dòng chữ đó nghĩa là “Những vở hài ki. ch, sử ki. ch và bi ki. ch của William Shakespeare”. Phong chữ có gì đó khác với bây giờ, cảm giác bản in cũng hơi mờ. Kẻ tay mơ như tôi thấy cuốn sách rất cũ rồi, nó thực sự là bản sao u?

“Vậy là sao nhỉ?”

Shioriko trầm gio. ng thì thầm. Nhìn đôi trang sách có bức chân dung đang mở một cách nghiêm túc. Rồi cô loa. t soa. t lật giở những trang giấy. Có vẻ cô đã phát hiện ra điều gì quan tro. ng. Tôi chột giật mình, dù trong đầu cũng nghĩ, chuyện đó sao có thể.

“Có khi nào đây đúng là cuốn *First Folio* thật không?”

“Không, chắc chắn đây là facsimile.”

Phán đoán của tôi lập tức bị. phủ nhận.

“Chất giấy rõ ràng là của thời hiện đạ. i. Chỉ là có điều rất lạ. .”

Shioriko trở vào một trang đang mở. Có vẻ là phần đầu của vở kịch. Dưới nhan đề là lời thoại được in thành hai cột trái phải. Phần lề xung quanh hai cột chữ vốn thường để trắng lại có màu đen y như các trang lót.

“Cái gì lạ vậy?”

“Vốn văn bản của *First Folio* được in trong khung, phần xung quanh là lề trắng. Nhưng bản facsimile này phần lề lại màu đen. Những bản facsimile bình thường sẽ không như vậy.”

Cô chống một tay xuống kệ, mặt ghé sát đến nỗi cặp kính như sắp áp vào trang giấy. Cô vội giữ mái tóc dài cho khỏi chạm vào sách.

“Cái này là làm thủ công. Không phải in đâu. Người ta đã quét mực hoặc sơn lên lề trắng ngoài khung chữ.”

“Hả.”

Tôi không nói nên lời. Gọi là lề nhưng diện tích cũng khá lớn, đã vậy cuốn sách này còn dày cỡ cuốn bách khoa toàn thư, nếu quét mực lên từng trang một thì tốn công kinh hoàng.

“Sao lại đi làm cái việc phiền phức đến vậy chứ.”

“Em không biết. Không đoán ra được.”

Chuyện cô gái này khẳng định bản thân không hiểu cũng thật hiếm gặp. Việc đầu tiên có thể đoán chắc, là đây không phải hành động của một nhà sưu tập sách cũ hay tiệm sách cũ nào. Và rõ ràng cuốn sách này không phải bản sao bình thường. Nó đang che giấu một bí mật nào đó.

Xung quanh chợt huyên náo hẳn. Chúng tôi vẫn yên lặng nhìn xuống trang sách đang mở. Thật ra tôi đã để ý nhan đề vở kịch từ nãy. “THE TRAGEDIE OF ROMEO and JULIET.” Tôi không đọc được từ cuối cùng. “Iv” là sao?

“Đây là vở gì vậy?”

“Bỉ kì, ch Romeo và Juliet’. Vở *Romeo và Juliet* nổi tiếng đó anh.”

Tôi nhìn la.ị từ cuối lần nữa. “IVLIET”, đo. c thể nào cũng không ra “Juliet”.

“Tên nữ chính không phải Juliet sao?”

“Không, từ này đánh vần là ‘Juliet?’ a. . Cách viết chữ cái Latinh trong tiếng Anh ở thế kỉ 17 khác bây giờ, có thể dùng chữ khác để thay thế một chữ cái, có cả những chữ khác hiện ta.ị nữa. Có thể viết chữ J là I, U là V, W là VV. Vở *Romeo và Juliet* còn viết nhan đề khác nhau giữa các trang đấy.”

Shioriko lật từng trang. Trang nào cũng in nhan đề ở trên cùng nhưng tên Juliet thì lúc dùng “I” lúc dùng chữ giống như “J”, lẫn lộn. Thật khiến người ta sốt ruột.

“Ho. chẳng nghĩ đến chuyện thống nhất la.ị nhĩ.”

“Thời ấy người ta không để tâm đến chi tiết đó. Mà kẻ có muốn thống nhất cũng không đủ khuôn. Khuôn chữ đắt nên các xưởng in không sở hữu nhiều. *First Folio* cũng chỉ được in vài trang một thôi.”

“In ấn ngày xưa là nhật từng khuôn chữ bằng kim loa.ị xếp vào thứ như cái hộp nhĩ?”

“Đúng rồi! Đó go.ị là in khuôn hàng loa. t*. Anh Daisuke biết rõ ghê.”

Nghe khen thì mát tai đấy, nhưng thật ra tôi cũng đâu rõ ràng lắm. Chỉ là tôi nhớ cảnh nhân vật chính có hình dáng chú mèo nhật khuôn chữ trong phiên bản anime của *Chuyến tàu đêm trên dải Ngân Hà* từng xem hồi bé.

“Ngày đó ho. phết mực in từng tờ một nên cần một lượng thời gian khổng lồ. Cuốn *First Folio* có khoảng chín trăm trang mà tốn đến hai năm

để in đây.”

“Lâu dữ!”

Tôi trót hét toáng lên. Shioriko mỉm cười trước phản ứng của tôi.

“Ngoài ra, tiêu chuẩn kĩ thuật in ấn ở thế kỉ 17 hoàn toàn không cao. Sai khuôn chữ các thứ nhiều lắm. Cũng do nguyên liệu giấy đắt nên kể cả trong lúc in có phát hiện ra sai sót và sửa lại thì có khi họ vẫn dùng chứ không bỏ các trang đã in trước đó.”

“Nghĩa là cả những trang lỗi cũng được mang đóng sách sao?”

“Đa . . . Chuyện nội dung sách giống nhau nhưng quyển ít lỗi quyển nhiều lỗi cũng không hiếm. Nhất là, nhà in *First Folio* là Jaggard lại là một bên có tiếng mắc nhiều lỗi. Không chỉ hình thức mà cả nội dung trong mỗi quyển cũng có những sai khác nhỏ. Ngoài ra, còn nhiều điều mà bây giờ chẳng thể ngờ tới. Nào là các kí tự trong từ đơn khác nhau theo sở thích của người xếp, rồi số vở kĩ .ch tập hợp được bất chợt tăng lên trong quá trình in nên nombre bị .lộn xộn.”

Nombre là số được in ở góc trang. Từ này tất nhiên khi vào làm trong tiệm tôi mới biết.

“Sách thời đó khác nhĩ.”

“Vâng a . . . Không chỉ có vở kĩ .ch in bên trong mà còn cả quá trình từ khi làm sách đến khi lưu thông đều khác so với bây giờ. Thú vị . thật đúng không anh.”

Tự nhiên tôi bỗng nhớ tới mẹ . cô. Hồi sinh viên, Chieko nghiên cứu về “quá trình xuất bản ở châu Âu thời cận đạ .i”. Phải chăng bà làm thế vì tìm thấy cảm xúc giống như Shioriko vừa nói?

Có lẽ rốt cuộc hai mẹ . con sẽ đi theo cùng một con đường.

“Shinokawa, Gora!”

Có tiếng gọi từ phía sau. Ngoảnh lại, chúng tôi thấy một người đàn ông đáng cao cầm lùn phún râu đứng đó. Đang là mùa hè nhưng anh lại mặc đồ đen và đeo tạp dề đỏ.

“Anh xin lỗi, nghe nói đã khiến mấy đứa phải đi tìm.”

“Không ạ. Chúng em mới phải cảm ơn anh, anh Renjo.” Shiriko nói lời cảm tạ Takino Renjo.

2

“Hai đứa vẫn thân thể này đúng là không còn gì bằng.” Anh Takino nói, khẽ cười.

“À, anh không có ý chế giễu hay trêu chọc gì đâu. Anh thấy rất mừng. Mà hề nhắc đến sách vở là hai đứa say sưa quá nhỉ.”

Nói vậy hẳn này giờ anh nghe hết rồi.

“Xin lỗi, tu. i em không để ý thấy anh.”

Thấy tôi xin lỗi, anh Takino xua tay.

“Không, đừng bận tâm. Chuyện về *First Folio* thú vị. mà. À, đúng rồi Shinokawa, em nghe chuyện bác Makita chưa? Bác là chủ tịch thời chú Shinokawa là ủy viên ấy.”

“Chưa a. . Từ khi cha em mất hai bên chỉ trao đổi thiệp năm mới thôi. Em cũng không thấy bác ấy ở chợ sách cũ.”

“Nghe đâu bác Makita đóng cửa tiệm. Có vẻ bác ấy yếu lắm rồi.”

“Da. . Thế a. .”

Gio. ng hai người trầm dần. Nghe đồn đoán về người mình chưa gặp cũng kì, nên tôi vờ xem xét bản sao còn mở nguyên ở trang “Romeo và Juliet”. Dù Shioriko nói chất lượng giấy khác với ngày nay nhưng tôi thì chẳng biết gì. Tôi chưa chạm tay vào cuốn sách Tây cũ nào nên không biết cũng là tất nhiên thôi.

Tôi lật trang, tiếp sau “Romeo và Juliet” là một vở kịch khác. “THE

TRAGEDIE OF Troilus and Cressida”. Một nhan đề mà tôi chưa biết.

Hử?

Tôi dừng tay lại. Tự nhiên không biết số trang hiện tại nữa. Trang cuối của “Romeo và Juliet” là 77, vở kịch tiếp theo bắt đầu từ trang 78 nhưng sau trang 80 thì không còn số trang ở góc dưới nữa. Trang tiếp theo cũng tương tự. Tôi lật lung tung một lúc, qua mấy chục trang đều không đánh nombre.

Chuyện “nombre bị lộn xộn” mà Shioriko nói chắc là đây. Để một lượng lớn trang không có nombre thì thật bừa bãi, nhưng chắc sách thời đó nó vậy.

“Thế, hôm nay em đến đây chỉ vì cuốn sách của Shakespeare thôi hả?”

Gio ng Takino kéo tôi trở lại. Có vẻ họ đã tạm dừng câu chuyện về vị chủ tịch cũ.

“Vâng. Thật ra em vốn đã đi nhờ hỏi anh Renjo xem quyển sách này có được đưa ra hội chợ hôm nay không.”

Shioriko dừng lời. Thế nghĩa là anh Takino đã tự gọi điện trước. Vậy mà tôi cứ chắc mẫm Shioriko đã nhờ anh Takino liên lạc nếu thấy sách được đưa ra.

“Sao anh lại báo cho em biết việc bản facsimile này được bày bán?”

Kể ra cũng kì. Cuốn facsimile và tiệm sách cũ Biblia chẳng hề có mối liên quan. Anh Takino gãi đầu ngượng ngịu.

“Anh tính hỏi Shinokawa xem sao thứ này lại ở đây. Vốn nó là sách của ai?”

“Đây là cuốn sách bà ngoại em rất trân trọng. Mấy ngày trước, vì vài lý do bà đã từ bỏ nó. Em đi nhờ mua lại.”

Cô giải thích đơn giản, giấu chuyện về Yoshiwara.

“Bà ngoạ.i, tức là mẹ . của cô Shinokawa nhĩ. Chẳng phải em chưa từng gặp sao?”

Anh Takino tròn mắt. Là người quen Shioriko đã lâu, anh biết rõ chuyện nhà Shinokawa.

“Em mới gặp gần đây. Bà sống ở Fukasawa. Và quả nhiên là người thích sách.”

Báo cáo chuyện người ta thích sách trước cả khi nói về tuổi tác, tính cách hay nghề nghiệp, đúng là chỉ có cô gái này.

“Vậ hả, hẳn phải thế rồi.”

Anh Takino cũng dễ dàng tiếp nhận câu nói đó. Nghĩ la.i thì anh chàng cũng thích sách.

“Anh từng thấy cuốn sách này trong tiệm sách cũ Biblia, khoảng mười năm trước.”

Chúng tôi đều nga.c nhiên. Khoảng mười năm trước là thời điểm Chieko nhận sửa cuốn sách giúp mẹ . Shoriko tỏ ra nghi hoặc.

“Khi ấy nó được bày trong cửa tiệm a.?”

“Không hẳn là bày trong cửa tiệm. Cha anh có đồ muốn gửi tiệm nên anh đến Biblia và thấy cô Shinokawa đang dán da vào bìa cuốn sách này ở quầy. Thấy la. nên anh có đứng ca.nh nhìn một lúc. Anh cứ nghĩ nó thuộc bộ sưu tập sách của cô cơ.”

“Mẹ. em nói sao a.? Về quyền sách này ấy?”

“Ngoài chuyện đây là bản facsimile của tuyển tập cũ tác phẩm của Shakespeare, cô không giải thích gì rõ ràng. Lúc đó cô làm chuyên tâm lắm. Trong cửa tiệm không có chú mà cũng chẳng có khách. À, nhắc mới

nhớ cô đã nói một điều rất lạ.”

“Điều rất lạ?” Shioriko nhỏ giọng lặp lại.

“Cái gì mà cuốn này là bản facsimile được đóng đặc biệt. Ngoài ra còn ba cuốn khác màu.”

“Anh có hỏi những cuốn khác có màu gì không?”

“Không nhầm thì... hình như là màu đỏ, lam và trắng. Anh nhớ mình đã nghĩ nó giống màu cờ Pháp.”

Bất giác, tôi nhìn xuống bản sao. Bìa màu đen chứ không phải đỏ, lam hay trắng.

“Tức là, tính cả cuốn này thì tổng cộng có bốn cuốn hả?”

Tôi chen vào, anh Takino gật đầu rồi mân mê râu trên cằm.

“Đúng nhỉ. Khi ấy anh không để ý nhưng giờ nghĩ lại thấy chuyện thật kì lạ. Chắc anh không nhớ nhầm đâu.”

“Anh Renjo, chuyện đó chính xác xảy ra khi nào vậy?” Đột nhiên Shioriko hỏi dồn.

“Tầm đầu tháng Chín năm anh vào đại học. Cả tiệm nhà anh và Biblia đều tham gia sự kiện tại trung tâm thương mại dưới lòng đất ở ga Yokohama. Trong đồng hàng đem về có lẫn sách của Biblia, bây giờ anh đang nghỉ hè ở nhà nên đã đánh ô tô chở sang. Lúc ấy em và Ayaka đều đến trường rồi.”

“Anh Takino, đến giờ rồi!” Một thành viên ban tổ chức gọi. Takino liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

“Thôi chết, sắp mở phong bì đấu giá. Nếu em muốn bỏ phiếu đấu giá cho quyền sách đó thì nhanh lên đi.”

Takino nói và đi mất. Tại hội chợ trao đổi tổ chức ở tỉnh Kanagawa,

việc kiểm phiếu đấu giá để xác nhận xem ai là người thắng sẽ được thực hiện lần lượt ở từng dãy bàn dài xếp trong hội trường. Chỗ chưa bắt đầu mở phong bì kiểm phiếu thì vẫn được tiếp tục đấu giá. Do chỗ này được kiểm cuối cùng nên vẫn dư dả thời gian.

“Thời điểm sửa cuốn sách có vấn đề gì sao?”

Tôi hỏi Shioriko. Nhưng cô chỉ thất thần nhìn quanh chứ không trả lời. Gương mặt trông nghiêng tái mét.

“Em không sao chứ? Shioriko?”

Cuối cùng cô cũng nhìn về phía tôi khi tôi chạm vai cô.

“Em không sao. Trước tiên phải bỏ phiếu đấu giá đã.”

Cô trả lời như nhắc nhở chính mình, rồi nhìn xuống cuốn sách trước mắt. Tôi cũng nuốt câu hỏi lại.

“Dù việc đóng sách và quét màu các trang đều được gia công khá kỹ nhưng bên trong vẫn là facsimile. Có thể mua được bản Norton Facsimile phát hành năm 1968 trong các tiệm sách cũ ở Nhật. Kể cả bản giới hạn thì giá bán ra ở hầu hết các cửa tiệm cũng chỉ dưới năm mươi nghìn yên, các bản khác thì mười nghìn đến dưới hai mươi nghìn yên là có thể giao dịch được rồi.”

Tôi gật đầu tán thành. Giá đó so với các cuốn sách bình thường là cao, nhưng với một cuốn sách chuyên môn khổ to như vậy thì cũng không có gì lạ.

“Chúng ta không định bán nó ở tiệm nên không cần nghĩ đến lợi nhuận. Chắc bỏ ra 50.000 yên là có thể thắng đấu giá. Chỉ sợ khả năng sẽ có phiếu sà n thôi.”

Tôi biết từ này. Đến hội chợ nhiều lần nên tôi cũng từng nghe.

“Phiếu sàn là phiếu chính người chủ cuốn sách nhét vào phong bì nhỏ. Mục đích là can thiệp vào mức giá thấp nhất.”

Tôi có nghe làm vậy là để phòng tránh tình trạng cuốn sách cũ mình bán ra bị đấu giá thấp quá. Lúc này, Shioriko đoán Yoshiwara không có ý bán cho ai ở đây hôm nay, mà đi nhả giao dịch với tiệm sách cũ Biblia sau. Nếu thật vậy, chắc chắn ông ta sẽ bỏ phiếu sàn với giá tiền để không ai thắng nổi.

“Đúng. Trong trường hợp này, chúng ta phải nghĩ xem giá trong phiếu sàn của ông Yoshiwara là bao nhiêu.”

Shioriko chạm bàn tay nắm hờ lên môi, trầm tư suy nghĩ. Cô cứ thế đứng lặng một, hai phút, có vẻ không đưa ra được phán đoán. Trong khi đó, sau lưng chúng tôi, việc kiểm phiếu đang diễn ra nhanh chóng. Khi tôi bắt đầu sốt ruột thì cuối cùng cô cũng rút tập giấy đấu giá gần đó. Tập giấy nhỏ có hình dáng như cuốn sổ ghi chép không dòng kẻ, khi dùng tách từng mảnh rời từ trên xuống. Các tập giấy cùng loại được đặt khắp nơi trong hội trường.

Ta chạm bỏ chiếc nam châm khỏi cánh tay phải, Shioriko dựa vào bệ, viết số tiền vào giấy đấu giá, đánh vẽ liên xiêu. 72.000 yên, 62.000 yên, 52.000 yên, 42.000 yên.

Giấy bốn nấc.

Tôi tự nhủ. Khi đấu giá với số tiền lớn, có thể viết nhiều mức tiền khác nhau. Nếu giá cao nhất trên 5000 yên thì viết hai mức, trên 10.000 yên là ba, trên 50.000 nghìn yên là bốn, họ lần lượt gọi đó là “giấy hai nấc”, “giấy ba nấc”, “giấy bốn nấc”. Thế nghĩa là phiếu đề giá trên càng cao, càng có thể linh hoạt trong đấu giá. Tuy vậy, tôi hầu như chưa có cơ hội được nhìn thấy giấy bốn nấc.

Shioriko viết rất nhiều mức tiền trên năm mươi nghìn yên có khả năng thắng đấu giá. Nếu phiếu sần của Yoshiwara và phiếu của các tiệm khác viết mức tiền cao hơn số đó nhưng dưới 72.000 yên, sách vẫn thuộc về tiệm chúng tôi. Trường hợp mức giá cao nhất của tiệm khác đưa là 60.000 yên thì chúng tôi có thể thắng đấu giá với mức cao thứ hai của mình là 62.000 yên.

Viết xong rồi mà Shioriko vẫn chưa cho lá phiếu vào phong bì luôn. Có vẻ cô đang lưỡng lự. Cô tách mảnh giấy rồi la .i tốn kha khá thời gian viết vào tờ mới. Nhưng các mức giá vẫn không khác gì những số đã viết ra ở mảnh giấy ban đầu.

Lần đầu tiên tôi thấy cô gái này do dự đến vậy khi đấu giá. Hẳn vì khó phán đoán, nhưng cũng có thể do còn lẩn cẩn câu chuyện của anh Takino ban nãy.

“A!”

Mảnh giấy đấu giá rơi từ tay Shioriko xuống lối đi. Cô hiếm khi sơ suất thế này. Tôi vội nhặt lên, gấp làm tư rồi bỏ vào phong bì. Sắc mặt Shioriko còn tệ hơn lúc nãy. Hội trường đã nóng, bầu không khí la .i chẳng thể coi là tốt được. Người qua la .i cũng đông.

“Ta xuống tầng một nhé.”

Bỏ phiếu vào rồi thì cũng không cần đứng đây nữa. Ke .p cây na .ng vào tay, Shioriko khẽ gật đầu.

“Vâng. Mình đi thôi.”

Ngoảnh la .i tôi bỗng giật mình. Một ông già thấp người, mặc bộ vest trắng chần chu đang đứng cười trước mặt chúng tôi. Chẳng biết có phải do thân hình tròn tri .a và màu sắc trang phu .c hay không, hôm nay không

chỉ cái đầu mà cả người ông ta trông như một quả trứng.

“Xin chào hai vị.” Yoshiwara Kiichi bỏ mũ chào. “Gặp nhau ở nơi thế này thật tình cờ quá.”

Tình cờ cái gì chứ, tôi nghĩ bụng. Rõ ràng ông ta đã đoán được Shioriko sẽ đến đây đầu giá.

“Hôm qua cháu gặp bà rồi à.”

Đột nhiên, Shioriko cao giọng. Tôi biết cô chưa khỏe lại vì bờ vai đang lên xuống phập phồng.

“Vậy hả, thế thì tốt quá rồi.” Yoshiwara đáp lời bằng giọng điệu giả tạo, nghe như đang khiêu khích. “Eiko đã vất vả từ thời trẻ nên có cháu gái tuyệt vời như cô đây hẳn bà an tâm lắm. Mà không, tiếc thay giờ bà vẫn chưa hết nhức nhối. Bà còn hơi thiếu hòa thuận với cậu con riêng của chồng.”

“Vất vả gì chứ. Ông đã đe dọa người ta lại còn...”

Lời trong lòng chợt bật ra miệng. Chính lão già này là kẻ khiến bà Eiko mang nỗi khổ mới.

“Nói là đe dọa thì thật sai quá. Cậu đang nói đến chuyện gì?”

“Ông đã dùng tấm hình để đe dọa bà mà nhỉ. Phía chúng tôi có thể báo cảnh sát đấy.”

“Được thôi, nhưng tôi không biết cậu sẽ báo gì với cảnh sát. Tôi chỉ tặng bà tấm hình nhận được từ khách hàng của mình thôi mà.”

Ông ta đáp trả bằng vẻ mặt vô tội. Thật lòng, tôi không nghĩ kẻ tinh ranh như Yoshiwara sẽ phát ngôn để bị bắt vì tội đe dọa. Mà nếu đến gặp cảnh sát, chúng tôi sẽ phải tiết lộ chuyện riêng tư của Ryuji cho bên thứ ba. Có lẽ chuyện này cũng bị ông ta nhìn thấu rồi.

“Chúng cháu không đi nh khiến sự việc trở nên nghiêm trọng.” Shioriko tiến lên một bước để ngăn tôi lại. “Người nhà Mizuki nói muốn mua lại quyền sách này. Vì thế họ sẽ chuẩn bị hết mức có thể. Tuy nhiên, cháu rất muốn có một cuộc giao dịch với mức giá hợp lý. Là một thành viên chuyên nghiệp thuộc hiệp hội sách cũ, hẳn ông cũng là người có lương tâm tương xứng với vị trí của mình.”

Trong khoảnh khắc, Yoshiwara im lặng ngó người. Chỉ có các tiệm đã qua thẩm tra, gia nhập hiệp hội sách cũ mới được quyền trưng bày hàng tại hội chợ trao đổi sách cũ.

“Tất nhiên, lương tâm thì tôi vẫn có đủ. Tôi đã làm cái nghề này từ trước khi cô cậu ra đời cơ mà.”

Cách nói có chút mơ hồ so với ngày thường. Quả nhiên đâu thể tuyên bố không màng cái gọi là “lương tâm”. Ông ta vẫn là kẻ có lòng tự trọng.

“Vậy ông sẽ không thực hiện những hành vi như nâng giá phiếu thắng lên một cách bừa bãi đâu nhỉ! Ông có lương tâm mà. Như lúc này anh Daisuke nói, chúng cháu cũng có thể sẽ nói chuyện với cảnh sát đấy ạ.”

Nửa thân trên của Shioriko ngả tới trước. Tôi vội đỡ vai cô. Có vẻ đã gần đến giới hạn chịu đựng, nhưng cô vẫn trừng mắt nhìn Yoshiwara. Ánh mắt như dò xét cô của Yoshiwara chột chéo ngang.

“Tốt thôi. Vốn hôm nay tôi cũng chưa cho phiếu sàn có mức giá cao vào. Tôi sẽ không thêm nữa mà chỉ quan sát cô thắng cuộc đấu giá thôi vậy.”

Lời ông ta nói nghe chẳng có vẻ gì vui mừng, nhưng chính như thế mới mang cảm giác chân thật.

“Cháu hiểu rồi ạ. Cháu tin ông.” Shioriko nói rành mạch, khô sở che giấu biểu cảm của mình. “Cháu xin phép.”

Cô che miệng, bước về phía cửa hội trường. Tôi vội theo sau. Đến cửa, khi ngoảnh lại, tôi còn thấy ông già áp mũ vào ngực tiễn chúng tôi với bộ dáng cường điệu.

3

Shioriko vào nhà vệ sinh nữ dưới tầng một.

Tôi đợi cô ở ghế dài nghỉ chân trên hành lang. Tiếng máy nén khí từ dây máy bán hàng tự động vang lên rền rĩ. Nghe nói trước đây, chỗ này là nơi hút thuốc, nhưng từ khi có quy định cấm hút thuốc trong tòa nhà thì người sử dụng chỗ này giảm hẳn. Ngoài tôi ra, giờ ở đây chẳng còn ai.

Trong lúc chúng tôi chờ dưới này, việc kiểm phiếu vẫn đang diễn ra tại hội trường. Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi giữa Shioriko và Yoshiwara.

Tôi không cho rằng cô thực sự tin tưởng vào lương tâm của ông già đó. Có lẽ cô chỉ cố gắng làm giảm dù chỉ chút ít khả năng ông ta cho phiếu sản giá cao vào. Đấu giá ở hội chợ có luật gọi là “sửa đổi” cho phép bỏ thêm phiếu có giá cao hơn, áp dụng cho cả phiếu sản của chủ sách. Nghĩa là nếu Yoshiwara có ý định làm vậy thì muốn nâng giá lên bao nhiêu cũng được, chúng tôi vô phương ngăn chặn. Kết quả có đáng nghi thì chúng tôi cũng chỉ còn nước lên án lương tâm ông ta mà thôi.

Tôi thấy Shioriko đi ra từ nhà vệ sinh. Có mail hay sao mà cô đang nhìn điện thoại. Thấy tôi, cô chống nạng bước nhanh tới. Trông cô đã khá hơn nhiều.

“Em nghỉ một chút không?” Tôi hỏi.

Cô gật đầu, ngồi xuống bên cạnh anh. Đây là góc trong cùng của hành lang nên máy lạnh có tác dụng hơn ở hội trường đông người.

“Em xin lỗi vì đã làm anh lo lắng.”

“Không, có gì đâu. Em uống gì?”

Tôi nhồm dậy, nhưng cô lại chỉ tay vào chai nước tôi vừa đưa lên miệng.

“Em xin một ngụm thôi được không?”

Tôi đưa chai nước cho cô mà không hỏi cô có ngại gì đó là chai uống dở không. Những lúc thế này tôi mới cảm nhận được mình đang hẹn hò với cô. Mắt tôi vô thức nhìn xuống cổ họng trắng ngần đang chuyển động của cô.

“Đã quá.”

Cô thở ra một hơi dài, duỗi chân song song với chiếc bàn đang tựa. Hôm nay cô mặc váy dài và đi xăng đan. Bộ móng chân màu cam được sơn cẩn thận.

“Sao em lại hỏi anh Takino thời điểm mẹ em sửa quyển sách?”

Tôi nói ra thắc mắc giữ trong lòng bấy giờ. Cứ nghĩ Shioriko sẽ bối rối nhưng cô lại đáp rất nhanh.

“Năm anh Renjo là sinh viên năm nhất, em đang học lớp chín. Mẹ em biến mất vào giữa tháng chín năm đó. Tức là ngay sau khi sửa cuốn sách của bà.”

“A.”

Sao tôi lại không để ý chứ. Rõ là đã nghe nói Chieko rời tiệm sách cũ Biblia từ mười năm trước rồi mà.

“Nghĩa là chuyện mẹ em rời đi có liên quan tới cuốn sách?”

“Có thể a.”

Trước đây tôi từng nghe ông Shida kể, rằng bà Chieko đang theo đuổi một “quyển sách cũ quý giá mà khi lòng và đời còn bình yên thì còn chưa có được”. Và đến giờ bà vẫn tiếp tục tìm kiếm nó.

“Có khi nào quyển sách mà em tìm là *First Folio*?”

Một cuốn sách hiếm đáng giá vài trăm triệu yên chỉ có hai trăm mấy chục bản trên thế giới là thứ không có vẻ sẽ sở hữu được khi lòng và đời còn bình yên.

“Em cũng từng nghĩ thế, nhưng toàn bộ *First Folio* được xác nhận còn tồn tại đều có công bố thông tin chi tiết về đặc điểm cũng như người sở hữu từng quyển. Gần nửa số đó thuộc về các cơ quan nghiên cứu và những nhà sưu tập sách cũ nổi tiếng, mà quá theo đuổi chỉ trắng tay thôi. Cũng có vài cuốn không rõ tung tích do bị trộm cắp và các lý do khác, tuy nhiên nếu chúng xuất hiện trên thị trường thì nhiều khả năng sẽ được hoàn trả cho chủ cũ. Đẳng nào cũng không thể thuộc về người đã tìm thấy nó mà. Dầu sao em cũng không cảm thấy chuyện có liên quan đến cuốn facsimile.”

Nếu vậy, có lẽ Chieko đang theo đuổi một cuốn sách khác hẳn. Dĩ nhiên, chẳng cách nào xác nhận được lời ông Shida nói có đúng hay không.

“Nhưng có thể trong cuốn facsimile có manh mối. Em đi nhé nếu thắng đấu giá sẽ xin bà cho phép nghiên cứu kỹ càng.”

Nói cách khác, nếu không lấy lại cuốn sách thì sẽ không biết được gì cả.

Cánh cửa thang máy đầu hành lang mở ra, nhân viên tiệm nào đó đeo

ta .p dề bước ra cùng xe cút kít chất đầy sách cũ. Anh ta đang chuyển hàng đã được đấu giá ra ngoài.

“Chắc cuốn facsimile cũng sắp được kiểm phiếu xong rồi. Mình đi thôi.”

Shioriko ke .p cây na .ng vào tay phải và đứng dậy.

Ta .i hội trường tầng hai, hoa .t động đấu giá đã kết thúc. Đây đó, nhân viên các tiệm sách chất sách cũ đã thanh toán lên xe cút kít. Ta .i chiếc kệ ca .nh cửa sổ, nơi để bản sao, có vẻ việc kiểm phiếu chỉ vừa kết thúc. Đúng lúc anh Takino đang thu la .i co .c chắn lối lúc trước được dựng để ngăn người không có nhiệm vụ . ra vào.

Nhân viên các tiệm sách cũ tiến la .i xác nhận hàng vừa đấu giá. Cũng có nhiều người la .i chỗ bản sao này nhưng tất cả đều rời đi với những cái lắc đầu nghi hoặc. Chắc vì thấy mức giá ho . không thể thắng.

Một tờ phiếu đấu giá được dán chỗ sợi dây nhựa buộc hồ. Theo luật, tờ giấy ghi số tiền cao nhất sẽ được dán ở đó. Nếu phiếu sà có giá cao nhất thì chỗ đó sẽ dán phiếu sà.

Tờ giấy đó là phiếu đấu giá của Shioriko hay phiếu sà của Yoshiwara đây. Tôi và Shioriko cùng lúc nhìn vào tờ giấy.

“Hả?”

Tôi tròn tròn mắt. Tờ phiếu được dán không phải của ai trong hai người. Trong tờ “giấy bốn nấc” ghi số tiền được viết từ trên xuống dưới lần lượt cách nhau 5000 yên là: 90.030 yên, 85.030 yên, 80.030 yên, 75.030 yên, con số thứ hai là 85.030 yên được khoanh tròn. Đó là giá tiền thắng đấu giá. Dưới những con số viết tên “Tiệm sách Hitori”. Đó là phiếu ông Inoue của tiệm Hitori đã bỏ vào.

Tại sao tiệm sách đó lại...?

Hitori là tiệm sách cũ chuyên buôn bán chủ yếu dòng sách kì bí và khoa học viễn tưởng. Dù tiệm có mua bán sách gốc và tạp chí nước ngoài nhưng tôi chưa từng nghe chuyện họ giao dịch sách cũ thể loại văn học Anh như Shakespeare.

“Thế này là...”

Tiếng lẩm bẩm trầm thấp vang lên ngay bên cạnh. Yoshiwara trong bộ vest trắng đang đứng ngay cạnh chúng tôi. Nụ cười “thương hiệu” giờ đã biến mất.

“Vậy này là người của tiệm nào thế?”

Xem chừng kết quả nằm ngoài dự tính của ông già này. Shioriko nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trông nghiêng đó bằng ánh mắt dữ dội.

“Ông Yoshiwara, sau khi chúng cháu rời khỏi hội trường, ông vẫn bỏ thêm phiếu sàn ‘sửa đổi’ nhỉ.”

Cô trở lại phiếu của tiệm sách Hitori. Tôi cũng đưa mắt nhìn theo. Người đầu giá đã thắng ở mức giá thứ hai là 85.030 yên, nghĩa là ai đó đã bỏ phiếu trong khoảng 80.030 yên và 85.030 yên. Hiển nhiên số tiền đó cao hơn mức trong lá phiếu Shioriko bỏ vào. Ông Yoshiwara cũng không đi như phủ nhận. Ông ta đầu mào lời hứa đã cược cả lương tâm.

“Chính cô cũng dùng tiền xảo còn gì.”

Cuối cùng, nụ cười trở lại trên môi ông ta. Đôi mắt cần trọng thăm dò xung quanh khác xa vẻ giả dối gần ngày thường.

“Đầu giá thắng lợi trót lọt!”

Ông Inoue với mái đầu bạc trắng bỗng đầu xuất hiện, bắt chuyện với Shioriko.

“Thế này được chưa? Tôi đã bỏ phiếu theo lời cô đấy.”

“Vâng. Làm phiền bác quá.”

“Có gì to tát đâu. Lần tới gặp trả tiền sau cũng được. Cô cầm cuốn sách về đi.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra. Shioriko đã nhờ ông Inoue đấu giá thắng cuốn sách thay mình. Nói mới nhớ, lúc ra khỏi phòng vệ sinh cô có cầm điện thoại trên tay. Chắc bây giờ cô đã gửi mail hoặc liên lạc nhờ giúp đỡ.

“Cháu cảm ơn bác. À, chắc chắn cháu sẽ trả ơn.”

“Không cần. Tôi đã nói còn nợ cô cậu mà.”

Ông Inoue đáp cú t lủn rồi rời đi. Shioriko nhìn thẳng vào Yoshiwara, cô ưỡn ngực, đường đường đứng nhìn ông già không còn mang sắc mặt tươi tỉnh thường trực, tựa hồ hai bên đã đổi vai so với ban nãy.

“Ông Yoshiwara, cháu có chuyện muốn nói với ông. Bây giờ ông có thể cho cháu chút thời gian không ạ?”

4

“Cô khó đối phó hơn tôi nghĩ đây. Cô đã qua mặt tôi khá dễ dàng.”

Chúng tôi đang ở trong một quán cà phê theo chuỗi gần chợ sách cũ. Sau khi mua cà phê ở quầy thanh toán, vừa ngồi vào ghế thì Yoshiwara đã nói với Shioriko như vậy.

“Tôi đã hoàn toàn mất cảnh giác. Đúng là chỉ kẻ ngu ngốc mới nghĩ mình khôn ngoan.”

“Còn kẻ khôn ngoan thì biết mình ngu ngốc. Câu trích từ vở *Như em muốn* nhỉ.”

Shioriko la, nh lũng nói nốt phần còn la, i, có vẻ chẳng động lòng trước lời khen của lão già. Dường như chính cô cũng không thỏa mãn với kết quả kia.

“Ông có tăng bốc cũng chẳng thể thay đổi sự thật cháu đã phải mua bản facsimile này với mức tiền cao hơn giá thực.”

Bản sao đã được cho vào túi giấy, đặt dưới chân Shioriko.

“Xin lỗi... là sao?”

Trước khi hai người vào đề, tôi ngạ, i ngân hỏi. Ngoài chuyện Shioriko nhờ ông Inoue để thắng đấu giá cuốn sách phục chế, tôi chưa biết gì cả.

“Ồi chà chà,” Yoshiwara nhún vai đầy cường điệu.

“Cô còn chưa giải thích cho cậu ta nhỉ? Thế nên bộ dáng cậu ta lo lắng cho cô mới thật đến vậy. Tôi đã bị, lừa bởi điều đó nữa. Quý cô đây đã diễn

tro, n một vở ki, ch đây. Thậm chí không nga, i cả giả bệnh.”

“Hả?”

Shioriko cúi đầu, tỏ ý xin lỗi, “Khi nói chuyện với anh Renjo đúng là em có chóng mặt thật. Về sau thì một nửa là diễn. Em đã muốn giải thích nhưng la, i bỏ lỡ thời cơ. Em xin lỗi.”

Cô cúi đầu với tôi. Một nửa cô thực sự thấy không khỏe. Nói vậy mới nhớ, sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, cô hầu như đã khỏe la, i. Có lẽ cô đã đi, nh nói khi ở chỗ nghỉ. Nhưng tôi la, i mở lời hỏi về phán đoán của cô sau cuộc nói chuyện với anh Takino.

“Chuyện đó thì không sao, nhưng vì có gì mà em phải diễn?”

“Vì khi nhìn quanh hội trường, em thấy ông Yoshiwara đang thăm dò tình hình phía chúng ta, nên...”

Cô ngáp ngừng. Tiếp theo thế nào nhỉ? Đúng rồi, Shioriko bỏ phiếu chậm đến kì la, . Tôi bỗng vỡ lẽ, chẳng những cô ghi la, i phiếu, còn làm rơi tờ phiếu xuống lối đi? Đúng lúc đó ngoảnh la, i tôi đã thấy Yoshiwara đứng ngay bên ca, nh.

“Tức là... em đã cố tình làm rơi phiếu để cho người này nhìn thấy?”

Tôi đã nắm được tình hình. Shioriko không cần được dự đi, nh nâng giá hòng ngăn cô thắng của Yoshiwara. Nhưng nếu Yoshiwara biết Shioriko đấu giá với số tiền bao nhiêu thì ông ta sẽ không cần bỏ thêm phiếu sà n với mức giá quá cao, bởi chắc chắn không hiệu sách nào đấu giá với mức cao hơn tiệm sách cũ Biblia cả. Chỉ cần viết số tiền nhỉnh hơn một chút là được.

Nghĩa là, bằng việc tự để lộ số tiền của mình, dù Yoshiwara có bỏ thêm phiếu sà n cô cũng điều khiển được mức giá ông ta viết ra. Yoshiwara cười,

tỏ vẻ khâm phục Shioriko.

“Giờ nghĩ lại, cô đã khiến tôi cảm thấy nhà Mizuki có ý đi mua lại dù giá cao đến đâu. Cả câu chuyện trẻ con về lương tâm này kia hẳn cũng là cố ý. Tôi đã xem thường cô và bị những lời bóng gió dụ cho nhét thêm phiếu sàn lần nữa. Với một chiến lược tâm lý nảy ra tức khắc thì phải nói nó cực kỳ tỉ mỉ đấy.”

Những lời của Yoshiwara không giống bao biện khi thua cuộc mà nghe như lời khen tự đáy lòng. Nhưng tôi cứ thấy lợn cợn khó chịu. Cảm giác càng được lão già này đánh giá cao thì càng không giống con người nữa ấy.

“Không.” Shioriko dứt khoát phủ nhận. “Chuyện lương tâm cũng là những lời thật lòng của cháu. Cháu chỉ viết mail nhờ bác Hitori nếu thấy ông bỏ thêm phiếu thì mới đấu giá theo số tiền cháu nhấn. Cháu cũng ít nhiều hi vọng có thể tin tưởng ông. Dù sao ông cũng là người làm việc cho ông ngoại cháu mà.”

Ngực tôi thất lạc. Trước giờ tôi tưởng mình hiểu, hóa ra tôi chẳng hiểu gì cả. Cô gái này thấy hình bóng người ông Shodai của mình trong Yoshiwara. Và cô không muốn nghĩ rằng người ông ruột thịt của mình và những người quanh ông là kẻ xấu.

Sự im lặng bao trùm chiếc bàn chúng tôi ngồi.

Nụ cười rời xa khuôn mặt Yoshiwara, chỉ còn lại nỗi ưu tư tựa ánh chiều tà. Thoắt một cái, nét mặt ông ta trở nên nhu hòa như của một người già bình thường.

“Cô Shioriko muốn thông qua tôi để biết chuyện về ông Shodai nhỉ.”

Lời thì thầm của Yoshiwara vang lên như lời độc thoại. Chẳng đợi Shioriko trả lời, ông ta nói tiếp.

“Đáng tiếc, ông Shodai là kẻ bất lương, vẻ bề ngoài chỉ là vỏ bọc, ông ta còn không xem con người là người. Có lẽ từ thời trẻ, ông ta luôn bị bắt nạt vì vô học và nghèo đói, nên sau này ông ta không chịu được chèn ép. Ông ta thường nói rằng nếu công việc này cần thứ gì thì đó chính là lòng nhiệt thành và sự chu đáo, kỹ để đo lường và bán ép giá. Nghĩa là vắt kiệt cả tiền và sức của người khác đó. Một kẻ xấu, cách rất xa hai từ ‘ngay thẳng’. Chẳng có gì lạ khi ông Seiji của cô và những đệ tử khác lần lượt bỏ đi, còn Chieko chẳng thèm đếm xỉa đến những lời ông ta nói. Ông ta kiêu căng, tự phụ, keo kiệt, là kẻ còn thù dai. Khó mà tìm thấy điểm tốt nào trên con người ấy.”

Nói xấu người ta đến thế mà giọng Yoshiwara lại mang âm hưởng hoài niệm. Tôi thậm chí như đo được ý ngược lại so với lời ông ta nói.

“Tuy nhiên, cuối đời ông là người buồn khổ và cô độc như đang quanh quẩn một mình trên đồng hoang. Thế nên tôi...”

Yoshiwara đột nhiên ngừng lời, nụ cười chua chát hiện lên. Có vẻ ông ta đã lỡ tiết lộ quá nhiều và không định nói nốt phần sau nữa.

“Mà người có việc là cô chứ đâu phải tôi nhỉ. Tôi cứ nghĩ cô sẽ chưa hỏi đến việc này cơ.”

Shioriko im lặng gật đầu. Cô hỏi Yoshiwara vì chuyện gì, tôi không hề hay biết.

“Điều cháu muốn hỏi là mục đích thực sự của ông Yoshiwara ạ.”

“Mục đích thực sự... ư?”

Yoshiwara cứ lặp đi lặp lại câu đó như thể đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra ông ta nghe được những lời này.

“Ông mua lại bộ sưu tập sách nhà Kugayama từ bà Mari, rồi mấy ngày

gần đây lại kiếm được món tiền lớn từ chúng cháu, ông bán cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai với mức giá cắt cổ cho tiệm sách cũ Biblia, rồi lại dùng thủ đoạn bất chính lấy đi *First Folio* từ nhà Mizuki.”

“Quan điểm về ngay thẳng và bất chính của chúng ta có sự khác biệt, nhưng lúc này ta chưa tranh luận về nó. Cô nói tiếp đi.”

Yoshiwara chìa lòng bàn tay về phía Shioriko như thúc giục. Điều bộ khiến người ta phát bực.

“Nhưng chắc chắn mục đích của ông không chỉ là tiền bạc. Cháu đã cảm nhận được từ khi ông đưa cháu cuốn *Vu. án thế chấp thị. t người*, nhưng sau ngày hôm nay cháu đã hiểu ra đôi chút. Nếu mục đích của ông chỉ là bán cho nhà Mizuki cuốn facsimile này với giá cao thì việc đưa nó ra hội chợ chẳng có ý nghĩa gì. Vì dù ông đi. nh đánh động chúng cháu thì cũng có khả năng chúng cháu sẽ không để ý đến cuốn sách được đưa ra.”

Nói mới nhớ, lần này anh Takino báo tin cho chúng tôi là vì từng tình cờ thấy cuốn sách ở tiệm sách cũ Biblia. Shioriko bảo đi. nh hỏi anh ấy xem cuốn sách có được đưa ra hội chợ không, nhưng đó là do chúng tôi nhận lời ủy thác của ông Rokuro hôm qua. Kể cả Yoshiwara có đoán trước được cả việc nhà Mizuki sẽ bàn với Shioriko thì cũng đâu thể tính toán được mọi chuyện sẽ diễn ra khi nào.

“Vậy cô nghĩ tôi đi. nh làm gì?”

“Ông muốn khiến chúng cháu chú ý đến hành động của ông và liên la. c với một người. Có thể ông không biết đi. a chỉ liên hệ hoặc bị. người ta phớt lờ. Nên ông mới phải mất công làm vậy.”

“Có vẻ cô nói thiếu tôn trọng rồi. Người tôi muốn cô liên hệ là ai chứ?”

“Tất nhiên là mẹ. cháu, Shinokawa Chieko.”

Shioriko thẳng thắn nói ra cái tên đó.

“Nếu ông dôn ép, đánh động nhà Shinokawa và nhà Mizuki, biết đâu ai đây trong chúng cháu sẽ tới bàn bạc với người quen cũ của ông, tức mẹ, cháu, ông mua lại bộ sưu tập của nhà Kugayama như một công cụ phục vụ cho chuyện này ạ?”

Tôi nhớ lại lúc Yoshiwara tới tiệm sách cũ Biblia. Ông ta dường đột hỏi Shioriko từng nghe Chieko nói gì về ông ta chưa, ông ta còn đưa cả tấm hình kia cho nhà Mizuki để đặt vấn đề. Nghĩ lại thì, Chieko đâu liên quan gì tới cả hai vụ giao dịch, ít nhất là trên bề nổi.

“Nếu đó là ý định của tôi thì chẳng phải chỉ cần nhờ cô và bà Eiko chuyển lời là được sao?”

“Nếu bản thân phải đợi câu trả lời thì chẳng thể nắm quyền chủ động, ông muốn bằng mọi giá mẹ cháu phải liên lạc với ông. Việc này vô cùng cần thiết. Giống như ảo thuật gia chuẩn bị cho màn diễn mà không giải thích tất cả, và rồi điều khiển khán đài.”

“Đúng vậy. Còn lý do tôi đưa cuốn facsimile ra?”

“Cháu nghĩ ông muốn để mẹ cháu phát giác ra điều gì đó, chắc là một điều liên quan đến Shakespeare. Trong hiệp hội có nhiều người quen của mẹ, nên chưa biết chừng ai đây sẽ truyền thông tin cho mẹ.”

Ông già khoanh hờ hai tay, nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống Shioriko. Dù không nói được gì nữa, ông ta vẫn cố đánh giá đôi phương.

“Thế nghĩa là cả cô và bà Eiko đều chưa liên lạc với Chieko sao?” Ông ta hỏi, xen lẫn tiếng thở dài.

Vậy là thừa nhận rồi nhé, tôi nghĩ. Nghe chuyện, tôi bán tín bán nghi

nhưng... mà không, chưa biết chừng đây cũng là một mảnh lừa gạt thôi.

“Tại sao cô không bàn bạc với mẹ mình?”

“Vì mẹ đã bỏ đi mười năm trước.” Shioriko la nhè lòng đáp.

“Nhưng nghe nói mấy tháng nay thi thoảng Chieko có về Kitakamakura mà. Cô ấy còn từng đến thăm căn hộ của bà Eiko một lần. Chẳng phải cô ấy đã hòa giải với gia đình sao?”

“Không ạ.” Shioriko lắc đầu.

Quả thật từ tháng Tư, chúng tôi có gặp mặt nhau mấy lần nhưng thế cũng không đồng nghĩa với làm hòa. Đến giờ chúng tôi còn chưa rõ, con người đó là đồng minh hay kẻ đi ch.

“Chúng cháu thực sự không có cách nào để liên hệ. Mẹ là người như vậy đấy, trừ phi bản thân mẹ muốn, nếu không chẳng ai liên lạc được. Đúng là bà ngoại có gặp mẹ cháu một lần vào tháng Năm, nhưng bà cũng không biết cách để liên lạc với mẹ.”

Lúc Chieko vào thăm khi tôi đang nằm viện, bà có nói đã gặp mẹ để. Thế là có ý gì nhỉ. Dù bà bảo chỉ “đến chào một câu rồi đi luôn”, nhưng...

“Ông nghĩ mẹ cháu là người có lương tâm, sẽ xuất hiện giúp đỡ khi thấy mẹ và con gái mình khôn khổ sao?”

“Tôi không kì vọng đến mức ấy, nhưng vẫn có câu ‘Lương tâm cắn rứt’ đấy thôi. Dù nhỏ nhưng đã là tiếng than oán thì sẽ vang xa. Biết đâu là khiến Chieko động lòng. Cô hẳn biết ít nhất một địa chỉ liên lạc cá nhân của cô ấy chứ?”

Shioriko không trả lời. Khi bỏ đi, Chieko có ghi email liên lạc trong cuốn *Nhật ký Cra-cra* của Sakaguchi Michiyo bà để lại cho Shioriko. Nhưng giờ có nhắn tin qua đó cũng chẳng mong phản hồi.

“Chẳng phải dù tôi không xuất hiện thì cô cũng có chuyện cần bàn với Chieko sao? Ví như, học phí của cô em gái?”

“Hả?”

Chẳng hiểu ông ta đang nói chuyện gì. Tôi bất giác nhìn Shioriko. Mặt cô tái mét.

“Ông nghe từ đâu chuyện ấy?”

“Ôi chà, có vẻ cậu Gora cũng chưa biết nhỉ?” Yoshiwara quay sang nói tiếp với tôi hòng ngắt lời Shioriko. “Nhà Shinokawa giờ chẳng còn khoản tích góp nào. Họ đã tốn một số tiền lớn để chữa trị cho người cha quá cố, lại phải gia cố chống động đất cho ngôi nhà sau thảm họa kép địa chấn. Suy đến cùng ngôi nhà lũng được truyền lại từ đời trước, chẳng phải nhà đi thuê, việc kinh doanh của tiệm dù có chút khó khăn nhưng cũng không đến mức phải đóng cửa. Vấn đề chỉ là cô em gái Ayaka sắp lên đại học. Cô bé rất kiên quyết, đi nh vào trường mình thích bằng học bổng địa phương cho vay.”

Những tách cà phê rung lên lách cách. Tôi đăm bàn tay chẳng biết đã nắm chặt từ khi nào xuống mặt bàn. Tôi giận bản thân mình đã không nhận ra. Vào đại học thì phải tốn tiền. Đâu thể có chuyện chị em Shinokawa không khổ tâm vì điều đó.

Sáng hôm qua, khi nói chuyện trả tiền cuốn *Những năm cuối đời*, Shioriko bảo lần này có chuyện muốn thẳng thắn cho tôi biết, thì ra là chuyện này. Vì cô bé kia có tật hay nghe lén nên mới khó nói trong tiệm.

“Biết vậy mà ông vẫn bóp chết mấy triệu yên của người ta hả!”

Điều tôi nói ra lại khác điều đang nghĩ. Hiển nhiên ai cũng sẽ nổi điên với Yoshiwara trước. Kể dòn ép hai chị em đáng tuổi cháu mình theo cái

cách thế này.

“Nói bốp che .t nghe đau lòng quá. Thôi thì, nếu cậu đã nói thế, 4.000.000 yên còn la .i xóa nợ cũng được.”

“Hả?”

Tôi hoàn toàn choáng váng, chẳng tư duy ki .p.

“Nếu cô cậu nhần Chieko để cô ấy liên la .c với tôi thì không cần trả phần tiền còn la .i của cuốn *Những năm cuối đời* nữa. À, nếu hai người thấy khó lòng tin tưởng thì để tôi viết giấy cam kết ta .i đây luôn nhé.”

Chẳng đợi chúng tôi trả lời, Yoshiwara đã mở chiếc ca táp của mình, bắt đầu lấy bút giấy.

“Chuyện cháu muốn nói còn chưa hết. Ông có việc gì với me . cháu?” Shioriko hỏi.

Ông già hăm hờ đẩy tách cà phê sang bên, mở tập giấy viết có lót chống hần đi kèm, chắc là loa .i giấy có tính năng sao chép.

“Tất nhiên là bàn chuyện làm ăn rồi.” Yoshiwara vừa nói vừa mở nắp bút máy. “Đến nước này rồi, giấu cô cũng chẳng nghĩa lý gì. Tôi đang sở hữu thứ có thể khiến Chieko hứng thú. Món hàng giá trị . nhất với cả hai bên. Mà, chẳng giao di .ch với Chieko thì tôi giao di .ch với cô cũng được. Tất nhiên nếu cô chấp nhận điều kiện của tôi.”

Cái gì mà “nếu cô chấp nhận điều kiện” chứ. Tự tin quá nhỉ! Chắc chắn từ giờ trở đi không có chuyện giao di .ch gì với Yoshiwara nữa. Nếu ông ta muốn gặp Chieko thì tự đi mà tìm. Tôi đã nghĩ vậy đấy. Nhưng Shioriko la .i phản ứng khác.

“Nếu liên la .c được với me . thì cháu cần truyền đa .t điều gì a .?”

Tôi kinh hãi. Không lẽ cô đi .nh chấp nhận điều kiện của ông già này

sao?

Không, chờ đã.

Có lẽ nếu liên lạc thôi thì cũng không phải chuyện gì xấu. Chỉ là Shioriko sẽ bị cuốn vào cuộc mua bán của Yoshiwara và Chieko. Dầu đã bị bóp chết nhưng nếu sự việc xong xuôi mà không phải trả 4.000.000 yên còn lại thì cũng tốt.

Yoshiwara dùng bút nghĩ ngợi.

“Ừ nhỉ.”

Ông ta lặng im đầy giả tạo, sau một lúc mới quay bản mặt cười tà đầy nếp nhăn về phía Shioriko.

“Tôi đang giữ số còn lại.” Bảo Chieko là Yoshiwara nói thế, chắc chắn cô ấy sẽ hiểu.”

5

An tờ cam kết viết vôi cho chúng tôi, Yoshiwara đứng dậy bỏ đi. Vì có chuyện cần nói nên chúng tôi ở lại quán.

“Chuyện học phí của Ayaka là thật hả?”

Tôi chuyển sang ghế đối diện Shioriko, lập tức hỏi. Cô nhắm mắt một hồi, vẻ mặt khổ sở.

“Đáng lẽ nếu cố gắng, em có thể chi trả. Em đã được học đại học bằng tiền của bố mẹ, nên em không muốn để Aya phải khổ.”

Nếu là học bổng đang cho vay thì sẽ phải trả lại. Quanh tôi cũng có mấy người như thế. Nói là trả dần từng chút nhưng gánh món nợ lên đến mấy triệu yên cũng vất vả lắm.

“Từ khi anh Daisuke vào làm, chúng ta đã có mấy bạn nhập được những lô hàng lớn còn gì. Em cũng bắt đầu có khoản tiết kiệm. Em đã tính sau này bán bộ sưu tập sách của mình, hoặc vay trả góp là ổn, nhưng...”

“Con bé đã phản đối nhỉ.”

Tôi đoán chắc điều ấy. Shioriko gật đầu tiếc nuối.

“Em là chị, nên muốn làm được nhiều nhất có thể cho nó. Mà hai đứa mãi chẳng có tiếng nói chung.”

Tôi hiểu cảm giác của người chị, nhưng tôi không nghĩ cô em sẽ bình thản tiếp nhận cách nghĩ đó. Gì thì gì, mười mấy tuổi cô bé đã lo chuyện sổ sách chi tiêu trong nhà, nắm toàn bộ dòng tiền của gia đình Shinokawa.

Chắc chắn cô bé không muốn khiến chi, vất vả vì mình.

“Và rồi tất cả xôi hỏng bỏng không hết nhĩ. Vì ông già đó.”

Vốn cô đã ở trong hoàn cảnh “nếu cô gắng” thì mới có đáng được học phí cho em. Vậy mà còn bị đòi 8.000.000 yên, trả một nửa thôi cũng khó khăn lắm rồi.

“Da. Để trả khoản hôm qua em đã lấy cả vốn để nhập sách và số tiền đi nh dùng làm học phí cho Aya. Bây giờ có giao dịch lớn cũng lực bất tòng tâm.”

Nhất thời không hiểu ý cô, tôi chống tay xuống bàn, nhào người lên.

“Chẳng lẽ... em đi nh dây vào chuyện ban nãy thật sao?”

“Món hàng giá trị, nhất” nghe thật đáng ngờ, đầy mùi nguy cơ như bãi mìn giăng sẵn. Dù sao đây cũng là giao dịch do kẻ từng là quản lý của Shodai đề nghị, với cô con gái từng là ứng cử viên thừa kế của ông. Không cẩn thận là có cơ bị, cả hai bên lợi dụng.

“Không, em không nghĩ đến chuyện đó.”

Shioriko ma, nh mẽ phủ nhận, dù thoáng ngập ngừng.

“Em chưa nghĩ đến việc liên lạc với mẹ. Ban nãy em chỉ muốn lấy thêm thông tin chứ chưa có mục đích gì rõ ràng.”

Sao cũng được. Miễn là cô không hứng thú với giao dịch kia.

“Số còn lại, nghĩa là sao nhĩ?”

“Em cũng không chắc. Nhưng em cảm giác có liên quan đến bản facsimile này.”

Shioriko nhìn xuống túi giấy dưới chân. Gương mặt trang điểm nhạt thoáng trầm tư. Khi đắm mình vào những suy nghĩ về sách cũ, cô thật dễ p.

“Anh Daisuke biết me, em đã đến Fukasawa thăm bà hồi cuối tháng Năm nhỉ?”

“Hả? À, ừ.” Đang say sưa ngắm cô, tôi luống cuống hoàn hồn. “Nhưng me, em bảo đã về luôn.”

“Da. Khi em hỏi bà, bà cũng bảo ho. chỉ đứng nói chuyện tầm mười phút ở thư phòng. Nhưng bà nói me, đã mở cuốn facsimile ra. Bà thấy thật lạ, khi sau mười năm, me, đột nhiên xuất hiện rồi lại xem xét tỉ mỉ mỗi quyển sách đó.”

“Me, em cố ý đến xem quyển sách sao?”

“Có thể là như thế. Em không biết có liên quan gì không, nhưng bà đã hỏi me, về lý do me, buông bỏ gia đình.”

Đó là một câu hỏi thực sự mang tính công kích đối với cô con gái sau mười năm mới xuất hiện, nhưng với người có tính cách dứt khoát như bà Eiko thì cũng không lạ. Cảnh tượng đó như hiện lên trước mắt tôi.

“Me, em trả lời thế nào?”

“Me, bảo ‘Vì con nhận ra, con bây giờ không phải con nữa.’”

“Gì cơ?”

Câu trả lời thật khiến người ta khó chịu. Như lũ trẻ vẫn lấy lý do ‘đi tìm bản thân, đành lìa bỏ gia đình vậy’.

“Câu đó cũng là trích dẫn từ kịch Shakespeare. Oxymoron, còn gọi là phép nghị ch hợp, là cách diễn đạt với nội dung mâu thuẫn thường được sử dụng trong kịch của Shakespeare. Câu ‘Sa, ch sẽ là bản thủ, bản thủ là sa, ch sẽ’ trong *Macbeth* là nổi tiếng nhất. Câu ‘Tôi không phải tôi’ xuất hiện trong *Đêm thứ mười hai* và *Othello*. Trong *Troilus và Cressida* cũng có cách diễn đạt tương tự.

“Nhưng mà... mình thì là mình chứ.”

“Em nghĩ đó là lời diễn đạt ám chỉ cảm giác nóng ruột, ý là tôi ở đây chỉ là cái xác, tôi thực sự đang ở một chỗ khác. Chuyện đó chẳng phải có thật trong thực tế sao?”

Như tự nhận thấy điều gì, giọng Shioriko bỗng nhỏ hẳn.

“Không phải em bệnh vực me, đâu.”

Cô bối rối ngóanh đi. Dù là lời của người mẹ, chẳng chút thân thiết nhưng đó là câu trích dẫn trong sách nên cô đã trót thể hiện là mình hiểu.

“Nói mới nhớ, vở đó tiếng Nhật là *Troilus và Cressida* nhỉ. Lúc nãy mở bản sao kia, tôi có trông thấy nhưng không biết đọc thế nào.”

Tôi đôi chủ đề. Nhan đề gốc trong sách là “THE TRAGEDIE OF Troilus and Cressida”, dĩ nhiên tôi chẳng biết nội dung là gì.

“Troilus và Cressida là tên nhân vật xuất hiện trong vở kịch. Đó là kịch văn đề * lấy bối cảnh chiến tranh của người Troia và người Hy Lạp, trong trận chiến thành Troia*.”

“Kịch văn đề? Không phải là bi kịch sao?”

Tựa đề có ghi “TRAGEDIE” nên tôi đã chắc mẩm đó là bi kịch.

“Nội dung bi kịch nhưng yếu tố châm biếm lại được sử dụng vô cùng hiệu quả. Các nhà nghiên cứu sau này gọi những vở khó phân loại là kịch văn đề. Trước *First Folio*, vở *Troilus và Cressida* cũng từng được xuất bản nhưng tùy bản in mà nhan đề có từ ‘TRAGEDIE’ hoặc không.”

“Nhan đề khác nhau tùy sách ấy hả?”

Shioriko gật đầu.

“Cả nội dung cũng có nhiều chỗ khác biệt. Còn ở *First Folio*, ban đầu người ta không rõ ‘Troilus và Cressida’ có được cho vào không nên họ

không đưa tên tác phẩm này vào mục lục.”

“Hả? Không có tên trong mục lục nhưng lại có trong sách á?”

“Đúng vậy. Có 36 tác phẩm được tập hợp trong *First Folio* nhưng mục lục chỉ có tên 35 tác phẩm. Nghe nói khâu bản quyền không thuận lợi, lúc in sắp xong họ mới xoay được.”

Có lẽ nếu là thời nay thì người ta sẽ in lại. Tôi cứ ngỡ vào thời sách là đồ quý thì họ sẽ làm thật cẩn thận những khâu hình thức như thế, nhưng hóa ra không phải vậy. Có lẽ chính vì quý giá nên nếu cứ dễ dàng làm lại thì sẽ không có lời.

“Xếp tác phẩm vào đâu cũng là chuyện phức tạp, có lẽ vì thế mà phần ‘Troilus và Cressida’ hầu như không in nombre.”

“À, thảo nào.”

Lúc này, ở chợ sách cũ tôi cũng để ý thấy. Vì không biết mình đang giờ trang mấy nên tôi đã thấy lại.

“Vậy chắc phải có lý do người ta mới đưa nó vào sau ‘Romeo và Juliet’ chứ nhỉ.”

Tôi chỉ vô tư nói ra điều đó nhưng nét mặt Shioriko đánh lại. Cô ngây ra như thể công tắc chợt bị ngắt.

“Shioriko?”

Tôi lo lắng gọi. Cô thành linh cử động, thoát cái lấy ra cuốn sách bìa đen trong chiếc túi giấy dưới chân, đặt lên bàn đánh rầm. Cuốn sách to dày hút bao ánh nhìn xung quanh, nhưng cô chẳng bận tâm. Shioriko lật sách với tốc độ khủng khiếp, cẩn thận xem xét mặt trước mặt sau từng trang.

“Là thật.”

“Cái gì la, cơ?”

“Đây, anh xem.”

Cô trở vào trang 77. Titre courant* là “The Tragedie of Romeo and Iuliet.”. Như cô nói lúc trước, chữ “J” đã thành chữ “I” nên đây là vở *Romeo và Juliet*. Dưới phần nội dung là chữ “FINIS” và một ấn kí có thiết kế giống huy hiệu được in to. Chắc vở ki.ch kết thúc ở đây.

Giờ tiếp là trang 78, từ trang này tiêu đề thành “THE TRAGEDIE OF Troilus and Cressida”, nghĩa là trang đầu vở *Troilus và Cressida*. Chẳng có gì kì la, cả.

“Hai trang này thì sao?”

“Người ta không in vở *Troilus và Cressida* ở phần này. Trong các bản *First Folio* khác, nó là vở bi ki.ch đầu tiên, được đặt ngay sau phần sử ki.ch. Có giả thuyết cho rằng, nội bộ biên tập có các luồng ý kiến khác nhau trong việc phân loại vở ki.ch nên đã xếp nó vào giữa sử ki.ch và bi ki.ch.”

“Nếu vậy thì loại n trang mất. Ồ, nhưng số trang liền nhau này.”

Tôi lật trang trước, mở trang sau thì thấy số trang vẫn liền tiếp. Từ trang 77 rồi 78, 79, 80. Tuy nhiên mấy trang tiếp theo thì không còn nombre nữa.

“Nghĩa là chỗ này mới là trang 70, 80 thôi nhỉ.” Quyển sách dày cộp, trông nửa sau cũng phải đến mấy trăm trang là ít.

“Điều này có lý do. Ban nãy em nói những vở ki.ch được tập hợp trong *First Folio* đều phân chia thể loại, nhưng cả nombre cũng được đánh độc lập theo thể loại luôn, xếp đầu tiên trong *Folio* là hài ki.ch, tiếp theo là sử ki.ch, cuối cùng là bi ki.ch. Vì thứ tự như vậy nên nombre ở các trang phía sau vẫn nhỏ. Có cảm giác đây là ba cuốn hài ki.ch, sử ki.ch, bi ki.ch gộp

lại thành một nhĩ?”

Ra vậy. Trong một cuốn mà số trang cũng được chia theo từng phần riêng biệt. Thật khác với cách đánh số trang hiện nay.

“Thứ tự đã bị thay đổi nhưng nombre vẫn liên tục cũng có thể lý giải được. Có vẻ họ vốn định đặt ‘Troilus và Cressida’ sau ‘Romeo và Juliet’. Trong quá trình in, thứ tự bị thay đổi, họ quyết định đặt tác phẩm lên đầu phần bị kích. Khi đó, họ vẫn tận dụng nguyên trang đầu đã in từ trước khi thay đổi. Em chưa được xác nhận cẩn thận xem một cuốn *Folio* thực sự thì thế nào, nhưng theo thứ tự thì chắc chắn nombre không liên tục.”

Dù có lỗi hay chỉnh sửa thì vẫn dùng những trang đã in, đúng như Shioriko đã giải thích lúc ở chợ sách cũ.

“Vậy nghĩa là ai đó đã tự ý thay đổi thứ tự, để nombre của ‘Romeo và Juliet’ cùng Troilus và Cressida’ liên mạch nhau.”

“Em nghĩ vậy. Không biết ở thời nào, nhưng có lẽ người sở hữu cuốn sách đã cảm thấy cách sắp xếp kích không hợp lý...”

Như thể công tắc lại bị ngắt, câu nói bỗng tắt ngấm giữa chừng. Shioriko vẫn nhìn thẳng, nhưng trong mắt chẳng có người đang ngồi đối diện này. Cô nhìn về xa xăm, mắt quắc lên thật đáng ngại.

“Shioriko!?”

Không có câu trả lời. Chắc đầu óc cô đang hoạt động hết công suất. Tôi biết rõ biểu hiện của Shioriko khi cô suy nghĩ về bí ẩn trong những cuốn sách. Hoặc ít nhất tôi nghĩ vậy. Nhưng hôm nay có điều khác biệt. Như thể Shioriko không phải là Shioriko, mà một ai khác đang ở đây. Cơ vai tôi run lên.

Tôi vô thức nhòe mắt, đưa hai bàn tay bao lấy khuôn mặt cô. Máu la, nh không mở lớn mà da cô la, nh ngất. Chẳng hiểu sao tôi thấy thật may vì vẫn đang ở khoảng cách có thể chạm tới cô bằng đôi tay này.

“Shioriko, nhìn tôi đi!”

Tôi gọi cô từ ngay sát phía trước. Đôi mắt như hai viên bi thủy tinh dần dần tập trung điếm nhìn. Tôi thở phào nhẹ, nhòe. Má cô cũng ấm trở lại. Không, nói đúng hơn là thân nhiệt cô đột ngột tăng mà, nh.

“M...” Môi cô khẽ chuyển động.

“Hả?”

“M... mọi người...đã, đã, đang nhìn...”

Tôi cũng đã nhận ra, vội ngồi lại xuống ghế. Tôi cảm nhận được ánh nhìn của những vị, khách xung quanh đổ dồn vào mình. Tôi, tôi to tiếng quá. Đúng là nếu có đôi nào tán tỉnh nhau theo cách kì lạ, kiểu ở giữa kệ, p một cuốn sách to đùng thì chắc tôi cũng tò mò.

“Mình về cửa tiệm nhé.” Tôi hỏi nhỏ.

Shioriko khẽ gật đầu.

6

Quay về tiệm rồi mà ngày hôm đó hầu như cũng chẳng được việc gì. Không còn biểu hiện lạ lùng như lúc mở bản sao màu đen, nhưng Shioriko kiệm lời hơn hẳn bình thường. Cô chỉ nói, vụ lần này nằm ngoài chuyên môn của bản thân nên tối nay sẽ tìm hiểu kĩ, rồi chìm vào suy tưởng. Thật hiếm khi có chuyện liên quan đến sách mà cô lại mơ hồ thế.

Tôi đi nhôi thứ tự các vở kịch ra để mở lời, nhưng không biết nó liên quan thế nào nên đành thôi. Chỉ là trước khi tôi đóng cửa tiệm ra về, cô có nói “Ngày mai là ngày nghỉ nhưng nếu không bận anh có thể đến chứ? Khi đó em sẽ kể mọi chuyện”. Tất nhiên tôi đáp rằng sẽ đến. Có việc “bạn” nào quan trọng hơn việc này đâu.

“Gì đấy, mày chán ăn à?”

Nghe tiếng mẹ, tôi vội nắm chặt chiếc thìa. Món cà ri hôm qua đã được đun lại đang tỏa khói trước mắt.

“À, không ạ. Con đói mà.”

Tôi đưa miếng gà chiên ăn kèm vào miệng. Vẫn ngon như mọi ngày. Tôi và mẹ đang ngồi quanh chiếc bàn ăn tối ở nhà. Hai mẹ con sống trên tầng hai của quán cơm đã đóng cửa nằm cách nhà ga Ofuna vài phút đi bộ.

Người kinh doanh quán ăn là bà ngoại tôi mất hai năm trước. Bố tôi

thì đã sang thế giới bên kia từ trước khi tôi ra đời. Tôi được bà ngoại và mẹ nuôi dạy.

Ngồi trước đĩa Caesar salad* đầy ắp, mẹ đang uống bia nhắm thịt gà xiên nướng. Mẹ mua salad và gà rán ở cửa tiệm bán đồ nhắm trong khu thương mại trước ga, đem về bày trên bát rau chân vịt bà tự xào.

“Ngày thường mà mẹ uống nhiều thế có sao không?”

Tôi hỏi khi mẹ cầm lên lon thứ hai.

“Không sao. Mẹ được nghỉ có lương đến hết mai. Mẹ chưa nói với mày à?”

Mẹ tôi, Gora Eri đang làm nhân viên bán hàng tại một công ty thực phẩm ở Yokohama. Mẹ cũng có thể trả nợ to khỏe giống tôi, và không may thay, mặt chúng tôi giống nhau như đúc.

“Giờ con mới nghe lần đầu đây. Ở nhưng sáng nay lúc con dậy mẹ không có nhà mà.”

“Mẹ dậy sớm nên đi bộ quanh đây. Mẹ vòng từ chỗ tượng Quan Âm Ofuna đến Tamanawadai, lúc về ghé qua vườn bách thảo* nữa. Mày cũng vận động cơ thể đi con. Sau khi bị thương dễ béo lên lắm.”

“Con biết rồi, khổ lắm. Mà mẹ nghỉ phép có lương sao không đi du lịch?”

“Mày chẳng biết gì cả. Đối với người lớn, ngày không có dự định gì mới xa xỉ nhất đây. Đặc biệt là dạo này mẹ mày còn bận bù đầu.”

Từ khi bà mất, thường tôi và mẹ ai ăn thì tự nấu, nhưng tuần vài lần cũng ngồi quanh bàn ăn với nhau thế này. Tôi nghĩ quan hệ mẹ con nhà tôi không tệ.

Tôi đặt thìa xuống, hắng giọng đánh tiếng.

“Đi, p tới con muốn mời Shioriko đến nhà. Tầm nào me, rảnh a.?”

Tay nghiêng lon bia, me, nheo đôi mắt ba phần lòng trắng giống hệt mắt tượng Quan Âm Ofuna di truyền từ bà ngoại, nhưng không phải mang ý khó chi, u gì. Chỉ là đang nghiêm túc suy nghĩ.

“Tháng này me, không bận lắm, nên lúc nào cũng được. Không thì xin nghỉ phép là xong.”

Me, nói rồi đặt lon bia xuống. Có vẻ me, đang suy xét ý đi, nh của tôi khi đưa Shioriko đến chào hỏi, từ góc độ người lớn trong nhà.

“Chúng ta thì không sao nhưng Shinokawa cố ỏn không con? Con bé nói muốn đến vào ngày nào?”

“Con chưa hỏi cô ấy chuyện đó.”

Đột nhiên đôi mắt ba phần lòng trắng của me, lóe lên. Giờ thì bà thực sự khó chi, u rồi.

“Thằng này, mày dốt thật đấy. Phải hỏi Shinokawa trước chứ. Chuyện này hai đứa nên bàn kĩ với nhau rồi mới nói với me,. Nếu con bé chưa đi, nh đến chào hỏi thì làm thế nào hả?”

Xấu hổ thay, me, nói đúng. Thấy lời Shioriko nói khi đó như có ý tới chào hỏi me, nên tôi cứ mặc đi, nh như thế.

“Khác với mày, Shinokawa chắc là bận lắm. Con bé còn công việc, em gái thì sắp thi cử, la, i không có bố me,. À? Mà gần đây con bé có gặp me, nó nh?”

“Chờ đã. Sao me, biết cả chuyện đó?”

Tôi không nhớ mình từng nói chuyện nhà Shinokawa cho me,. Mà chắc cũng chẳng có ai khác đi rêu rao chuyện này.

“Mày nói gì thế hả. Dĩ nhiên là nghe Shinokawa kể rồi.”

Tôi nga, c nhiên. Chuyện này tôi chẳng hề hay biết.

“Khi nào a.?”

“Khi mà y bị thương phải nhập viện đấy. Lúc mẹ, cha y đến viện thì Shinokawa ở đó, con bé cúi đầu nói xin lỗi mẹ, chắc nó thấy bản thân có trách nhiệm vì mà y cuốn vào rắc rối của nó. Rõ là lỗi đầu phải tại con bé cơ chứ. Rồi nó kể cho mẹ, nghe từ đầu câu chuyện.”

“Từ đâu, là từ đâu a.?”

“Nhiều lắm. Tất nhiên có chuyện về nhà Shinokawa, những điều xảy ra trong một năm từ khi mà y bắt đầu đi làm. Chuyện cuốn sách hiếm của Dazai Osamu suýt bị tên bám đuôi quái gở trộm mất, sau mấy đũa lừa giấu cả cảnh sát, rồi mà y nổi giận bỏ việc một lần, cả chuyện lần đó mà y bắt tay với tên bám đuôi kia lừa dụ một kẻ cuồng sách điên khùng khác vào tròng.”

Shioriko đã kể đến cả những chuyện đó. Tôi bất giác vã mồ hôi la, nh.

“Cô ấy có nhắc nhóm gì đến bà không a.?”

“Gì cơ? Bà nhà mình á? Sao la, i có cả bà nữa?”

Mẹ, trông không có vẻ đang giả khờ. Chắc Shioriko vẫn giấu kín bí mật về Gora Kinuko bà ngoại, i tôi và ông Tanaka Yoshio. Hẳn cô chỉ nói chuyện liên quan đến bản thân thôi.

“À, vì bà ngày xưa là khách của tiệm sách cũ Biblia mà, ngoài ra còn có một vị khách thích sách và hay đến đây cũng thường qua quán nhà mình. Nên con nghĩ cô ấy sẽ kể.”

Tôi vội lấp liếm. Mẹ, chẳng tỏ ý nghi ngờ gì, chỉ ra điều “Thế à” nhẹ, tênh.

“Nói vậy nghĩa là quán ăn nhà ta và tiệm nhà đó cũng có duyên từ xưa

nhỉ. Nhưng chắc chẳng có gì to tát nên con bé mới không nhắc nhỡ. Dù sao người đó cũng chỉ là bà lão xấu xí ở một quán ăn xuềnh xoàng thôi mà?”

Gio. ng me. bỗng trở nên gay gắt. Từ khi tôi biết nhận thức, quan hệ giữa bà và me. đã không tốt sẵn. Chỉ hiềm người có nét mặt và tính cách giống “bà lão xấu xí” đó nhất la. i chính là me. .

“Lần đầu gặp mặt mà Shioriko đã nói nhiều thế cơ a.?”

Tôi hỏi thế bởi ngoài những chuyện liên quan đến sách, tính cô nhút nhát vô cùng. Như nhớ ra điều gì, me. khúc khích cười.

“Ừ thì, chẳng thể nhận xét là con bé nói năng trôi chảy, nhưng me. la. i thấy có thiện cảm. Nó cứ một mực muốn tự mình giải thích cho rõ ràng. Câu chuyện về người me. đã bỏ đi rõ ràng không phải điều người ta muốn kể cho me. của ba. n trai mình, vậy mà...”

Me. khẽ lắc đầu ra chiều khâm phục. Me. nói vậy tôi mới để ý, hai người có điểm chung là đều bất hòa với me. ruột. Hơn hết, cả hai đều giống me. mình một cách đáng sợ.

“Cơ mà, Shinokawa thực sự rất thích mày đấy nhỉ.” Cầm lon bia và que gà xiên nướng, me. cười trêu tôi.

“Da.?”

“Da. gì mà da. . Con bé cứ khen mày hết lời, mắt lấp la lấp lánh. Nào là anh Daisuke hiền lành, đáng tin, không khoe khoang bao giờ nhưng trực giác tốt, đầu óc nhanh nhay, nét mặt và phong thái đều tuyệt vời. Me. mày đã phải hỏi đi hỏi lại cả chu. c lần ‘Có thật cháu đang nói về thằng ăn ha. i nhà này không?’ đấy.”

“Me. go. i con trai mình là thằng ăn ha. i ấy a. ? Còn lặp la. i đến cả chu. c

lần nữa á?”

Hình như có đôi ba bận tôi cũng nghe mẹ nói với người ta về “thằng ăn hại”. Tôi không hề nghĩ là mẹ đang nói mình.

“Con bé kể lúc đầu hai đứa chỉ ở cạnh nhau như nhân viên làm thêm và chủ tiệm, về sau ngày càng thấy hơi hẹp khi làm chung, có khi còn sao lãng công việc. Con bé bảo tôi hôm được mày thổ lộ, nó còn vui quá không đo, c nổi sách. O, mà ngẫm lại thì chuyện đó có gì to tát đâu nhỉ.”

“Với cô ấy to tát lắm đấy mẹ.”

Vậy ra Shioriko nghĩ về tôi như thế. Tôi cũng hơi hẹp lắm, nhưng nếu có thể, tôi muốn được nghe chính Shioriko kể chứ không phải chuyển tải qua cái miệng nồng nặc mùi rượu của bà mẹ say mèm.

“Nhưng mà chuyện trò đến thế rồi thì chẳng phải cũng coi như đã chào hỏi xong hay sao a.?”

Shioriko bảo cô chưa chào hỏi mẹ cho đàng hoàng nghĩa là sao nhỉ. Còn chuyện gì chi tiết hơn để nói nữa đâu.

“Chào hỏi để hướng tới hôn nhân khác với nói chuyện bình thường chứ. Nếu thực sự con bé muốn làm thế thì mẹ mừng lắm. Con bé thực sự là đứa quá tốt. Thật thà, xinh đẹp lại có gu nữa. Nhất là bầu ngực.”

“Con không cho người ta vì ngực!”

Thật hâm khi nói mấy chuyện này với mẹ! Mở đến lon bia thứ ba, mẹ như bừng tỉnh khỏi cơn say, khuôn mặt trở nên nghiêm túc.

“Mày đi nh cưới rồi dọn ra ngoài hử?”

Trong tôi cũng nhen nhóm ý nghĩ này. Mà có lẽ nên gọi là “dự cảm buồn” thay vì “ý nghĩ”.

“Con chưa biết. Nhưng con phải giúp việc ở Biblia nên chắc sẽ ở đó. Nhà

chính bên ấy cũng rộng.”

“Hừ.”

Me . dốc ngược lon bia, vừa uống vừa ngược nhìn trần bếp cao một cách kì lạ . Từ thời cu . nội tôi, ngôi nhà này đã được coi nói nhiều lần nên thiết kế nhiều chỗ trở nên kì quặc. Chiều cao trần nhà giữa các phòng cũng khác nhau.

“Me . đang nghĩ, mày mà kết hôn rồi chuyển ra thì ngôi nhà này thanh lý đi cũng được. Giờ ngôi nhà đang đứng tên cả mày và me . nhỉ.”

Đúng vậy. Các bác tôi xây dựng gia đình ở nơi khác đã từ chối quyền thừa kế với lý do tôi và me . là người chăm sóc bà lúc cuối đời.

“Chẳng phải me . từng nói muốn cải tá .o la .i sao. Mà quan trọng nhất là thanh lý rồi me . tính ở đâu chứ?”

“Vì me . tưởng mày sống lâu dài ở đây nên mới đi .nh cải tá .o thôi. Me . chẳng lưu luyến gì cả cái nhà lẫn quán cơm này. Chắc me . sẽ thuê chung cư gần công ty. À, hay mua la .i căn chung cư cũ nào rẻ rẻ cũng được. Chia tiền bán chỗ này cho mày xong hẳn sẽ đủ tiền co .c. Được sống ở nơi có thể đi bộ đi làm là ước mơ bí mật của me . đấy.”

“Nhưng... đây là ngôi nhà mo .i người sinh ra và lớn lên. Quán cơm nhà mình cũng có li .ch sử lâu đời.”

“Quán cơm cũng chẳng còn nữa. Những người sinh ra và lớn lên ở đây đều đi rồi, để la .i mỗi ngôi nhà cũng đâu có ý nghĩa gì.”

Tôi là người tính chuyển ra khỏi nhà trước, nên chẳng có tư cách lên tiếng. Me . cũng có cuộc sống riêng của mình. Thực sự thì tôi rất rõ điều đang níu kéo mình.

“Ồ bên kia, chẳng biết bà có giận không nhỉ.”

“Tất nhiên không giận rồi. Khi mẹ hỏi xem xử lý thế nào với sách của bà, bà đã bảo cả sách và tài sản thừa kế chúng ta muốn làm sao thì làm mà.”

“Đúng vậy nhỉ.”

Ừ thì câu cửa miệng của bà là “Người mất rồi không thể mang theo bất cứ thứ gì sang thế giới bên kia”. Có vẻ bà không mấy bận tâm đến những thứ hữu hình.

“Vì thứ quý giá không phải ngôi nhà hay quá khứ, mà là người sống. Người đó đã luôn ưu tiên nghĩ cho hạnh phúc của chúng ta và những điều chúng ta muốn làm đấy.”

“Cháu sẽ lấy người như thế nào nhỉ?” Giọng bà văng vẳng bên tai tôi. Đó là câu bà đã hỏi vào hôm tôi đến thăm trước khi bà mất không lâu. Ngày ấy, tôi đã trả lời rằng “Bây giờ còn quá sớm để nói tới chuyện kết hôn” nhưng từ đó tới nay mới có ba năm trôi qua. Thật ra, tôi cũng không rõ khi nào mình cưới. Nhưng tôi tin những điều bà nói sau đó đều đúng.

“Cháu mà lấy được một cô gái thích đọc sách thì hay biết mấy nhỉ.”

Ngày hôm sau trời vẫn nắng phát nản.

Tôi đến tiệm sách cũ Biblia vào giờ đi làm như mọi bữa, nhưng hôm nay không cần mở cửa tiệm. Tôi đỗ chiếc scooter ở bãi đỗ xe đằng sau cửa tiệm. Tôi vừa rút chìa khóa, cất mũ bảo hiểm vào cốp thì cửa nhà chính bật mở.

Người phụ nữ nhỏ nhắn mặc bộ váy liền giản dị, màu kaki xuất hiện. Tôi chưa kịp lên tiếng, bà đã đứng laị, cúi đầu thật sâu.

“Lâu rồi mới gặp cháu. Cảm ơn cháu hôm trước đã dành thời gian cho bác.”

Bà Tsuruyo lên tiếng, giọng nói nghe ra cả sự căng thẳng và mệt mỏi. Chắc bà đang nhắc về hôm đến nhà xin lỗi tôi. Mái tóc ngang vai của bà điểm những sợi bạc lần trước tôi gặp còn chưa có. Đôi má căng đầy như thiếu nữ giờ cũng hóp laị. Trông bà bỗng chốc như già đi cả chục tuổi.

“Sau hôm đó, sức khỏe cháu thế nào?”

Cách nói chuyện nhún nhường của bà với kẻ chỉ đáng tuổi con cháu nghe thật khổ sở. Vì thu xếp hậu quả do mẹ và con gái mình gây ra, người phụ nữ này laị thành người phải khấn khoản cúi đầu trước chúng tôi.

“Cháu khỏi hẳn rồi ạ. Cũng đã bắt đầu quay laị tiệm làm việc.”

Tôi đáp laị, tỏ ra hăm hở nhất có thể. Dù chưa hồi phục hoàn toàn nhưng tôi không muốn khiến người phụ nữ này nặng lòng thêm.

Cuộc trò chuyện cứng la .i giữa chừng. Giờ này mà bà ở đây thì hẳn do có việc gì đó với nhà Shinokawa. Tôi đang phân vân có nên hỏi không thì bà đã dứt khoát mở lời.

“Trước khi tới đây bác đã đi gặp Hiroko.”

Tôi có nghe chuyện Hiroko bị . đưa vào tra .i ta .m giam. Tòa cũng sắp mở phiên xét xử. Trong sự việc xảy ra hồi tháng Sáu, cô ta và tôi cùng lăn xuống cầu thang đá nhưng cô ta bị . thương nhẹ . hơn.

“Con bé nói, ta .i nó mới khiến Gora bị . thương, nó rất áy náy. Nó sẽ viết thư xin lỗi Gora và Shioriko nữa.”

Tôi ngạc nhiên trước câu chuyện bất ngờ này. Cho đến tận bây giờ, chúng tôi vẫn chưa nhận được bất kì lời xin lỗi nào từ Hiroko.

“Thế a ..”

Tôi không đi .nh nói gì thêm. Tôi không đoán được trong vòng một tháng nay tâm tính cô ta đã thay đổi hay chỉ muốn gây ấn tượng tốt với thẩm phán.

“Lúc cháu đang bận mà la .i giữ chân cháu thế này thật không phải. Bác đi trước nhé.”

Bà Tsuruyo cúi chào tôi rồi rời đi. Con gái bà vì ác cảm với Shioriko nên đã làm theo kế ho .ch của bà ngo .i. Tôi không quá tức giận chuyện cô ta khiến tôi ngã, ngược la .i còn thấy nhẹ . nhõm vì sự việc kết thúc mà chỉ một người bị . thương. Sự việc có thể đã khiến nhiều người phải chi .u thương tích hơn thế.

Dù sao nếu thư đến tôi sẽ đo .c. Con người chẳng phải mãi không đổi thay. Tôi thì sao cũng được, nhưng nếu có khi nào Hiroko xin lỗi Shioriko tử tế và hai người hòa giải thì quá tốt. Dù suy nghĩ này thật ngây thơ.

Tôi không bấm chuông mà mở cửa hiên nhà rồi đánh tiếng.

“Chào buổi sáng!”

“Anh vào đi.”

Tôi nghe tiếng trả lời từ căn phòng kiểu Nhật gần hiên.

Shioriko đang đợi tôi trước chiếc bàn thấp. Bản sao bìa đen khổ to mang về từ hội chợ hôm qua và một cuốn sách màu xanh lục nhỏ hơn một chút được bày trên bàn. Bìa cuốn sách hình như làm bằng vải.

“Cảm ơn anh đã đến.”

Shioriko cúi đầu. Không thấy cô em gái đâu. Cô bé từng bảo phải đến lò luyện thi làm thủ tục cho khóa ôn ngắn hạn nên chắc giờ đã ra ngoài.

“Anh vừa gặp bác Tsuruyo ngoài kia đấy.” Tôi vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh.

“Biết em muốn hỏi chuyện về cuốn sách này nên bác đã cất công đến đây.”

Shioriko nói, giọng khàn hơn bình thường. Bỗng mắt cô hơi sưng nhưng đôi đồng tử lấp lánh lạ kỳ. Chắc cô không ngủ. Cùng với niềm háo hức, một nỗi bất an mơ hồ nhen lên trong ngực tôi.

“Em nhận ra điều gì à?”

Shioriko gật đầu, “Chuyện hơi phức tạp. Em sẽ giải thích theo trình tự nhé.”

Cô di chuyển đầu gối, tiến lại gần hai cuốn sách rồi mở cuốn màu xanh lục. Cuốn sách hẳn lâu ngày không được mở ra nên bốc mùi ẩm mốc. Khác với bản sao bìa đen tôi mở ra hôm qua, phần lề cuốn này có màu trắng như bình thường. Khung chữ nhật bao quanh phần nội dung chữ viết cũng rất rõ ràng.

“Cuốn này là Norton Facsimile. Đến nay, cuốn sách đã được in hai lần, đây là bản cũ hơn.”

Có nghĩa, cả hai cuốn đều là bản sao của *First Folio*.

“Shioriko, em có cả sách Tây cổ nữa cơ đấy.”

Tôi cảm thán. Dĩ nhiên tôi đã vào phòng cô không biết bao lần nhưng trong ấn tượng, nơi đó chỉ toàn sách tiếng Nhật. Ngay lập tức, Shioriko nhăn mặt.

“Không, cuốn này trong bộ sưu tập sách mẹ. Để lại. Nên hầu như em chẳng động vào.”

Đúng chỉ có cô gái này mới nói “hầu như”. Nghĩa là dù đó là bộ sưu tập sách của người mẹ, nhiều năm nay cô không thể tha thứ nhưng cô vẫn có lần chạm tới.

“Cuốn Norton Facsimile này, ông Shodai đã in cảm quang từ nó và gia công thành cuốn màu đen nhũ.”

Bà Eiko đã giải thích như vậy. Bà bảo nghe từ Shodai. Nhưng Shioriko lắc đầu.

“Có vẻ không phải vậy đâu.”

“Vậy nó là bản sao một cuốn sách khác?”

“Đa. . Như anh vừa nói, vì bà không rõ về *First Folio* lắm nên có lẽ không đề ý. Em cũng sẽ giải thích chuyện đó ngay đây.”

Shioriko mở ra những trang ở nửa sau cuốn Norton Facsimile, trang đánh nombre số 79, có vẻ là phần kết của “Romeo và Juliet”. Chỉ là ở trang bên trái ngay trước lại là trang 76. Không có trang 77 và 78.

“Ồ, nombre bị cách quãng này.”

“Có thể là do vị trí của ‘Troilus và Cressida’ bị thay đổi nên họ đã tính

sai số trang. Đó là lỗi thường thấy ở cuốn này. Tuy vậy đây mới là cách sắp xếp vốn có. Tiếp theo là vở kịch ‘Chàng Timon ở Athens’*.”

Cô giờ sang trang tiếp theo, có nhan đề “THE LIFE OF TYMON OF ATHENS”, bắt đầu từ trang 80.

“Quả nhiên vị trí vở ‘Troilus và Cressida’ khác với cuốn màu đen.”

“Đa. Nhưng vấn đề không phải ở đó.”

Shioriko vươn một tay lật cuốn sách đen, giờ tới chỗ vở “Romeo và Juliet” kết thúc. Cả hai cuốn đều có in chữ “FINIS” và huy hiệu. Xem ra hai trang hoàn toàn giống nhau.

“Anh nhìn kĩ xem.”

Cô nói rồi đồng thời mở trang kế tiếp ở cả hai cuốn sách. Trang tiếp theo của cuốn Norton Facsimile là trang đầu của vở “Chàng Timon ở Athens”, còn của cuốn màu đen là trang đầu của vở “Troilus và Cressida”. Cả hai cuốn đều chẳng có gì kì lạ...

“A!”

Cuối cùng tôi cũng nhận ra. Có lẽ ai đó khi phục chế cuốn sách đen đã chuyển toàn bộ vở “Troilus và Cressida” đến đây. Nhưng nếu thế thì cùng lúc sẽ chuyển cả trang trước ở mặt sau của tờ giấy. Vậy thì thật kì lạ, khi những trang trước của cuốn sách liền mạch với trang cuối của vở “Romeo và Juliet”.

“Nghĩa là, tồn tại hai loại trang có mặt trước là trang kết của ‘Romeo và Juliet’. Một loại mặt sau in phần đầu của ‘Chàng Timon ở Athens’ và một loại in phần đầu của ‘Troilus và Cressida’.”

Cô vừa đếm vừa dựng từng ngón tay. Tôi xoa ấn đường, cố gắng sắp xếp suy nghĩ.

“Ồ? Nhưng, chờ đã. Cuốn đen này là sách sao bằng cách chụp ảnh từng trang nhĩ. Vậy thì trang cuối của ‘Romeo và Juliet’ không nhất thiết có hai loa.i, vì chẳng phải thông thường người ta chỉ cần đối thứ tự trang là được sao?”

“Không a., thật ra, mỗi trang được in trong hai cuốn này đều khác nhau. Anh hãy xem chỗ này đi.”

Shioriko lật la.i trang kết của vở ‘Romeo và Juliet’ ở cả hai cuốn sách, chỉ vào góc từng bản. Cuốn Norton Facsimile là trang 79. Cuốn đen là 77. Tôi cũng đã hiểu.

“Ra vậy. Cả nombre cũng khác.”

“Có thể sự thật là thế này, ‘Troilus và Cressida’ ban đầu được in cùng lúc với trang cuối của ‘Romeo và Juliet’.”

“À, nghĩa là không phải họ in lần lượt từng trang hả?”

Tôi bất chợt bẻ sang chuyện khác. Tôi chưa từng thấy máy in ngày xưa nhưng hôm qua chính Shioriko đã bảo sách được đóng khuôn in bằng cách dập lần lượt từng trang một.

“Với folio, cứ ba tờ giấy gấp đôi chồng lên nhau ta. o được sáu tờ, mười hai trang, thì ta. o thành một đơn vị. tiêu chuẩn go.i là ‘tay’. Khi in sẽ in từng tay một, công đoạ.n này vô cùng phức ta.p. Anh chỉ cần biết là dù phát sinh lỗi khi in thì cũng không dễ thay thế mỗi trang bị. lỗi đó.”

Tôi im lặng gật đầu. Tự nhiên la.i xuất hiện từ chuyên môn nên tôi không hiểu lắm. Tôi chỉ ghi nhớ câu cuối của cô.

“Tuy thế, về sau ‘Troilus và Cressida’ được quyết đi.nh xếp ở vị. trí vở bi ki.ch đầu tiên. Vì vậy quả nhiên hai trang có phần mở đầu ‘Troilus và Cressida’ và phần kết ‘Romeo và Juliet’ đã được in la.i. Phần mở đầu

chương vốn không cần thiết đã được in thay vào chỗ trang kết của ‘Romeo và Juliet’ để thống nhất các trang. Nhưng như em đã từng nói, thời bấy giờ, những trang in lỗi ho, cũng vẫn dùng chứ không bỏ đi. Trang này không phải ngoa, i lệ. Nói cho dễ hiểu, một phần số bản *Folio* sử dụng trang in cũ. Em nghĩ người chủ sách gốc đã thấy như thế bất hợp lý, nên khi phục chế sách bèn đổi lại thứ tự vở kịch. Nếu chỉ nhìn vào nombre thì sắp xếp thế này tự nhiên hơn.”

“Hả? Vậy thì trang cuối vở ‘Romeo và Juliet’ ở cuốn đen bị lặp lại hả?”

Dù trang của bản trước vẫn được dùng đang ở đây nhưng chắc chắn trang in lại vẫn phải tồn tại đâu đó. Shioriko gật đầu.

“Đa, đúng thế. Anh xem, nó đây.”

Cô lật những trang tiếp theo của vở “Troilus và Cressida” trong cuốn màu đen. Khi giờ đến chỗ kết có in từ “FINIS”, trang bên phải để trắng, còn ở phần trang bên trái đã đột ngột xuất hiện trang kết của “Romeo và Juliet”. Lật tiếp sẽ là “Chàng Timon ở Athens”. Chính đoạn này bị sắp xếp lại.

“Bình thường, nếu dùng lại trang cũ thì trang trùng được đánh dấu ‘X’, nhưng không có trang X nào trong cuốn đen cả.”

“Sao lại không có nhỉ?”

“Nguyên do thì em cũng không rõ. Có thể là quên đánh dấu, hoặc đã xóa đi trong quá trình nào đó. Em nghĩ vì thế chủ nhân cuốn sách mới đổi thứ tự. Vốn dĩ vở ‘Troilus và Cressida’ đã không có tên trên mục lục nên người ta không biết vị trí đúng của nó. Nghe chừng chủ cuốn sách đã nghĩ mình có một bản đóng nhầm trang và vở ‘Troilus và Cressida’ bị xếp sai vị trí.”

“Nhưng lỗi như thế chỉ cần so với quyển *First Folio* khác là biết ngay.”

Tôi ngưng ngang. Đầu sách này chỉ phát hành khoảng bảy trăm năm mươi bản. Có lẽ người ta cũng chẳng có cơ hội so sánh với các cuốn khác. Hiểu lầm là chuyện tất nhiên.

Dù vậy, phán đoán được cả tình hình in ấn của vài trăm năm trước đến hành động của chủ sách để giảng giải cho tôi, cô gái này thật không phải người thường.

“Cuốn sách bìa đen này là bản sao từ quyển nào?”

Đúng là bà Eiko đã nói nó được sao lại từ cuốn Norton Facsimile. Nhưng, theo câu chuyện của Shioriko thì có vẻ không phải thế. Bỗng cô di chuyển gối đến gần, ngược nhìn tôi. Ánh mắt tôi như bị hút vào khuôn mặt cô.

“Thật ra, em không biết.” Cô thì thầm như đang nói ra một bí mật.

“Em không biết sao?”

“Vâng. Hẳn nhiên chuyện cuốn sách được sao in từ quyển Norton Facsimile là một lời nói dối của ông Shodai. Những điểm như tình trạng bay màu cũng khác hẳn. Cuốn này còn dùng cả những trang đã bị bỏ đi nữa, nguyên bản của nó phải là một cuốn *First Folio* rất đặc biệt. Chưa kể kích thước cuốn sách nữa.”

“Kích thước?”

Tôi nhắc lại. Tôi đã rất cố gắng tập trung vào câu chuyện, nhưng Shioriko cứ liên tục tiến sát lại gần.

“Em từng nói sách Tây khi xưa được đóng theo ý muốn của chủ nhân rồi nhỉ? Mép sách và hai cạnh trên dưới đều được xén lại cho đẹp mỗi lần đổi chủ, do đó kích thước trang của các quyển *First Folio* cũng khác nhau. Đến nỗi điểm đó cũng trở thành manh mối giám định. Trong số

những cuốn *Folio* còn tồn tại đến nay, nếu so cuốn lớn nhất với cuốn nhỏ nhất thì mỗi chiều ngang đo đạc phải chênh nhau từ 40 đến 50 milimet.”

“Chênh lệch đến vậy sao?”

Gioảng tôi tự nhiên cũng nhỏ lại. Kính Shioriko đã sát ngay đầu mũi tôi rồi.

“Em không rõ cuốn sách đen này có tái hiện nguyên kích thước sách gốc không, nhưng theo chiều đo đạc đo được là 350 milimet, chiều ngang 225 milimet thì kích cỡ cuốn này còn lớn hơn cuốn *Folio* to nhất vài milimet. *First Folio* thì không to đến thế. Vì khổ to thì có thể cắt được chứ khổ nhỏ thì không thể làm cho to lên được.”

Tôi thoáng thấy ánh xanh trong đôi mắt mở to của cô. Thứ ánh sáng khiến tôi bất an ở sâu trong đáy mắt cô tỏa ra ma nh mẽ. Biểu cảm của cô giống hệt biểu cảm hôm qua trong quán cà phê.

Tôi chợt hiểu. Bây giờ cô đã nhận ra. Không chỉ vở kịch bị đổi chỗ mà cả việc sử dụng trang cũ nữa. Cô đã nhận ra cuốn sách đen được sao in từ một quyển *Folio* khác cuốn Norton Facsimile. Có lẽ tại tôi đã đề cập tới sự liên tục của *nombre*.

Tôi cảm nhận được cơn ớn lạnh giống như lúc đó. Có lẽ nào việc tôi lỡ khiến cô nhận ra là một sai lầm. Mà giờ thì không thể vặn hỏi được nữa rồi.

“Lúc này... Chẳng phải người ta đã biết rõ đặc trưng của từng cuốn *First Folio* rồi sao?”

Hai trăm mấy chục cuốn được xác nhận là còn tồn tại đều có thông tin công khai. Chính Shioriko từng nói vậy.

“Đúng rồi. Nhưng...”

Shioriko cười nhếch môi. Chẳng hiểu sao biểu cảm này lại khiến tôi nhớ tới mẹ cô.

“Nếu có một-cuốn-First-Folio-chưa-được-xác-nhận, một cuốn thế giới vẫn chưa biết đến, thì câu chuyện sẽ khác. Cuốn sách này là bản facsimile được tạo ra từ cuốn *Folio* như thế.”

“Nghĩa là ông Shodai sở hữu một cuốn *First Folio* như vậy?”

“Em đang nghĩ thế. Hiện nay ở Nhật có mười lăm cuốn *First Folio*, gần nửa số đó được mua từ những năm 1970 đến 1980. Có lẽ bởi đó là thời kì kinh tế Nhật Bản đạt đến đỉnh cao, nên nhiều người đủ khả năng mua những cuốn sách hiếm Âu Mỹ. Nghe nói cũng không ít tiệm sách cũ nước ngoài đến Nhật làm ăn.”

Shioriko tiếp tục thao thao bất tuyệt. Tôi di chuyển người ra xa một chút, cố gắng điềm tĩnh lắng nghe.

“Ông Shodai cũng mua của một tiệm sách cũ nước ngoài nhỉ.”

“Em không rõ. Nhưng nếu ông mua qua tiệm chuyên về sách cũ của nước ngoài thì ít nhất cũng phải có tin đồn. Hình như tiệm sách Kugayama có một con đường riêng để nhập sách Tây nên có thể ông đã thông qua con đường đó để bí mật sở hữu bản *Folio* mà thế giới chưa phát hiện.”

Những ngón tay Shioriko vuốt ve tấm bìa da màu đen dày trên troنگ. Nãy giờ cô cứ lặp đi lặp lại hành động này.

“Thật ra ban nãy em đã được nghe bác Tsuruyo kể như thế.”

Tôi nhớ lại người phụ nữ vừa gặp ở thềm nhà chính. Ngoài bà chẳng còn người thân nào của Shodai biết chuyện ngày xưa mà nói cho chúng tôi nữa.

“Bác kể cách đây ba mươi lăm năm, vào năm 1976, ngay trước năm ông Shodai mất, bác từng nghe được ông mua sách hiếm gì đó với giá cao từ nước ngoài. Bây giờ ông đã bán biệt thự nghỉ dưỡng ở Karuizawa để lấy tiền làm vốn nhập sách.”

“Cuốn sách đó là *First Folio* hả?”

Sách có giá bằng cả một ngôi nhà cũng không la. Ngược lại còn là mua hời.

“Ông Shodai không nói chuyện làm ăn với bác Tsuruyo nên bác cũng không biết gì hơn. Tuy nhiên, bác nhớ là sau khi biệt thự bị bán đi không lâu thì những cuốn sách khổ lớn được chuyển tới nhà Kugayama, tổng cộng bốn quyển, gồm cuốn sách đen này và ba cuốn khác giống hệt nhưng khác màu.”

“Khác màu...? Hay đó là những cuốn anh Takino đã nhắc?”

Anh Takino từng nghe Chieko kể về cuốn sách màu đen trước khi bà biến mất, bà nói còn ba quyển giống thế nhưng có màu khác nhau là đỏ, lam, trắng.

Nụ cười của Shioriko càng tươi tắn. Trống ngực tôi lại đập rộn.

“Khi đó, anh Daisuke cũng nói thế nhỉ, “Tính cả cuốn này thì tổng cộng có bốn cuốn hả?” Em cũng tưởng thế. Nhưng một trong số đó phải là sách thật thì tổng cộng mới là bốn cuốn. Phục chế cẩn thận cuốn sách thật rồi ta. o ra ba bản facsimile phỏng theo. Một ý tưởng hết sức thú vị.”

Ánh mắt Shioriko nói rõ ràng dù ra sao cô cũng muốn xem thử. Với tôi, vẻ hân hoan của cô là một mối lo. Cũng phải thôi, cô đang theo đuổi bí ẩn về cuốn sách hiếm tầm cỡ thế giới mà, nhưng rõ ràng cô háo hức với cuốn sách cũ kia hơn hẳn bình thường.

“Ông làm ra những bản sao giống hệt để làm gì?”

“Nếu chỉ để kỉ niệm thì công phu quá, nên em nghĩ ông có ý đồ khác. Càng kì lạ, hơn là một thời gian ngắn sau khi những cuốn sách được hoàn thành, ngay trước khi mất, ông Shodai đã bán ba cuốn sách bìa đỏ, trắng, lam cho thương nhân nước ngoài, ông đã yêu nên bác Tsuruyo làm thủ tục chuyển phát thay ông.”

“Hả.”

Tôi á khẩu. Trong bốn quyển có một cuốn là *First Folio* thật, cuốn màu đen này là bản sao, nghĩa là...

“Tức là một trong ba cuốn kia là sách thật phải không? Ông ta đã sang nhượng cả biệt thự nghỉ dưỡng để có được cuốn sách mà lại bán đi dễ dàng thế sao?”

“Vâng. Theo lẽ thường thì chẳng ai tưởng tượng được. Còn một điều nữa, mẹ em cũng biết chuyện ba cuốn sách bị bán ra nước ngoài từ bác Tsuruyo. Từ khi bắt đầu làm việc ở tiệm sách cũ Biblia, mẹ thân với bác hơn hẳn.”

Tôi từng nghe chính Chieko nói rằng bà ta với bà Tsuruyo thân nhau từ xưa. Bà cũng nói bà Tsuruyo là “Người tử tế nhất cái nhà đó”. Chẳng lẽ vì bà Tsuruyo biết Chieko là em gái cùng dòng máu với mình?

“Khoảng mười năm trước, họ đã cùng uống trà trong căn phòng kiểu Nhật này. Rồi chẳng hiểu sao câu chuyện biến thành buổi ôn lại kỉ niệm gia đình, tình cờ bác nhắc tới việc giúp ông Shodai gửi sách đi ngay trước khi ông mất. Bác đã xem lại nhật kí để xác nhận, đó là chuyện xảy ra chỉ vài ngày trước khi mẹ em biến mất.”

Nghĩa là cùng thời gian Chieko được bà Eiko nhờ sửa cuốn sách đen.

Tôi không nghĩ là chuyện ngẫu nhiên. Hẳn chính Chieko đã khơi gợi và đưa ra đề nghị.

“Ừ, vậy thì...”

Trong đầu tôi, cuối cùng mọi thứ đã kết nối lại.

Phải chăng khi được nhờ sửa lại cuốn sách đen, Chieko đã đi đến kết luận giống Shioriko. Cuốn Norton Facsimile để so sánh cũng là sách trong bộ sưu tập của bà. Nếu Chieko biết Kugayama Shodai đã mua cuốn *First Folio* chưa được thế giới phát hiện, và bán ra nước ngoài cùng những bản sao thì...

“Me, em bỏ nhà ra đi để theo đuổi cuốn sách đó sao?”

“Chắc là thế nhỉ.”

Shioriko hờ hững gật đầu. Tôi thấy không đúng, hiểu được lý do thực sự mười năm trước mẹ mình biến mất nhưng cô lại thờ ơ đến vậy.

“Cứ cho là trước khi mất, ông Shodai đã thực sự bán cuốn *First Folio* ra nước ngoài, nhưng giao dịch thành công mà không ai phát giác thì thật kì quái. Nhìn bản facsimile này đủ biết chắc chắn tình trạng sách gốc còn mới. Nếu có thành tin nóng trên toàn thế giới cũng không có gì lạ.”

Xem chừng Shioriko quan tâm đến bí ẩn xoay quanh *First Folio* hơn cả sự vụ của mẹ mình. Tôi vừa đi nh hỏi thì bỗng nhớ lại lời nhắn của Yoshiwara Kiichi.

“Tôi đang giữ số còn lại.”

Phải chăng câu đó ám chỉ rằng ông ta đang giữ ba cuốn khác màu (đỏ, lam, trắng) còn lại?

“Không lẽ Yoshiwara đã lén lút mua và giấu chúng suốt? Hôm qua ông ta cũng nói thế đúng không?”

“Em cũng nghĩ vậy, nhưng thế cũng kì lạ. Chắc hẳn bán đấu giá trên các sàn uy tín, như Sotheby’s chẳng hạn, thì sẽ lời hơn nhiều so với bỏ công bán trực tiếp cho cá nhân như mẹ em. Cả lý do khiến ông Shodai buông bỏ thứ quý giá đã một lần có được. Rõ ràng cuốn sách này còn giấu nhiều bí ẩn.”

“Em về rồi.”

Tiếng cửa hiên nhà mở, giọng Ayaka vọng đến căn phòng Nhật. Chắc cô bé từ lò luyện thi về. Nhưng sau đó không thấy tiếng bước chân hay tiếng cửa đóng. Tôi và Shioriko cùng nghi hoặc. Nói mới thấy, giọng Ayaka cũng không khỏe khoắn như mọi khi.

Shioriko chống nạnh đứng lên trước. Tôi cũng theo cô ra hành lang. Ayaka vẫn đứng nguyên ngoài cửa, quay lưng về phía nắng hè.

“Em về rồi hả Aya, sao thế?”

Shioriko hỏi. Em gái cô chau mày khổ sở, mím chặt môi. Và rồi, sau lưng cô bé, một ông già với chiều cao khiêm tốn mặc vest trắng xuất hiện trong nắng, bước đi qua cửa hiên. Có lẽ ông ta đã chạm mặt Ayaka ngay ở ngoài thềm.

“Xin chào. Cảm ơn cô vì ngày hôm qua.” Yoshiwara Kiichi bỗ mỗ chào với vẻ hòa nhã. “Tôi có chút chuyện muốn nói. Liệu có thể làm phiền không ạ?”

Chuyện thứ ba

Sự sẵn sàng là tất cả

1

Bước chân vào căn phòng kiểu Nhật của nhà Shinokawa, Yoshiwara Kiichi dừng mắt tại hai bản sao đang đặt trên chiếc bàn thấp.

“Ồ, đúng lúc hai người đang bàn về cuốn facsimile này nhỉ. Thật vừa khéo.”

Tức thì, ông ta đến chỗ cánh cửa trượt, mở ra. Thềm nhà và cảnh vật phía ngoài cửa kính hiện lên. Bây giờ tôi mới để ý, một chiếc xe ngoại cỡ to với lưới tản nhiệt nhìn rất nổi bật đang đỗ trên con đường phía sau. Thấy Yoshiwara giơ tay gọi, người lái xe đội mũ và đeo găng tay chỉnh tề xuất hiện, lấy ra một gói bọc khăn lớn từ bên ghế phụ.

“Cô cậu chờ một chút. Có thứ này tôi muốn mời người nhất đi, nh phải xem.”

Ba người chúng tôi đứng sững trong căn phòng kiểu Nhật.

Nghĩ lại, chị em nhà Shinokawa còn chưa nói một câu mời vào. Thấy ánh mắt “Ta nên làm gì?” của tôi, Shioriko khẽ gật như đáp lại rằng “Trước tiên xem xét tình hình đã”. Em gái cô đứng kế bên cũng khoanh tay gật mạnh đầu. Cô bé đang làm theo đúng tuyên ngôn của mình khi trước, không nghe lén nữa mà đường đường chính chính nghe.

“Trước tiên cho phép tôi được nói lời cảm tạ. Xin chân thành cảm ơn cô.”

Yoshiwara cúi thấp đầu trước Shioriko. Tôi không tin vào tai mình nữa.

Hôm qua, ông ta vừa mới bị Shioriko lật tẩy ý đồ. Ông ta phải tức giận chứ đâu có gì để cảm ơn.

“Ông nói về chuyện gì thế a.?”

Shioriko cũng đang bối rối. Yoshiwara đang rộng hai tay, tươi cười đối trá khoe ra hàm răng giả.

“Đừng khách sáo, xin hãy nhận lời cảm ơn chân thành của tôi. Tôi không có ý gì khác đâu. Chẳng phải sau buổi chuyện trò hôm qua hai người đã giúp tôi liên lạc với Chieko sao. Cô ấy đã gọi điện cho tôi và nhận lời bàn chuyện làm ăn với tôi rồi.”

“Hả?”

Tôi và Shioriko nhìn nhau. Tất nhiên chúng tôi chẳng hiểu gì.

“Cô đã phải vất vả rồi, đúng theo thỏa thuận, cô không cần thanh toán 4.000.000 yên còn lại của cuốn *Những năm cuối đời* nữa. Hóa đơn tôi xin phép gửi lại sau.”

Trước khi Shioriko kịp nói gì, người lái xe đã mang gói bọc vải vào căn phòng kiểu Nhật. Khoản thanh toán 4.000.000 yên đã được xóa bỏ. Chúng tôi ngây ngẩn, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đặt xuống đây đi, thật cẩn thận nhé.”

Yoshiwara vui vẻ trở chiếc bàn thấp. Người lái xe đẩy cuốn sách đen qua góc bàn rồi đặt gói bọc vải xuống. Trông khá nặng. Người đó cúi chào chúng tôi rồi đi ra khỏi phòng.

“Thưa ông, chuyện này là...”

“Trước tiên hãy cùng xem hàng tôi mang đến đã. Rồi tôi sẽ giải thích cặn kẽ sau.”

Yoshiwara cắt ngang câu hỏi của Shioriko, ngồi xuống bên bàn. Không

còn cách nào, chúng tôi đành ngồi đối diện ông ta. Yoshiwara chậm rãi mở mỗi buộc trên khăn bọc rồi tỏ ra. Trước mắt chúng tôi là ba cuốn sách to đặt chồng lên nhau. Để chúng tôi dễ thấy, ông ta xếp ngang ba cuốn sách ra.

Đây là...

Bìa ba cuốn sách bằng da lần lượt có màu đỏ, lam, trắng. Đúng là khác màu với bản sao bìa đen như ban nãy chúng tôi nói tới. Dù góc bìa và gáy sách không có dấu vết sửa chữa nhưng cả ba cuốn đều có dấu tích rõ ràng rằng đã qua tay nhiều người.

“Đây là thứ ba mươi mấy năm qua tôi đã đi khắp thế giới để thu thập. Thật ra, một cuốn trong số này có thể là bản *First Folio* thật mà thế gian chưa biết đến.”

Yoshiwara tuyên bố với vẻ khoa trương như diễn kịch, ông ta nhìn chăm chăm phản ứng của chúng tôi, đặc biệt là phản ứng của Shioriko.

“Không ai ngạc nhiên nhỉ?”

Ông ta bồi hồi nghi ngờ. Có lẽ cũng do ban nãy tôi đã được nghe chuyện này, nhưng dù ông ta bất ngờ nói ra đi nữa tôi cũng đâu thể phản ứng lại luôn chứ.

“*First Folio* là gì thế?” Đang khoanh tay, Ayaka dường như hỏi một câu mang tính căn bản.

“Cô không hiểu từ chỗ đó hả? Khó rồi đây.” Yoshiwara cúi cái đầu bóng loáng, thở dài.

“Chị sẽ giải thích sau,” Shioriko thì thầm với cô em rồi quay lại đối mặt với Yoshiwara. “Cháu nghe nói ông Shodai đã mua cuốn sách vào năm 1976, chẳng mấy chốc lại bán đi. Sự thật thế nào thì cháu không rõ.”

“Ồ, Chieko đã kể đến đó rồi cơ à?”

“Không a.”

Shioriko phủ nhận nhưng không nói thêm gì. Trong một giây, đôi mắt Yoshiwara mở lớn. Tôi chợt hiểu ra ngầm ý của câu chuyện. Đây là một chiến thuật: Áo thuật gia chuẩn bị cho màn diễn mà không giải thích tất cả, và rồi điều khiển khán đài. Đúng như Shioriko nói hôm qua.

Yoshiwara không cho chúng tôi thời gian suy nghĩ đã mang sách vào và nắm thế chủ động trong cuộc nói chuyện. Shioriko thì đưa ra thật ít thông tin của phía chúng tôi nhằm đối phó với ông ta. Tình thế như thế hai bên đang cho nhau xem lá bài của mình vậy.

Nếu vậy thì tôi không thể phát ngôn bừa bãi như lúc bị ép mua cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai nữa. Hẳn Yoshiwara cũng đang quan sát phản ứng của tôi.

“Ngày xưa ông Shodai mua được qua đường nào thế a?”

“Qua bố tôi.” Yoshiwara nghe, nhàn nhạt tiết lộ. “Có thể gọi là kì tích đấy. Khi kinh doanh tiệm đồ cổ Maisuna, bố tôi thường bay ra nước ngoài để nhập đồ cổ. Thời đấy kinh tế phát triển, bố tôi dần thu mua cả những món đồ trông có vẻ quý giá. Hầu hết các món bố tôi đều bán tại cửa tiệm, chỉ riêng sách cũ không thuộc chuyên môn của mình thì ông đem bán cho tiệm sách Kugayama.

“Nghe nói cuốn *First Folio* nằm trong chiếc tủ con cũ bố tôi mua cùng những vật bên trong. Cuốn sách được cất vào ngăn kéo khóa chặt rồi bị bỏ quên suốt một thời gian dài. Dù ông Shodai vui mừng tột độ nhưng hẳn nhiên không muốn ai biết việc mình sở hữu nó. Ông ta trả bố tôi một số tiền tương đối lớn, bao gồm phần để bụng bí thông tin. Tuy vậy, nếu tính giá thì trường bây giờ thì ông ta đã mua được nó với giá rất hời.”

Chúng tôi im lặng lắng nghe. Tôi khóps điều ông ta nói với chuyện ông Shodai bán biệt thự nghỉ dưỡng lấy tiền.

“Rồi ông Shodai thiết kế lại từ đầu cuốn *Folio* theo ý thích bản thân. Chẳng phải để đo.c, mà nhằm mu.c đích trang trí. Có lẽ ông ta có ý biến chiến lợi phẩm mình thu được thành mẫu vật trưng bày. Thiết kế gốc của sách là yếu tố có giá trị., nhưng ông ta chẳng phải người để ý đến những điều như vậy.”

Yoshiwara cười khỏ, Shioriko hỏi ông.

“Ta.ị sao ông ta lại cắt công làm các bản facsimile a.?”

“Hẳn ông ta nghĩ đến khi phải bán đi. Dù mua cuốn sách làm tài sản cá nhân nhưng đời cũng có lúc khó lường. Chẳng may phải bán sách gốc thì vẫn còn bản facsimile có hình dáng cuốn sách đó. Tôi có nghe ông ta đặt làm ba bản facsimile. Đầu tiên là cuốn bìa đen cho riêng mình. Tôi không rõ màu nào, nhưng ông ta đi.nh tặng một cuốn cho bà vợ Mari, và cuối cùng là một cuốn tặng bà Eiko. Có lẽ ông ta muốn nói lời xin lỗi vì khiến bà vất vả nhiều.”

Nghĩa là cuốn màu đen vốn thuộc về Shodai. Nghe thì có vẻ là một câu chuyện hay, nhưng ý tưởng tặng vợ và người tình cũ hai món đồ giống nhau thì thật chẳng ra làm sao.

“Ngoài ra, ông ta làm những cuốn sách này còn vì một lý do nữa. Để dùng cho bài kiểm tra.”

“Bài kiểm tra?” Shioriko lặp lại đầy ngờ vực.

“Ông Shodai muốn tặng sách thật cho Chieko. Tôi cũng từng nói ông ta đi.nh để cô ấy làm người thừa kế rồi nhĩ. Không chỉ cuốn *First Folio*, ông ta còn đi.nh nhượng lại cả cửa tiệm của mình và những quyền khác trong

bộ sưu tập nữa. Chỉ là, có lẽ ông ta nghĩ phải kiểm tra xem Chieko đủ tư cách không. Ông ta bày ba cuốn lam, trắng, đỏ và yêu cầu cô ấy thăm đi, nh xem cuốn nào là sách cũ thật, nhưng không được giở sách, chỉ được nhìn bên ngoài. Ông ta không tiết lộ tên sách. Ngoài ra, ông Shodai cũng không cho tôi biết đâu là sách thật.”

“Chỉ nhìn bên ngoài thì...”

Tôi bất giác lăm lăm. Tình tra ng ba cuốn sách khác nhau, nhưng ngoài màu bìa ra thiết kế của chúng chẳng có chỗ nào khác biệt. Ba mép sách đều được thếp vàng trơn láng y hệt.

“Sao lại không được xem bên trong a.?”

“Nguyên nhân chẳng phải rất đơn giản sao. Chất giấy, mực, máy móc in ấn... của sách ở thế kỉ 17 và hiện nay khác nhau quá nhiều nên chỉ cần nhìn qua là dễ dàng phân biệt được.”

Nhưng không cho biết tên sách mà bắt phán đoán chỉ qua bề ngoài thì quá bằng đánh đố. Lập tức, như thể đo c thấu tâm can tôi, Yoshiwara nói thêm.

“Chieko đã khẳng đi, nh là cô ấy phân biệt được đây.”

Shioriko nhìn chằm chằm ba cuốn sách, mắt thoáng dao động. Hẳn cô đang nghĩ “Liệu mình có nhìn mà phân biệt được không”.

“Bài kiểm tra dựa theo chi tiết cho, n hòm trong *Người lái buôn thành Venice* a.?”

Cô ngẩng đầu lên hỏi. Đó là chi tiết người đàn ông nào cho, n đúng hòm trong ba chiếc hòm vàng, ba, c, chì sẽ được cưới tiểu thư Portia. Nói vậy mới thấy giống thật.

“Ừ, ông Shodai luôn thích những thứ sang quý, lại chỉ nhớ mang

máng nội dung nên đã làm thành những thứ khác hẳn. Nhưng ông khuyên không nên dựa theo hướng *Người lái buôn thành Venice*. Vì đó còn là câu chuyện về người cha bị con gái phản bội.”

Tôi thấy hơi chông chênh, như đang giẫm trên cành cây nhỏ. Lại thế nữa, ông ta còn nghĩ ra chuyện gì nữa đây. Yoshiwara khẽ đằng hắng, nói tiếp.

“Dù sao, Chieko cũng đã từ chối bài kiểm tra đó. Lý do là nếu làm thế thì cô ấy không phải là cô ấy nữa. Tóm lại, Chieko không muốn tiếp quản tiệm sách Kugayama.” Yoshiwara nhấn nhá.

Con không phải con nữa, đó là câu Chieko cũng từng nói với bà Eiko. Câu trích từ tác phẩm của Shakespeare.

“Dĩ nhiên, ông Shodai đã vô cùng giận dữ, bởi ông ta không ngờ đến việc bị từ chối. Có lẽ với ông, bài kiểm tra tâm đắc bị hủy hoại tan tành là điều không thể tha thứ nhất. Hoàn toàn chỉ là oán hận vô cớ, nhưng ông đã giăng ra một cái bẫy thâm độc.”

Yoshiwara lần lượt lướt mắt qua khuôn mặt từng người chúng tôi, tất cả đang bị cuốn vào câu chuyện.

“Qua trung gian là bố tôi, ông Shodai đã bán ba cuốn sách cho các tiệm đồ cổ nước ngoài. Brazil, Đài Loan, Úc... mỗi cuốn một nơi. Ông ta chọn những người không biết về giá trị của cuốn sách để cho thì đúng hơn là bán. Sau đó, ông ta ép bà Eiko nhận bản facsimile bìa đen của mình. Cô hiểu ông Shodai âm mưu chuyện gì chứ?”

“Ông muốn khiến mẹ cháu đo c bản facsimile ở chỗ bà đúng không ạ?” Shioriko nói ngay. “Nhờ đo c bản sao cuốn *First Folio* chưa được biết đến, mẹ cháu sẽ nhận ra sách thật là một trong ba cuốn ông dùng để thử mẹ. Người nghiện sách cũ như mẹ chắc chắn không thể bỏ qua. Nếu biết

nó đang ở nước ngoài, tất nhiên mẹ sẽ đi khắp thế giới để tìm được cuốn sách thật.”

Con la nh toát dần bao trùm bàn chân tôi. Tất cả là do Kugayama Shodai sắp đặt sao. Với người như Chieko, đó là cái bẫy ác độc nhất.

“Hắn ông Shodai đi nh sẽ ở thế giới bên kia thưởng thức cảnh bà Chieko cha y quanh như một con sói đói. Nhưng ông ta đã tính sai một điều. Vì bất hòa với bà Eiko mà Chieko đã bỏ nhà đi, và tới mười năm trước mới nhận ra ý nghĩa của bản facsimile bì đen. Kết quả là mất hai mươi lăm năm ông ta mới báo thù được, và còn kéo cô cậu vào chuyện này. Tôi cũng rất lấy làm tiếc.”

Yoshiwara lắc đầu làm bộ làm tịch. Kể cả ông ta thấy tiếc thật đi chăng nữa, có lẽ cũng vì lý do khác. Ông già này hẳn cũng tìm kiếm cuốn *First Folio*. Chắc ông ta chẳng vui vẻ gì khi xuất hiện một đối thủ ma nh như bà Chieko.

“Có thật là cuốn *First Folio* nằm trong số này không a.?”

Shioriko lãnh đa m hỏi. Yoshiwara khẽ nhúu mày.

“Cô có ý gì?”

“Ý cháu là đến tận bây giờ mà thế giới vẫn không biết đến sự tồn tại của cuốn sách thì thật kì lạ. Cứ cho là người thương nhân nước ngoài đã mua *First Folio* không có kiến thức về sách cũ đi chăng nữa, thì chỉ cần nhìn bên trong là biết đồ cổ. Khi đó, lẽ nào họ không đi nhờ chuyên gia giám định nh?”

Đúng là chỉ cần đo c kĩ trang đầu sẽ biết ngay đây là tác phẩm của Shakespeare xuất bản năm 1623. Đến tay mơ như tôi còn hiểu nó có thể là một cuốn sách cũ giá trị.

“Cháu cũng không hiểu tại sao ông lại đi nhâm nhâm bán cuốn *Folio* mãi mới có được cho mẹ cháu. Đem đầu giá ở các sàn như Sotheby’s chẳng hạn, chắc chắn sẽ lời hơn.”

Yoshiwara gật gù lắng nghe, không chút dao động.

“Cô nghi ngờ cũng đúng. Tôi không thể phủ định khả năng đó. Nhưng tôi có lý do. Cô hãy mở ba cuốn này ra xem đi.”

Theo lời ông ta, Shioriko đi nhâm nhâm mở cuốn sách trắng ra, nhưng đột nhiên mắt cô mở lớn. Cô vội lấy cuốn sách đỏ bên cạnh, dùng bụng ngón tay cái miết cạnh sách.

“Có chuyện gì thế?”

“Sách không mở ra được.”

“Hả?”

Tôi mở cuốn ở gần mình nhất, cuốn bìa lam. Đúng lúc tôi nghĩ “Mở được đó thôi” thì...

“A!”

Tôi và Shioriko cùng kêu lên. Trang được mở ra là tàn tích của trang đầu có ảnh chân dung Shakespeare.

Tên sách in lớn và phần lề quét sơn xung quanh nát bươm như bị dùng sứt giập rách. Tâm chân dung giữa trang thì dính một lớp giấy mỏng có in chữ của mặt bên bị lột ra từ trang bên cạnh. Đó là vì các trang dính nhau bị cưỡng ép mở ra.

“Trang nào của các cuốn sách cũng bị dán với nhau bằng keo siêu dính vào đến gần gáy, cả mép ngang và hai đáy cũng bị phết một lớp dày cứng loại keo tương tự. Nếu cố mở thì sẽ thành thế này đây. Chắc ông Shodai đã một mình làm việc này. Ngày đó, nếu tôi nhận ra thì đã ngăn ông lại.”

Tôi nhìn chăm chăm ba cuốn sách, cuối cùng đã hiểu vì sao nãy giờ Yoshiwara không chịu hé răng đâu là sách thật. Yoshiwara không biết, mà có lẽ cũng chẳng ai biết, ngoại trừ Chieko, người khi xưa từng tuyên bố đoán được.

Kể cả như vậy, việc dán keo vào những cuốn sách này chỉ tương tượng thôi cũng nản. Tôi nghe bảo mỗi cuốn *First Folio* có trên chín trăm trang. Tâm niệm gì, oán niệm thì đúng hơn.

“Đội đã à. Chẳng lẽ ông Shodai dán keo cả cuốn *Folio* thật?”

Shioriko lật la, vẫn đề, giọng cao vút. Môi cô run run, tái nhợt.

“Cuốn sách được truyền từ người này sang người kia suốt bốn trăm năm cơ mà? Chủ cuốn sách có trách nhiệm để lại nó cho thế hệ sau trong tình trạng thật tốt! Bôi hồ lên thì sách sẽ bị hủy hoại đến mức nào chứ.”

Yoshiwara nhún vai cường điệu.

“Tôi không muốn tin, mà cũng chẳng ở đó khi ông ta thực hiện. Nhưng, dù sao ông Shodai cũng là kẻ có thể làm bất cứ việc gì. Đặc biệt nếu nhằm mục đích phục thù.”

Phá hoại cuốn sách cũ quý giá khó khăn lắm mới có được, rồi bán đi với giá gần như cho không. Dù cô con gái bằng cách nào đó có được nó thì cũng không thể mở ra. Trong đầu ông cụ, đó thực sự chỉ có phục thù. Ông ta hoàn toàn thất bại với tư cách làm cha, không, làm người rồi.

“Cô đã hiểu được vì sao dù trong ba cuốn có một cuốn là thật thì thế giới vẫn không biết đến nó rồi chứ? Bởi trong con mắt người ngoài, nó chỉ là món đồ trang trí mang hình dáng cuốn sách. Trên thực tế có vẻ cũng có người thích thưởng thức cuốn sách như món đồ trưng bày khác lạ. Thế nên nó cũng thoát khỏi nguy cơ bị vứt đi.”

Tôi nghĩ đó mới là điểm kì diệu. Nếu cuốn sách âm thầm bị vứt đi, chắc Chieko sẽ vĩnh viễn đi tìm. Có lẽ cả điều đó cũng đã được tính đến trong kế hoạch trả thù.

“Tôi đề nghị, Chieko mua lại cũng vì lý do tương tự. Với tình trạng hiện tại của cuốn sách, ngoài cô ấy, không nhà buôn nào công nhận một trong số này là *First Folio* nữa. Có lẽ nếu gỡ được lớp keo và làm cho cuốn sách trở lại trạng thái ban đầu thì chuyện sẽ khác, nhưng trong quá trình khôi phục chỉ một chút sơ suất thôi cũng gây tổn hại tới cuốn sách. Mà kể cả có thuận lợi làm được thì cũng tốn thời gian khủng khiếp. Bây giờ có thể mệnh tôi cũng tàn rồi.”

Yoshiwara nói kiêu dựa cột, nhưng âm điệu có phần thật tâm. Tôi đã thông suốt. Dù là cuốn sách quý hiếm trên thế giới thì với tình trạng này cũng chẳng cách nào đánh giá được.

“Nhưng, dù bán cho Chieko thì cũng có một điều tôi thực sự muốn biết. Một câu hỏi canh cánh trong lòng tôi suốt nhiều năm, rằng có đúng cô ấy không cần xem bên trong mà vẫn phân biệt được thật giả ba cuốn sách?”

Ông già giơ ngón tay trở. Shioriko bèn hỏi.

“Ông muốn thử me, cháu nhỉ? Thay ông Shodai ba mươi lăm năm trước?”

“Không to tát vậy đâu, tôi chỉ tò mò thôi. Mà các thành phẩm chế tác của ông Shodai cũng thật phức tạp. Tính cả cuốn sách đen, tất cả đều cùng cân nặng, cùng kích cỡ. Bìa trước và bìa sau còn cho cả vật liệu tia X không xuyên qua được. Cũng không xác định được bên trong bằng phương pháp khoa học. Chieko căn cứ vào đâu mà tuyên bố như vậy, cô Shioriko có biết không?”

Shioriko không trả lời. Cô không muốn cho Yoshiwara thông tin hay là

cô cũng không đoán ra?

“Tôi có nói với Chieko rồi, rằng sẽ đưa ba cuốn sách này ra chợ đấu giá ở hội sách cũ Totsuka hôm tới.”

“Da.?”

Shioriko tròn mắt. Chợ đấu giá là phiên trao đổi sách cũ được tổ chức dưới hình thức đấu giá miệng. Tôi từng đến xem một lần, chỉ có khoảng mười mấy nhà buôn tham gia, quy mô nhỏ hơn đấu giá bằng phiếu. Chợ đấu giá này được tổ chức vào thứ Sáu hàng tuần, nghĩa là ba ngày nữa.

Có nhiều loại sách cũ được bán, nhưng đưa ra chợ quyền sách Tây không thể mở, loại còn là *First Folio* của Shakespeare thì chắc chắn là chưa từng có. Gọi đây là một sự kiện đặc biệt, thường cũng không sai.

“Cháu nghĩ ngoài mẹ ra thì chẳng ai lên tiếng đâu. Nhưng ông đưa ra chợ để làm gì ạ.?”

Lên tiếng nghĩa là ra giá. Người mua sẽ nói ra giá tiền để thể hiện ý muốn mua.

“Tôi đã đề xuất rằng cả hai sẽ yên tâm hơn khi giao dịch ở một địa điểm mở. Tất nhiên mức giá thấp nhất sẽ do tôi quyết định. Nhưng tôi sẽ nhờ đưa ra từng cuốn, và Chieko sẽ mua cuốn mà cô ấy nghĩ là sách thật.”

Đột nhiên, Yoshiwara nở nụ cười tươi nhất trong ngày.

“Và tôi muốn đồng nghiệp trong ngành cùng chứng kiến xem có phải Chieko đủ sức nhận ra sách thật mà không nhìn phía trong không, ôi, thật đáng mong đợi. Hai người nhất định phải đến đây.”

Nghĩa là, nên gọi đó là sự kiện thăm định công khai thì đúng hơn là đấu giá. Nếu thất bại thì sẽ bị công chúng bêu riếu, như diễn viên thoại nhảm trên sân khấu vậy. Có lẽ lý do thực sự khiến Yoshiwara muốn giao

đi, chỉ ở một địa điểm mở là vì muốn thấy Chieko bị dồn tới bước đường cùng.

“Me, cháu không có tư cách tham gia. Me, đã bỏ đi nên không còn là người của tiệm cháu nữa.”

“Nghe bảo tại thời cô ấy đang tham gia hiệp hội sách cũ vùng Kansai với tư cách tiệm bán hàng qua mạng.”

Chỉ các tiệm thành viên của hiệp hội sách cũ mới có tư cách tham dự hội chợ. Nhưng theo luật, cứ tham gia một hiệp hội sách cũ bất kỳ là có thể mua bán ở tất cả các hội chợ trên toàn quốc. Tôi không ngờ là Chieko có tiệm riêng, nhưng nghĩ thử thì đúng là bà có mua bán sách cũ ở Nhật, có tiệm cũng là bình thường.

“Hôm nay ông đến đây vì việc gì thế ạ?”

Nói mới nhớ, Yoshiwara chưa đề cập đến mục đích của cuộc viếng thăm mà mới chỉ nói về ba cuốn sách khác màu.

“Giờ tôi nói ngay đây.”

Yoshiwara vỗ hai tay đánh bốp. Tôi chuẩn bị chờ xem ông ta đi, nh nói gì.

“Cô Shioriko cũng sẽ tham gia chợ đầu giá lần này với tư cách là người mua chứ?”

“Tất nhiên là không rồi!”

Theo phản xạ, lời cự tuyệt buột khỏi miệng tôi. Muốn cuốn cô gái này vào giao dịch giữa hai quái vật Yoshiwara Kiichi và Shinokawa Chieko sao? Xin miễn!

“Tôi đâu hỏi cậu, Gora.”

Yoshiwara ngắt lời tôi bằng vẻ mặt thờ ơ.

“Như cô Shioriko đã nói ban nãy, có lẽ chỉ mình Chieko nghiêm túc ra giá. Thế thì chẳng còn chút cạnh tranh nào. Tôi muốn có một đối thủ với cô ấy để khuấy động không khí. Nếu đối thủ này là người thừa hưởng tài năng của Chieko thì thật chẳng có điểm nào để chê nữa.”

“Chủ yếu là ông muốn đội giá thắng cuộc lên nhĩ. Vì lợi nhuận của ông.”

“Tôi không phủ nhận điều đó.”

Yoshiwara nghe, nhàn nhã thừa nhận, ông ta rướn người, đan hai tay trên mặt bàn như sắp nói điều gì quan trọng.

“Nhưng cô cũng có cơ hội mua mà. Dù bị hủy hoại, nhưng từ giờ về sau cũng ít khả năng có bản *First Folio* với các trang sắp xếp chỉnh chu được đưa ra thị trường lắm. Nếu có thì giá phải đến hàng trăm triệu. Vậy mà cô lại mua được với mức giá rẻ hơn rất nhiều.”

Bảo là giá rẻ nhưng chắc chắn mức giá đó cũng sẽ cao đến không tưởng. Tiệm sách cũ Biblia đang thua lỗ thì làm gì có nổi số tiền ấy. Tôi chưa kịp lên tiếng, Yoshiwara đã cướp lời.

“Chính vì không có tiền nên cô càng phải nghĩ đến việc tham gia chứ. Đúng là thường chúng ta sẽ đại diện cho khách hàng mua những cuốn sách hiếm có giá trị lớn, nhưng cô Shioriko chẳng có khách quen nào như thế nhĩ. Cô phải tự dồn vốn mà đấu giá thôi.”

“Tự dồn vốn?”

Thấy tôi lăm băm, Yoshiwara lập tức trả lời.

“Nghĩa là mua sách cũ ở chợ bằng tiền vốn của mình đấy. Tất nhiên sẽ có rủi ro, nhưng nếu là sách thật thì sau một thời gian có thể bán đi. Vậy là kiếm được một món lợi khổng lồ. Bỏ ra số tiền vốn cần thiết là ổn. Đem cầm cố ngôi nhà đẹp tuyệt vời này hẳn có thể để ra ba, bốn chục triệu

rồi.”

Ông ta nhìn quanh ngôi nhà như thể ước tính giá trị. Tôi sửng sốt đến nghe, n cả lời, nên lỡ mất thời điểm phản bác.

“Với tư cách chủ tiệm sách cũ và một người yêu sách, cô không muốn có được cuốn sách sao?”

“Không a.”

Sau một khắc lưỡng lự, Shioriko lắc đầu. Tôi nghe, cả người. Cô gái này yêu sách đến mức không gì sánh được, nhưng cô không phải nhà sưu tập sách hiếm. Tiệm sách cũ Biblia cũng không kinh doanh sách Tây. Hẳn cô sẽ không dễ dàng gặt đầu với một giao dịch nguy hiểm.

“Vậy cô có từng muốn thử cầm trên tay cuốn sách thật một lần và dành thời gian đọc thật kĩ nó chưa?”

Shioriko nghe, n lời. Nhìn ánh mắt là tôi hiểu ham muốn đọc sách trong cô đang bị khuấy lên mạnh mẽ. Đó là bộ sưu tập kịch của Shakespeare với câu chuyện của những người chủ cuốn sách trong bốn trăm năm trời. Hẳn không có chuyện cô gái này lại không muốn đọc.

“Tôi sẽ đưa hàng ra vào sáng thứ Sáu. Từ giờ đến lúc ấy, mong cô cân nhắc.”

Yoshiwara chồng ba cuốn sách lên và bắt đầu dùng khăn gói lại, vẽ mặt đầy mãn nguyện.

2

Tôi rời khỏi nhà Shinokawa vào thời điểm nóng nhất của buổi chiều. Lúc lái chiếc scooter trên đường còn đỡ, khi đợi đèn đỏ mới thật là khổ. Mồ hôi không chỉ túa ra trên lưng áo phông và cánh tay, mà còn chảy ròng ròng từ bên trong chiếc mũ bảo hiểm hâm hập hơi nóng. Mây vẫn bay nhưng không che nổi mặt trời.

Bữa trưa nay tôi ăn mì somen* ở nhà Shinokawa. Khi đó, ba chúng tôi bàn bạc về đề xuất của Yoshiwara, nhưng người nhiệt tình tán thành nhất, bất ngờ thay, lại là Ayaka.

“Vì nếu mua được thì lời to còn gì. Có thua thì nó cũng thuộc về mẹ. Nhà ta có mất gì đâu. À, nhiều tempura* lắm nên anh chị ăn mạnh vào nhé.”

Nói rồi cô bé cũng tự mình cắn một miếng tempura gà chấm tsuyu. Người làm món tempura ăn kèm tất nhiên là cô bé. Cô còn cuộn gói mì somen thành từng cuộn vừa miệng.

“Nhưng phải nhìn ra được trong ba cuốn đó đâu là sách thật, có thắng đầu giá cũng tốn nhiều tiền lắm. Không phải vài triệu đâu mà phải hàng chục triệu. Mà có khi thế vẫn chưa đủ.”

Tôi vừa dùng đũa xẻ một miếng kakiage* lớn, vừa lên tiếng phản đối. Vốn cũng chẳng có chứng cứ gì rõ ràng chứng minh trong ba cuốn đó có sách thật.

“Vậy phải cầm cố ngôi nhà này đúng như lời ông già kia nói sao?”

Cô bé nhìn quanh căn phòng kiểu Nhật hết như Yoshiwara ban nãy.

“Có lời bao nhiêu chẳng nữa anh cũng không nghĩ giao dịch này đáng làm đến thế.”

“Nhưng có tiền thì vẫn hơn chứ. Tình trạng kinh tế tiệm nhà ta cũng chẳng tốt gì. Phải có khoản phòng hờ lúc cần kíp.”

Ayaka nói với giọng chẳng ai nghĩ là của thành viên nhỏ tuổi nhất nhà, cô bé cong ngón trỏ và ngón cái thành vòng tròn*. Tôi nhai miếng kakiage tôm sakura* trong hàm. Có lẽ cô bé lo lắng cho tương lai tiệm sách cũ Biblia theo cách riêng của mình. Có khi nào cũng vì vậy nên cô không nhờ Shioriko vụ học phí đại học?

“Em đồng ý đấy. Chút rủi ro cũng là chuyện thường tình thôi mà.”

Tôi biết Ayaka có lý, nhưng vấn đề là liệu mọi chuyện có dừng lại ở “chút rủi ro” không? Nếu không mua được sách thật... Nếu thứ thắng được trong cuộc đấu giá chỉ là một bản sao thì chúng tôi sẽ đánh mất cả tiệm sách cũ Biblia.

Chúng tôi nhìn sang Shioriko vẫn im lặng này giờ. Rủi ro lớn hay nhỏ đều phụ thuộc vào việc liệu cô chủ tiệm này có thể thăm định được cuốn sách chỉ qua vẻ bề ngoài không. Shioriko chậm rãi nuốt somen, cô đặt bát nước tsuyu bằng thủy tinh xuống bàn.

“Em sẽ suy nghĩ thêm.” Cô chỉ nói có thế.

Về đến nhà mình ở Ofuna, tôi thấy cánh cửa trượt hướng ra phía đường đi đang khóa. Chắc bà mẹ đang nghỉ phép của tôi vẫn chưa về. Mẹ đã nói trưa sẽ ăn tại quán cà ri ở Shichirigahama, dù tôi đã báo trước là mẹ.

không nên đi vì giữa hè quán đó đông lắm rồi.

Tôi cho chiếc scooter vào trong quán ăn cũ tối mờ. Dù trong này không bật điều hòa vẫn mát hơn hẳn bên ngoài. Quán cơm nằm ngay gần trường quay phim, nghe bảo ngày xưa nhờ nhân viên trường quay nên quán nhộn nhịp lắm. Giờ thì không chỉ bàn ghế mà cả du khách cũng làm bếp lẫn tủ lạnh trong khu chế biến cũng hầu như không còn. Nơi này thành cái nhà kho không hơn không kém.

Đầu tiên tôi kiểm tra khu rửa bát trong góc bếp. Từ khi Tanaka Toshio lén vào từ cửa sổ trong góc để cướp cuốn *Những năm cuối đời* của Dazai, tôi sinh ra cái tật mỗi lần về nhà lại đi kiểm tra. Hàng rào mắt cáo bằng nhôm bị dỡ ra hồi đó còn chưa được lắp lại.

Tình trạng không có gì thay đổi so với lúc tôi ra khỏi nhà. Yên tâm rồi, tôi quay ra quán.

Tanaka giờ thế nào nhỉ?

Không có thông báo gì từ nhà tù, chúng tôi cũng không liên lạc với anh ta. Dù có chung dòng máu nhưng chúng tôi không thân thiết. Nghĩ lại những dây dưa từ trước đến giờ, anh ta còn là đối tượng tôi không được lơ là.

Tôi chợt liên tưởng tới Chieko. Bà ta cũng là đối tượng không thể lơ là, nhưng đôi khi bà vẫn hành động theo cách gián tiếp giúp đỡ Shioriko. Mari không cướp đoạt được bản *Những năm cuối đời* Shioriko đang giữ, một phần cũng do Chieko đã kéo Tanaka vào vụ này.

Trong vụ Shakespeare, khoản nợ 4.000.000 yên còn lại được xóa bỏ cũng là nhờ Chieko liên lạc với Yoshiwara. Gần đây bà không còn xuất hiện trước mặt chúng tôi, nhưng tôi có linh tính là chẳng bao lâu nữa bà sẽ đến, vào thời điểm chúng tôi không ngờ tới.

“Nơi này từng là một quán ăn ẩm cúng nhỉ.”

Đang từ quán ăn đi lên tầng hai, tôi bất giác dừng chân. Người phụ nữ mặc sơ mi đen với váy dài, tóc đến ngang lưng đang đứng cạnh chiếc scooter. Bà vẫn giống Shioriko như một cái bóng. Tôi chỉ thấy đôi mắt phía sau cặp kính râm đang nhìn lơ đãng.

“Cô vào từ lối nào thế ạ?”

Tôi lên tiếng để tự trấn áp sự hoảng loạn trong mình. Vì tình cờ đang nghĩ đến con người này tôi mới không hét lên.

“Cửa kia đang mở mà.”

Chieko trở cánh cửa trượt trước nhà. Kiểm tra xem cửa sổ đóng chưa nhưng chính cửa ra vào tôi lại quên không khóa.

“Cô đến có việc gì thế ạ?”

“Tôi muốn nói chuyện với cậu một chút.”

“Chỗ Shioriko thì sao ạ?”

“Tôi chưa đến. Hôm nay cũng không có việc gì ở đó cả.”

Phản ứng của bà ta như muốn chất vấn sao tôi lại hỏi câu đó. Chắc bà ta không có ý đến nhìn mặt hai cô con gái trước.

“Cô đã gọi điện cho Yoshiwara Kiichi nhỉ?”

“Tôi nghĩ đã đến thời điểm thích hợp.”

Khóe miệng bà khẽ cong lên. Khuôn mặt cười thực sự rất giống Shioriko. Tôi tự thấy lúng túng vì suýt mất cảnh giác.

“Sao cô lại vờ như được Shioriko nhờ?”

“Hình như cậu đang nghĩ có thể tôi đã giúp con bé nhỉ. Không phải thế đâu. Yoshiwara vội vã kết luận đấy. Anh ta tự cho rằng Shioriko đã liên lạc với tôi.” Như đo đạc suy nghĩ của tôi, bà nói trước. “Chỉ là, tôi không

xóa bỏ hiểu lầm đó, vì muốn Shioriko cũng tham gia chợ đầu giá. Giao dịch sách có giá thành cao thế này, laị còn là sách Tây càng ngoài chuyên môn của con bé. Tiền vốn xoay được quá ít thì đâu thể tham gia, và nếu không cần một số tiền lớn thì con bé cũng chẳng làm những việc ngốc nghếch để nhận laị rủi ro đâu.”

Nghe giọng đủ thấy bà ta biết Shioriko muốn đóng học phí cho em gái và cả tình hình kinh doanh của tiệm sách cũ Biblia. Nghe thì giống như phóng đại, nhưng con người này có biết thật cũng chẳng có gì lạ.

“Sao cô laị muốn cô ấy tham gia?”

“Tất nhiên bởi Shioriko có tài rồi.”

“Có tài?”

“Tài đoạc nội tâm con người từ những manh mối còn sót laị trên sách. Nội tâm tác giả thì tất nhiên rồi, nhưng còn cả nội tâm của người đóng sách, người bán và người sở hữu nữa. Nếu con bé cứ kinh doanh cửa tiệm một cách vu vơ không mục đích thì tài năng của nó còn lâu mới đơm nở. Tôi thấy đó là điều bất hạịnh.”

Chieko nhanh chóng trả lời tất cả các thắc mắc của tôi nãy giờ. Tôi mất bình tĩnh vì những câu trả lời như được đoạc ra từ kịch bản đã chuẩn bị trước. Và nhất thời á khẩu.

“Thật ra tôi đã muốn cậu biến mất. Cậu thành gông xiềng với khao khát của Shioriko. Tôi đã nghĩ sự tồn tại của cậu là vật cản cho con bé.”

Sự tồn tại của tôi bị phủ định phũ phàng. Không biết đã bao lần người này rủ Shioriko đi cùng. Shioriko cũng từng vì lời nói của tôi mà ở laị, nhưng tôi không tưởng tượng nổi vì thế mà bị bà nói thẳng là “muốn cậu biến mất”.

“Nhưng tôi đã nghĩ là .i một chút, bởi có vẻ Shioriko thực sự thích cậu. Cảm xúc của con bé sẽ không dễ thay đổi.”

Cơ thể tôi thả lỏng. Lòng vòng mãi, tóm là .i có lẽ ý bà là đã cho phép mối quan hệ của chúng tôi.

“À, đây không phải chuyện cho phép hay không cho phép mối quan hệ của hai người.”

Bà ta là .i lần nữa nắm được suy nghĩ của tôi. Ừ, lấy đâu ra kết quả tốt đẹp như thế!

“Ý tôi là đó không phải chuyện tôi có quyền quyết định .nh. Nếu cứ thế này sẽ có ngày con bé khổ sở.”

“Cô định .nh nói là một ngày kia cô ấy sẽ nhận ra ‘Mình bây giờ không phải mình’ ấy a .?”

Tôi trích dẫn câu thoại .i mà tôi còn chưa hiểu hết trong kịch Shakespeare. Chieko khẽ gật đầu.

“Đúng vậy. Tôi nghĩ dù con bé thật lòng với cậu thì một ngày kia nó vẫn sẽ rời đi thôi, giống như tôi vậy, hành động theo ý muốn của mình.”

“Khi đó cháu sẽ đi cùng cô ấy.”

Đa .o trước tôi cũng từng nói với Shioriko như vậy. Lần đầu tiên Chieko chìm vào yên lặng. Bà ta bật cười không thành tiếng. Tôi tuyên bố nghiêm túc, nhưng có vẻ vào tai bà ta là .i thành một trò cười. Con giận trào lên từ đáy lòng tôi.

“Dù cô nói là ‘hành động theo ý muốn của mình’ nhưng cô có hiểu bản thân thật không?”

“Ý cậu là sao?”

“Người đã sắp xếp khiến cô theo đuổi cuốn *First Folio* là Kugayama

Shodai mà. Nói sao thì nói, chẳng phải cô cũng chỉ mắc bẫy của cha mình từ mấy chục năm trước mà rời bỏ tiệm sách cũ Biblia sao a.? Đó đâu phải ý muốn của bản thân cô chứ.”

“Nếu thay đổi cách nhìn thì đúng là thế nhỉ.” Bà ta đồng ý nhẹ nhàng đến nỗi khiến tôi thất vọng. “Nhưng nếu thay đổi cách nhìn thêm chút nữa, thì dễ dàng đoán được cha tôi sẽ bày ra chuyện gì. Một Shodai vui vẻ để lại tài sản cho con gái không phải Shodai mà tôi biết. Tôi nhận nó thì không còn là tôi nữa. Tôi đã từ chối vì thấy mọi thứ thật đáng chán. Giăng bẫy con gái ruột của mình thì mới đúng là ông ta.”

Giong bà ngân cao vui vẻ. Tôi thấy kinh sợ vì bà ta có vẻ thực sự nghiêm vậy.

“Ý cô muốn nói là tất cả đã theo đúng kế hoạch a.?”

“Không, tôi chỉ muốn nói rằng việc ai đã sắp xếp, xui khiến chẳng có ý nghĩa gì. Trong những lúc ấy mà có thể khẳng định đây chính là mình thì đó thực sự là con người mình. Đơn giản là, khi mang trong lòng cảm xúc mãnh liệt, con người chỉ cần quyết định theo sự thôi thúc nội tâm là được. Hẳn Shioriko cũng cho là vậy. Nên cuối cùng con bé sẽ nhận lời đề nghị của Yoshiwara thôi.”

“Cháu sẽ ngăn cản cuộc giao dịch nguy hiểm như lừa đảo này.”

“Ôi chà, tôi cũng tham gia cơ mà.”

“Thế nên nó còn nguy hiểm hơn a..”

Hẳn phải có ẩn tình. Chắc hẳn cả Yoshiwara và người này đều đang nhắm tới thứ gì đó, một thứ chẳng hề tốt đẹp với tiệm sách cũ Biblia.

“Không lẽ cô đang hợp tác với Yoshiwara?”

Tôi đánh bạo nói ra. Đằng nào thì bà cũng nhìn thấu suy nghĩ của tôi.

“Tất nhiên là không rồi, nhưng cậu sẽ không dễ dàng tin đâu nhỉ.”

“Nếu tiệm sách cũ Biblia tham gia chợ đấu giá, giá thắng cuộc sẽ bị nâng lên mà. Cháu không hiểu cô bỏ công lôi kéo Shioriko tham gia để làm gì.”

“Có lẽ cậu Gora đang lo thế này đúng không. Tôi đồng lõa với Yoshiwara hòng lôi kéo Shioriko vào cuộc cạnh tranh. Chúng tôi khiến con bé thắng đấu giá những cuốn sách giả bằng khoản vay nó nhận được khi thế chấp tiệm sách cũ Biblia rồi chia đôi số tiền đó với nhau. Tôi cướp cửa tiệm của Shioriko và giải phóng con bé khỏi công việc kinh doanh nó không quen. Chà, cậu không tệ như tôi tưởng.”

Bà ta nói trúng tất cả rồi cố tình tỏ vẻ thán phục. Nếu đúng, có lẽ chẳng cần được rửa rêu, Shioriko cũng đuổi theo bà để trả thù vì bị cướp mất cửa tiệm được thừa kế từ cha. Tôi tuyệt đối không muốn thấy cô như thế.

“Cô có bằng chứng chứng minh mình không bắt tay với ông ta không ạ?”

“Thật ra ngày mai tôi đi gặp con bé. Ban nãy, khi tôi liên lạc, Shioriko đã yêu cầu tôi đưa bằng chứng cho chuyện đó. Nên tôi cũng đã đề nghị rằng nếu cả tôi và Shioriko đều không thể thắng đấu giá cuốn *First Folio* thật thì tôi sẽ trả toàn bộ số tiền Shioriko phải trả lần này. Việc đó tôi cũng đã nói với Yoshiwara rồi.”

Tôi thầm phân tích nhanh. Tức là nếu cả hai mẹ con đều không nhìn ra được sách thật, hoặc cả ba cuốn đều không phải sách thật thì Shioriko sẽ không cần trả một yên nào. Nếu thế Shioriko không hoàn toàn bất lợi.

“Nếu Shioriko vì nhàm lẫn mà thắng đấu giá bản sao còn cô thắng được sách thật thì...”

“Thì tất nhiên Shioriko sẽ mất khoản lớn ấy rồi. Và dù tiệm sách cũ Biblia phá sản tôi cũng sẽ không cứu giúp gì hết.”

Chieko quả quyết không chút do dự. Vậy là nếu Shioriko không nhìn ra được thật giả thì mọi chuyện chấm hết.

“Cô tự tin mình chọn được sách thật?”

“Cậu không thấy đó là một câu hỏi ngớ ngẩn sao?”

Chieko hỏi ngược lại như giễu cợt. Đúng rồi. Dĩ nhiên là bà tự tin, mà không, không phải. Kể cả không tự tin đi chăng nữa bà cũng chẳng thừa nhận với tôi tại nơi này. Đúng là một câu hỏi ngớ ngẩn.

“Nãy cậu nói vụ giao dịch giống như lừa đảo, nhưng chỉ coi Yoshiwara là kẻ lừa đảo thì sẽ nhìn lầm bản chất của anh ta. Shioriko không nông cạn đến mức ấy đâu.”

“Bản chất gì ạ?”

Mặt dày hỏi thế này thật mất thể diện, nhưng có phải xấu mặt thì thu thập được thông tin vẫn hơn.

“Chỉ cường điệu của Yoshiwara chỉ là diễn thôi. Hẳn anh ta luôn cho mình là vai hề trong *Vua Lear*.”

“*Vua Lear*? Là vở bi kịch của Shakespeare ấy ạ?”

“Đúng vậy. Một trong tứ đại bi kịch. Nhiều người đánh giá, đó là tác phẩm hay nhất của Shakespeare. Vua Lear của vương quốc Anh đã rời bỏ quyền hành do tuổi cao sức yếu, nhưng lại bị hai cô con gái được thừa kế vương quốc là Goneril và Regan phản bội, nên đã bỏ đi lang thang trong cô độc trên đồng hoang. Đánh mất hết hiệp sĩ và tùy tùng trung thành, kẻ theo vua Lear đến cuối chỉ có tên hề lẩm chuyện không quyền lực.”

“Tuy nhiên, cuối đời ông lại là người buồn khổ và cô độc như đang

quanh quẩn một mình trên đồng hoang.”

Tôi nhớ tới những lời Yoshiwara nói hôm qua. Nếu ông ta cho mình là tên hề đó, thì chắc cũng coi Shodai là vua Lear.

“Yoshiwara đã trung thành với bố tôi đến phút cuối. Ông đi nh tái hiện bài kiểm tra bố chuẩn bị cho tôi, phần cũng do tự tin bởi đã bên Shodai những năm cuối đời, như thằng hề theo sát vua Lear vậy.”

Bỗng một cảnh lẽ ra tôi chưa từng thấy hiện lên trong đầu. Ông già tóc bạc và thằng hề trong bộ đồ lòe loẹt thơ thẩn bước trên đồng cỏ hoang. Có lẽ hình ảnh *Vua Lear* được chuyển thể thành phim đã đập vào mắt tôi ở đâu đó.

“Vua Lear lang thang trên đồng hoang. Rồi sau đó ra sao a.?”

“Cordelia, người con gái út trung thành từng bị vua Lear từ mặt trong cơn nóng giận, đã dẫn đội quân mượn của chồng là vua Pháp đi cứu cha mình. Nhưng quân đội Anh do chồng Goneril và chồng Regan chỉ huy đã bắt được hai người. Cordelia bị tử hình, vua Lear tuyệt vọng mà tắt thở.”

“Hoàn toàn không có hậu gì nhỉ.”

“Đúng vậy. Vở kịch u uất đến nỗi sau khi Shakespeare qua đời, người ta đã tự ý tạo ra bản kết thúc có hậu, và trong suốt một trăm năm mươi năm, bản *Vua Lear* gốc đã không được trình diễn.”

“Hả, thế thì thật tồi tệ, không phải sao a.?”

Vì đó chính là kết quả không có hậu đối với tác giả.

Chẳng biết có phải vì Chieko giải thích với giọng giống hệt Shioriko không mà cuối cùng tôi lại bị cuốn vào mạch truyện.

“Vì sự khác thường đó mà *Vua Lear* có thể nói là một vở kịch phi thường đúng không? Chính vì không có hậu nên những lời than khóc của

vua Lear khi mất đi nàng Cordelia trung thành mới cha, m đến đáy lòng người xem. ‘My poor fool* is hang’d’. ‘Đứa ngốc đáng thương của ta bị, thất cô chết rồi.’”

“A, ‘đứa ngốc’? Lẽ nào là...?”

“Cũng có nghĩa là tên hề. Có lẽ trong lòng vua Lear, ông đã hợp nhất sự tồn tại của tên hề trung thành và Cordelia. Trên thực tế, có thuyết cho rằng hai vai này luôn do một diễn viên đóng. Cũng vì hai người này không xuất hiện cùng lúc, mà vào thời Elizabeth thì việc một diễn viên đóng nhiều vai là bình thường.”

Tôi từng nghe vai nữ cũng là nam diễn viên đóng. Chưa cần biết là thật hay không, đây là chuyện hoàn toàn có thể.

“Yoshiwara cho rằng mình vừa là thằng hề trung thành của chủ nhân già, đồng thời cũng là người con trung thành với vua cha. Nếu là con hăn anh ta cũng muốn thừa kế gia sản.”

Chuyện thú vị, thật đấy, nhưng nếu vậy, với Yoshiwara, người này đã phản bội bố mình nên bà ta là kẻ thù. Phải chăng việc bắt bà ta thẩm đi, nh ba cuốn sách đó giữa chợ đấu giá cũng bắt nguồn từ ác ý?

“Yoshiwara thật cao siêu. Anh ta thông minh nên cũng quen với vai hề, vì vai đó tương đối cần đầu óc. Mấy đứa không chú ý thì sẽ rất nguy hiểm. Đặc biệt là Shioriko.”

Tôi đã hạ quyết tâm. Dù chưa nghĩ ra mình có thể làm gì nhưng riêng việc ở bên Shioriko thì...

“Đến lúc đó, cậu sẽ chẳng được tích sự gì đâu.”

Đột nhiên bị phán một câu trời giáng, tôi đứng ngây như phỗng. Chieko tháo cặp kính râu, hướng ánh nhìn như bắn thẳng vào tôi.

“Ban nãy cậu vừa nói ‘cháu sẽ đi cùng’, nhưng mà đi cùng rồi cậu đi, nh
làm gì đây?”

“A.”

Đầu óc tôi trắng xóa. Chẳng có câu trả lời nào xuất hiện. Gio,ng bà ta
thực sự giống hệt gio,ng Shioriko khi cô nói ra một sự thật tàn khốc.

“Có thể cậu có sức ma,nh, và ít nhiều cũng có trực giác nha,y bén.
Nhưng cũng chỉ là người thường. Những gì cậu làm được người khác cũng
đủ sức làm tương tự. Một đứa có tài như Shioriko sẽ dễ dàng tìm được
người đồng hành có năng lực hơn cậu. Chỉ là hiện giờ con bé chưa nhận ra
thôi.”

Gio,ng nói thân quen âm vang trong cái đầu trống rỗng của tôi. Nỗi lo
sợ mình không đủ năng lực làm người đồng hành của Shioriko vốn đã tồn
ta,ì đầu đó trong lòng.

“Ái tình chẳng là gì hơn một cơn điên khùng. Khi cơn khùng điên của
Shioriko biến mất, giá trị, tồn ta,ì của cậu cũng chẳng còn. Tôi nói có sai
không?”

Cơ thể tôi còn chẳng nhúc nhích được chứ đừng nói đến cái la,ì. Chieko
quay đi với vẻ mãn nguyện, vừa mở cửa trượt vừa ngoái đầu nhìn tôi.

“Ta,m biệt, cậu Daisuke.”

Sau khi để la,ì câu nói với chất gio,ng giống hệt Shioriko, bà ta rời đi.

3

Vừa mở cửa, khách đã liên tục mang sách đến bán. Khách nào cũng chỉ vài quyển, laị toàn sách không giá trị lắm, tôi kiểm đi.nh được, vậy mà xử lý xong cũng gần trưa.

Khi vi. khách mua tập bunko tuyệt bản tôi vừa bày ra đi khỏi, trong tiệm chỉ còn mình tôi. Shioriko đã ra ngoài gặp mẹ. Em gái cô từ hôm nay cũng bắt đầu tham gia lớp ôn ngắn hạn tạ.ị lò luyện thi ở Ofuna.

Những điều Chieko nói hôm qua cứ quanh quẩn trong đầu. Tất nhiên, tôi thừa hiểu bà ta muốn khiến tôi hoang mang. Dù bà ta nói đã thay đổi suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không hoan nghênh sự tồn tạ.ị của tôi. Hẳn bà ta vẫn muốn tôi biến mất hơn.

Tuy vậy; tôi nghĩ những gì bà chỉ ra cũng đúng. Được Shioriko cho.n, tất nhiên tôi thấy như mình là một người đặc biệt. Nhưng bình tĩnh nghĩ la.ị thì đúng người được cô cho.n không nhất thiết phải là tôi.

Cánh cửa kính của tiệm mở ra, người đàn ông nhỏ thó có nước da rám nắng bước vào. Ông mặc áo denim xắn tay và quần bó màu trắng, đeo cặp kính go.ng mảnh sang tro.ng. Nhìn mái tóc nhiều sợi bạc, chắc tuổi tầm năm mươi. Trông ông rất go.n gàn nhưng tôi thấy có gì đó không phù hợp. Cứ như ông mượn quần áo của ai vậy.

“Xin chào, lâu rồi nhĩ.”

Ông giơ tay chào và la.ị gần quầy thanh toán. Ai thế này? Tôi để ý đôi

tay đầy nếp nhăn khô nẻ. Mà giọng nói của ông cũng quen quen. Không, nhìn kĩ mới thấy khuôn mặt cũng rất quen thuộc, đặc biệt là đôi mắt hay nhìn quanh quất.

“Ồ! Lẽ nào là ông Shida?”

“Nhìn là biết mà. Còn ai vào đây nữa.”

Là ông Shida, một sedori vô gia cư không rõ tung tích. Trước đây, thương hiệu của ông là chiếc áo phong lòe loẹt, nhẵn nhúm và cái đầu húi cua. Giờ thì trang phục thay đổi hẳn, tóc cũng dài ra. Không nhìn thật kĩ thì chẳng nhận ra được.

“Ông làm gì suốt từ bây đến giờ thế? Mọi người lo lắm đấy.”

“Tao về nhà.”

“Nhà?”

Tôi cũng nghe chuyện ông Shida có gia đình, nhưng ông đã phạm sai lầm trong quá khứ. Tôi không nghĩ ông có thể trở về.

“Người nhà liên lạc với tao bảo ngã bệnh. Tao đã về chăm sóc người ta. Chẳng lời ra được nhưng mọi chuyện ổn hơn rồi nên tao tính quay lại chào hỏi người quen. Con bé chi, có nhà không?”

Con bé chi, là chỉ Shioriko.

“Giờ cô ấy đang ra ngoài một chút a.”

“Tiếc quá. Chuyện công việc hả?”

“Không phải a., nhưng...”

Tôi ngập ngừng. Lúc này tôi không muốn nhắc đến cái tên Chieko.

“Kosuga đang tìm ông đấy.”

“Lúc nãy tao gặp con bé ở gần lò luyện thi ra, Ayaka cũng đi cùng nó. Tao đã phải nghe hai đứa nó thuyết giáo một bài. Thật không phải khi làm

hai đứa nhỏ lo lắng.”

Ông xoa xoa đầu mình như đã quên mất rằng cái đầu không còn để kiểu húi cua. Ông đã thân với Kosuga Nao đến nỗi được cô bé gọi là “thầy”, và cũng hay xuất hiện trong những câu chuyện của Ayaka nữa.

“À, phải rồi. Chú mày nhận cái này đi.”

Ông đặt một bọc gói khăn thon dài lên quây tính tiền. Nhìn hình dáng có vẻ là một chai 1,8 lít*.

“Cái gì thế a.?”

“Rượu Daiginjo* ưa thích của con bé kia đấy. Nó giúp đỡ tao nhiều rồi. Hai đứa cùng uống đi. Tình cảm vẫn tốt chứ, hử? Sao thế? Cãi nhau à?”

Hình như những gì tôi nghĩ ban nãy đã hiện ra nét mặt.

“Chúng cháu có cãi nhau gì đâu.”

Tôi gượng cười. Hẳn là người nhà ông bị bệnh không nhẹ, nên ông mới phải phục di.ch suốt mấy tháng trời liền. Thật ra tôi từng muốn bàn bạc và hỏi ý kiến ông, nhưng giờ sao có thể tạo thêm gánh nặng không cần thiết cho ông chứ. Thấy tôi bối rối, mắt ông Shida tròn to như muốn nhảy khỏi cặp kính.

“Lẽ nào chú mày đang nợ nần gì hả?”

“Da.?”

“Chú mày đang trưng ra bộ mặt túng thiếu đấy. Đã không cãi vã với con bé kia thì rắc rối chắc là chuyện tiền nong chứ còn gì. Tao cũng trải qua rồi, chuyện tiền bạc đáng sợ lắm. Có vụ gì chú mày cứ nói đi, tao biết vài nơi cho vay ‘sa.ch’.”

“Da, không, cháu đâu vay mượn gì a.. Không phải chuyện đó.”

Cuối cùng tôi cũng chặn được những chất vấn dồn dập của ông.

“Vậy thì chuyện gì nào? Nếu được thì kể tao nghe.”

Tự nhiên đôi phương la, ì mở lời trước. Ông Shida cũng hiểu rõ sự tình của cửa tiệm này. Có thời ông nhận nhiệm vụ, thông báo tình hình chỉ, em nhà Shinokawa cho mẹ, họ, , dẫn chỉ để trả ơn bà giúp đỡ ngày trước. Ông là người tro,ng tình nghĩa, la, ì kín miệng, rất thích hợp làm đối tượng tâm sự. Một đứa mồ côi cha như tôi chưa bao giờ thân thiết với người cùng giới lớn tuổi nào đến vậy.

“Thật ra...”

Tôi lưỡng lự chốc lát rồi kể tóm tắt. Về Yoshiwara, *First Folio* của Shakespeare sẽ được đưa ra chợ đấu giá hôm tới, Shioriko đang lưỡng lự tham gia hay không, rồi cả chuyện tôi bị, mẹ, cô phủ nhận giá trị, tồn tại, ì vào ngày hôm qua.

Yên lặng nghe xong, ông Shida cảm thán.

“Nếu có thể sở hữu cuốn sách hiếm như thế thì thật tuyệt, đến mức tao cũng muốn chứng kiến nữa. Đó là món đồ quý dù chỉ được chiêm ngưỡng một lần trong đời cũng có thể tự mãn mà. Chả trách khi đó Chieko ở Đài Loan. Hóa ra cô đi tìm cuốn *First Folio*.”

“Da, ?”

“Tao từng nói ba năm trước được Chieko giúp đỡ còn gì? Hồi tao mắc kẹt ở Đài Loan ấy. Chẳng trách cô ấy nói đến Đài Loan vì việc quan tro,ng.”

Tất nhiên tôi nhớ. Ông Shida làm “gián điệp” cho Chieko cũng vì ơn nghĩa thời đó. Mà một trong những nơi Shodai bán sách đến là tiệm đồ cổ ở Đài Loan. Nào giờ tôi quên bằng mất. Chắc Chieko cũng đi tìm ba cuốn sách đỏ, lam, trắng. Nhưng tất cả đã rơi vào tay Yoshiwara.

“Yoshiwara thật cao siêu.”

Câu nói hôm qua bỗng hiện lên trong đầu. Có lẽ ít nhất ông ta cũng giỏi hơn Chieko trong việc tìm sách. Shioriko đi nh thách thức một đối thủ giao di ch như vậy. Tôi thấy mình chẳng giúp gì được cho cô. Những lúc thế này, nếu là một người đồng hành có năng lực hơn, biết đâu sẽ không để cô phải dấn thân vào nguy hiểm?

“Chú mày đừng để ý đến những lời Chieko nói.”

Lời ông Shida vang lên đầu đó ngoài tầm mắt như đáp lại mỗi nghi hoặc trong tôi.

“Ừ thì, chú mày là người thường. Và có thể một ngày nào đó trong quãng đời từ nay về sau, con bé sẽ rời bỏ mày. Nhưng thế thì sao?”

Lời ông không hề nhuốm sự hí hửng hay ý giễu cợt. Tôi ngẩng đầu lên. Ông Shida thẳng lưng nhìn tôi.

“Hiện tại, chú mày là người con bé cho n. Chẳng phải thế là đủ rồi sao? Thứ nhất, với tao, chú mày là cậu trai thật thà, còn con bé kia lại lập di hết sức. Nên cũng có thể nói vào thời điểm này trong đời, người thật thà như chú mày đã cho n con bé lập di kia. Tự tin lên chứ! Chính bản thân chú mày phải sẵn sàng, đó là tất cả. Chẳng ai biết được phần còn lại của cuộc đời đâu.”

Tôi nín lặng. Lời ông Shida như khắc vào lòng ngực. Nói thì nói vậy, chứ để sẵn sàng cũng đâu có đơn giản. Tôi vẫn cho rằng các đánh giá của me Shioriko về mình không hề sai.

“Tóm lại, chú mày thử nói chuyện với con bé đi. Nói xong vẫn không ổn thì điện cho tao. Lúc nào tao cũng sẵn sàng nghe cả. Tao viết đi a chỉ liên lạc vào đây nhé.”

Ông Shida tự rút một tờ phiếu mua hàng từ kệ, p ững tài liệu đặt trên quầy, bắt đầu viết. Tôi bỗng nhớ ngày đầu gặp ông Shida đến bán sách, ông cũng nhanh nhẩu lướt cây bút bi trên giấy y hệt như vậy.

Nhưng đi, a chỉ được viết không phải gầm cầu sông Hikiji nữa, và họ của ông cũng không còn là Shida. Ăn thân vì có chuyện rắc rối nên ông mới dùng tên giả là Shida.

Ông Shida mà tôi biết không còn nữa. Tự dưng tôi cảm thấy thật kì lạ, vừa nhẹ, nhõm lạ, i như buồn rầu.

Ông Shida bảo còn đi, nh gặp người khác nữa nên phải đi, tôi lạ, i một mình. Tôi có cảm giác những lời ông nói vẫn quanh quẩn đâu đây, trong cửa tiệm toàn sách vở dày đặc chữ này. Lời lẽ của Chieko cũng ám ảnh trong đầu. Bên nào cũng toàn ngôn từ, ngôn từ và ngôn từ. Tôi chẳng rõ lời ai mới đúng nữa.

Cánh cửa kính của tiệm ken kết mở ra. Shioriko mặc áo len trắng không tay với quần ống rộng thoải mái đang chống nạng đi vào. Cô thở hồn hển như vừa chạy về đây, má đỏ bừng.

“Em về rồi à?”

Cô lao đến quầy với tốc độ nhanh chưa từng thấy, bu, ng va sầm vào ca, nh quầy. Hình như cô thực sự đã quên bằng mắt còn có cái quầy. Cây nạng rời tay cô lăn dưới sàn.

“Em không sao chứ?”

Shioriko không trả lời mà chống tay lên mặt quầy, đi vào chỗ tôi. Chân cô đã khỏe hơn, nhưng không có nạng vẫn nguy hiểm. Tôi chưa kịp đưa tay đỡ, cô đã lao vào ngực tôi. Đôi tay cô vòng chặt qua lưng tôi.

Ơ.

Người tôi nóng đến sắp bốc hơi. Hương thơm ngọt ngào trên người cô hòa lẫn mùi nắng. Con run từ eo lưng tôi lan khắp cơ thể. Bằng tất cả lý trí còn sót lại, tôi nhìn ra phía cửa. Thế này chẳng phải người bên ngoài sẽ thấy hết sao? Cửa kính vẫn đang mở toang.

Hai tay Shioriko bao lấy mặt tôi kéo tôi cúi xuống. Chóp mũi chúng tôi chạm nhau.

“Nhìn em đi!”

Giữa những nhịp thở gấp, cô thì thầm bằng chất giọng trầm thấp chất chứa nỗi sợ, hết như những gì tôi làm với cô ở quán cà phê chuối hôm kia. Chỉ có điều, rõ ràng cô gái này đang tức giận.

“Anh đã nghe mẹ nói nặng lời phải không.”

Phải rồi. Hôm nay cô đi gặp mẹ mình. Chắc cô đã nghe bà kể về chuyến viếng thăm đột ngột tối qua.

“Ừ. Hôm qua...”

“Quên nó đi!” Shioriko chen lời, không để tôi kịp nói hết

“Em...”

Môi chúng tôi khẽ chạm nhau. Cô giữ nguyên như thế, giọng run run.

“Em sẽ không hẹn hò với ai khác ngoài anh. Những người đàn ông khác dù thế nào, cũng không có giá trị gì với em hết. Em yêu anh, con người đó mới là em.”

Đột nhiên, đầu óc tôi rõ ràng như sương mù tan trong nắng, đến mức trong khoảnh khắc, tôi thậm chí không hiểu mình vừa khổ tâm chuyện gì nữa. “Trong những lúc ấy mà có thể khẳng định đây chính là mình thì đó thực sự là con người mình,” chẳng phải ngay Chieko cũng nói như thế sao?

Cái gì là đúng? Điều gì sẽ xảy ra trong tương lai? Chẳng ai nhìn thấu được tất cả. Con người hết như những nhân vật xuất hiện trên sân khấu.

Giữa lúc không nhìn thấu được gì, kẻ quyết đi, nh mọi thứ sẽ ra sao chính là tôi. Miên man nghĩ về kết cục đang chờ đợi thì chỉ quần quanh trong mê cung không lối thoát. Như ông Shida đã nói, chỉ cần mang tâm thế sẵn sàng, tự tin vì mình đã lựa chọn là đủ.

“Em đi, nh tham gia chợ đấu giá thứ Sáu nên sẽ chuẩn bị. . Thật ra, em sẽ chỉ đấu giá nếu nhìn ra được đâu là sách thật trong ba cuốn.”

Shioriko nói quyết đi, nh của mình. Cũng có nghĩa cô sẽ cầm cổ tiếm để ta, o vốn.

“Em sẽ thành công trong giao dịch này, để kiếm học phí cho Aya. Thêm vào đó, em muốn thấy *First Folio* thật bằng đôi mắt này, mở cuốn sách ra bằng đôi tay này. Và em muốn có thời gian nha nhân kẻ cho anh nghe nội dung được viết trong đó.”

Tôi gật m, nh.

“Tôi rất muốn nghe.”

Shioriko nói về sách cũ, tôi lắng nghe những câu chuyện ấy. Từ ngày đầu tiên biết nhau đến giờ, một năm đã trôi qua, chúng tôi đều phân vai như vậy.

“Em sẽ nhìn thấu cuốn sách cũ. Em muốn anh Daisuke nhìn thấu em. Nếu em có vẻ sắp đưa ra phán đoán sai lầm, em muốn anh Daisuke ngăn em lại. Em sẽ làm theo. Như thế được không?”

“Tất nhiên rồi.”

Tôi trả lời dứt khoát. Giờ tôi đã biết mình sẽ phải làm gì. Từ phía trên, tôi cúi người xuống, áp môi vào môi cô hôn thật sâu. Ai nhìn thấy cũng

chẳng sao nữa.

“Khi tất cả kết thúc, em có thể đến nhà tôi một lần không?” Sau một lúc, tôi rời ra, thì thầm. “Tôi muốn em gặp mẹ.”

Chẳng hề lưỡng lự, Shioriko nhìn vào mắt tôi, gật đầu thật mạnh.

“Vâng. Nhất định em sẽ tới.”

4

Thứ Sáu, chúng tôi tới chợ sách cũ ở Totsuka lúc 9 giờ rưỡi.

Bãi đỗ xe đã chật kín nên chúng tôi đành đỗ xe ngoài đường như mọi khi. Nổi khổ của các nhân viên tiệm sách cũ ra vào chỗ này là việc bị dán vé phạt đỗ xe sai nơi quy định. Dù đi hội chợ trao đổi sách có được chút lời lãi mà phải nộp phạt thì cũng chẳng còn gì.

“Hôm nay nhiều xe quá.”

Shioriko vừa nói vừa bước xuống khỏi xe van. Hình như đông xe hơn hôm tôi đến xem thật. Đáng lẽ số người tham gia phải ít hơn đấu giá bằng phiếu hôm thứ Hai chứ.

Ngày hiem hơi trời đầy mây trong mùa hè. Không khí oi bức rất khó chịu. Theo dự báo, chiều sẽ có mưa.

Chúng tôi lấy bằng tên ở lễ tân rồi lên tầng hai. Các thành viên ban tổ chức đã bắt đầu chuẩn bị cho phiên đấu giá. So với thứ hai, cách xếp dãy bàn dài phần nào được thay đổi, tạo thành “hòn đảo” lớn giữa hội trường. Những chiếc bàn bên cửa sổ hầu như không bị di chuyển. Trên đó chất đầy sách cũ sẽ được đưa ra ngày hôm nay.

Mấy chục nhân viên các tiệm đang xem sách cũ lát nữa được đưa ra. Chắc họ đang tính xem đấu giá cuốn nào. Hôm nay nhiều người hơn hẳn hôm tôi đến lần trước. Khi khai cuộc hẳn sẽ còn đông nữa. Chưa thấy bóng dáng Yoshiwara Kiichi và Shinokawa Chieko đâu. Có lẽ họ đang loanh

quanh ở chỗ khác.

“Trước hết chúng ta cứ đến xem ba cuốn sách...” Shioriko ngưng ngang. Ánh nhìn chạm đến Takino Renjo và ông Inoue của tiệm sách Hitori đang đứng dựa tường nói chuyện. Nét mặt nghiêm trọng không giống chuyện phiếm, cả hai đồng thời trông thấy chúng tôi.

“Chào buổi sáng.”

Chúng tôi chào hỏi, tham gia vào câu chuyện.

“Cô cậu biết gì về vụ *First Folio* của Shakespeare không?”

Inoue đột nhiên hỏi đúng trọng tâm. Mà không rõ ông biết đến đâu rồi nhỉ? Inoue nhìn hai đứa đang không phản ứng ngay được, bắt đầu giải thích.

“Hôm qua tôi đến chuẩn bị hàng, nghe được một tin đồn kì lạ. Người ta bảo trong những bản sao được đưa ra chợ đấu giá hôm nay có lẫn cả sách thật. Sáng nay tôi đến thì vừa lúc tiệm đồ cổ Maisuna đang bày sách. Máy cuốn đó khác màu bản sao cô cậu thắng đấu giá hôm nào đấy.”

Nếu lời đồn lan ra trước cả khi hàng được bày lên thì kẻ lan truyền chắc chắn là Yoshiwara chứ không ai khác. Ông ta đã biến chợ đấu giá này thành nơi triển lãm theo đúng nghĩa đen, có lẽ nhằm gây áp lực cho mẹ con nhà Shinokawa. Nếu nhầm lẫn, nỗi nhục nhã của họ sẽ lớn hơn nhiều.

“Những lời đồn đó là thật à. Ít nhất cháu cho là vậy. Hôm nay cháu đi tìm ra cuốn nào là sách thật và tham gia đấu giá nó.”

Shioriko khẽ khàng thừa nhận. Hai chủ tiệm sách thoáng đánh mắt nhìn nhau.

“Thật là không tin được.”

Ông Inoue thốt lên. Phản ứng đó không có gì vô lý. Chợ đấu giá sách của chi nhánh này có quy mô rất nhỏ. Nếu ai đó nói với tôi ở đây bày sách hiếm tầm cỡ thế giới thì tôi cũng chẳng đời nào tin tưởng mà trả lời “Vâng, thế a.” được.

“Mọi người nghe tin đồn này nên tới a.?”

“Anh đoán phân nửa là vậy.” Anh Takino trả lời. “Có lẽ nhiều người không đến để xem chợ sách. Dù không thực sự tin nhưng họ vẫn đến xác nhận thử, kiểu ‘Biết đâu là có chuyện đó’. Nhưng các trang sách là bị dán chặt vào nhau như thế, mọi người ngạc nhiên lắm đấy. Chuyện đó là sao vậy?”

Shioriko cúi gằm. Không cần che giấu sự tình với hai người này, nhưng hẳn cô đang phân vân nên giải thích từ đâu. Thấy vậy, anh Takino xua tay như thể muốn gạt câu hỏi đi.

“Không sao, nếu chuyện dài quá thì thôi. Giờ anh cũng không rảnh nghe nữa. Cứ thể thể nào các em kể sau nhé. Anh sắp phải quay lại chuẩn bị chợ đấu giá đây.”

Takino là thành viên ban tổ chức nên giờ này hẳn rất bận. Chắc anh đứng nói chuyện với bác Inoue để trao đổi thông tin về ba cuốn sách đó. Chúng có tính chất khác với những cuốn sách cũ được bày bán khác, nói thẳng ra là rất kì lạ.

“Hôm nay cũng không còn cuốn ‘hàng là.’ nào cả nên ba cuốn đó được đưa xuống đấu giá cuối cùng. Thứ tự chắc sẽ là lam, trắng, đỏ.”

Nói rồi, anh Takino trở lại chỗ những thành viên khác. Chợ đấu giá sách của chi nhánh Shonan có giá thấp nhất là 100 yên, nên các loại sách tạp bút giá cỡ 100 yên được đưa ra trước nhất. “Hàng là.”, chỉ món hàng quý hiếm lần đầu được đưa ra chợ. Những cuốn ấy giá có vẻ cao nên

được đẩy xuống cuối. Nghĩa là ban tổ chức đã nhìn ra ba cuốn đó có khả năng được giá cao.

“Chưa bàn đến chuyện cuốn sách nằm ngoài chuyên môn của tôi, tôi vẫn thấy mình không tham gia thì hơn.”

Inoue nói, mắt nhìn về bức tường đối diện. Rất nhiều nhân viên tiệm sách cũ đang tập trung ở chiếc bàn dài đặt cạnh tường. Có lẽ ba cuốn sách kia được để ở đó.

“Cô không chỉ đấu giá mà còn thẩm định nữa nhỉ. Cuốn sách xuất hiện ở một chợ đấu giá thế này, các trang còn bị dính chặt lại, thật khó mà cho là món hàng đáng tin được. Việc này chắc liên quan đến mẹ, cô hả?”

“Vâng.”

Nét mặt ông Inoue sầm lại trước câu trả lời của Shioriko. Ông cũng từng có kỉ niệm chẳng tốt đẹp gì với Chieko.

“Tôi không biết cô đã chuẩn bị bao nhiêu tiền vốn, nhưng không nên đổ vào nhiều quá đâu. Hãy thật cẩn thận.”

“Cháu cảm ơn bác ạ.”

Chúng tôi cúi đầu cảm ơn rồi chia tay Inoue. Đáng tiếc là chúng tôi không thể làm theo lời cảnh báo của ông. Shioriko đặt mức cho giao dịch này là 45.000.000 yên. Cô bảo đã thế chấp tất cả: phần đất của tiệm sách cũ Biblia, bộ sưu tập sách ở nhà chính... để vay tiền.

Đó có lẽ là số tiền bình thường không thể mua nổi *First Folio*, mà chúng tôi cũng chẳng biết Chieko đã chuẩn bị bao nhiêu, nhưng với Shioriko, đó là toàn bộ số tiền cô xoay được trong mấy ngày qua. Tất nhiên hôm nay chúng tôi không cầm tiền đến đây. Chợ đấu giá chi nhánh này cho phép thanh toán trong vòng hai tuần.

Chieko đã viết giấy đảm bảo rằng trường hợp bà ta cũng không thắng được cuốn sách thật thì toàn bộ số tiền sẽ do bà ta chi trả. Nhờ vậy, rủi ro của chúng tôi được giảm bớt. Nhưng nếu vụ án nhất chuyện không may xảy ra thì cô gái này có thể sẽ mất hết.

Chưa kể, dù thắng đấu giá cuốn sách thật thì có bán nổi không, cho dù là gỡ được các trang dính nhau ra? Chúng tôi còn phải xem xét tính khả thi của chuyện đó nữa.

Vừa đúng lúc không còn ai ở chỗ chiếc bàn dài cao nh tường. Ba cuốn sách bìa da được bày từ trái qua phải theo thứ tự lam, đỏ, trắng, Shioriko kéo chiếc bệ giẫm chân bằng gỗ ra ngồi, đặt cây nạng và chiếc túi tote kế bên.

Tình trạng ba cuốn tương đối khác nhau. Shioriko xem cuốn màu lam trước tiên. Trên tám bìa da màu xanh có vết rách to hình chữ thập. Có lẽ người chủ muốn tháo rời cuốn sách khỏi bìa. Người đó còn dùng chính vật sắc nhọn ấy để cứa lên mép sách và hai đáy. Cuốn duy nhất mà người ta đã cố mở ra chính là cuốn màu lam này.

Shioriko lật qua trang bìa. Có đến mười lăm, mười sáu tờ trang lót vẫn dính vào trang bìa. Và trang đầu rách nhăm nhở xuất hiện. Bức chân dung Shakespeare hầu như không còn nguyên vẹn. Hẳn người nào xem trước đã từ bỏ việc mở cuốn sách ra thêm nên cũng chỉ xem đến trang này được thôi.

“Tệ quá.” Shioriko nhăn nhó như thể bản thân bị đau vậy. “Người ta không chỉ tách mở mà còn cắt rời một phần nữa này.”

Cô chỉ vào góc trang đầu. Phần lề bôi đen có vẽ đã bị cắt một mẫu hình tam giác nhỏ. Cô chậm rãi vuốt ve bề mặt giấy như để kiểm tra chất liệu.

“Đây là sách thật hả?”

Từ phía trên cô, tôi hỏi. Nếu cuốn lam này là sách thật thì một trang quý giá được in từ bốn trăm năm trước đã tan nát.

“Không. Rõ ràng đây không phải giấy của thế kỉ 17. Chất liệu giấy của cuốn này giống với bản facsimile màu đen của bà em. Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng các trang khác là thật.”

Shioriko đáp. Vậy là khả năng cuốn màu lam là sách thật không cao.

Cô đóng cuốn lam lại, chạm lên bìa da của cuốn màu đỏ ngay cạnh. Trong ba cuốn, cuốn này có tình trạng tốt nhất. Không thấy vết xước nào rõ ràng trên bìa. Vài chỗ trên mép sách có những lỗ nhỏ khá nông như thể bị đầu một vật sắc chọc vào, nhưng chắc đến đó thì chủ sách đã từ bỏ việc mở nó ra. Người này không bạo lực như chủ cuốn màu lam.

Tuy nhiên, góc vuông chỗ giao giữa mép và đáy sách đã bị cắt mất khoảng một phân. Chẳng rõ có phải sau đó nó được sửa lại không mà lớp thép vàng chỗ đó cho cảm giác khác xung quanh.

“Dù không mở được nhưng cuốn đỏ này rất được người chủ trân trọng nhỉ.”

Tôi nói. Cả chỗ bị cắt ra cũng được sửa lại cơ mà.

“Chính thế em mới thấy thú vị. Trong giới sưu tập sách cũ nhiều người đi lầm.”

Cô nói cứ như thể mình không phải một người giống họ vậy. Tôi bỏ qua chuyện nó được trân trọng, cuốn sách này nhìn chẳng có vẻ gì là sách cũ. Trông không giống thứ được làm ra trước những năm 1970, khi Shodai cho đóng các bản sao. Mép sách và hai đáy cũng giống hệt bản sao màu đen. Nếu có khoảng cách dài tới bốn trăm năm thì cảm giác khi nhìn qua cũng phải khác chứ?

Shioriko đi ch chiếc bệ giẫm chân sang cuốn bìa trắng ở mé phải. Cuốn thứ ba màu trắng là cuốn có tình tra .ng tệ nhất. Bìa trắng bản lấm lem, đôi chỗ lồi lõm kì lạ .

Xem kĩ thì thấy, trang sách nhìn từ bên mép và hai đáy hơi gợn sóng, tình tra .ng màu của lớp thép vàng cũng khác với hai cuốn còn lại. Hẳn cuốn sách đã chịu đối xử bạo lực, phần đáy dưới có dấu vết như bị khoét. Tuy vậy, không vết tích nào cho thấy người chủ từng dùng vũ lực cố mở ra.

Từ ba cuốn sách khác màu có thể nhìn ra quá khứ của chúng và tính cách của chủ cũ.

“Cuốn này từng bị ướt thì phải. Chắc chủ cũ đã thấm nước để gỡ keo.”

Keo chắc đến nỗi bị ngâm nước vẫn dính chặt. Shioriko lật cuốn sách xem bìa sau.

“Cân nặng các cuốn đều gần như nhau. Nếu xét đến tình tra .ng thì phải xem chênh lệch kích thước. A, không được. Quên búng mắt.”

Cô lấy ra chiếc thước cuộn nhỏ từ túi tote đặt dưới sàn, rồi tỉ mỉ đo ba cuốn sách. Cô đo chiều dài, độ rộng của ruột và bìa từng cuốn, thậm chí đo cả độ dày của bìa trước bìa sau. Xong xuôi, cô bấm nút cuộn dây thước lại trong hộp.

“Không có chênh lệch nào về kích thước. Tất cả đều giống hệt bản facsimile đen của bà.”

Cô chống chiếc thước cuộn đang cầm lên cằm, chìm vào suy tưởng. Sự im lặng chán chường lan ra.

“Tôi xem với, được không?”

“Tất nhiên rồi, mời anh.”

Cô rời khỏi chiếc bệ. Dù người tìm ra cuốn sách sẽ là Shioriko thì ít nhất tôi cũng phải xem thử. Tôi kiểm tra từng cuốn một. Sách thật là đỏ hoặc trắng. Đầu tiên, tôi cầm vào mép cuốn sách đỏ nhấc lên thì suýt đánh rơi sách, tôi vội đưa tay trái đỡ lấy gáy. Cảm giác như cuốn sách đã tuột khỏi tay tôi vậy. Nhìn qua cả bìa sau cuốn sách đỏ rồi, tôi thử cầm cuốn sách trắng lên bằng một tay y hệt ban nãy.

“O.”

Cuốn sách trắng cho cảm giác rất chắc tay. Hay do tôi tưởng tượng ra nhỉ?

“Sao thế anh?”

“Không hiểu sao tôi cảm thấy cuốn trắng cầm chắc tay hơn.”

“Cho em mượn với.”

Shioriko nhận cuốn sách trắng bằng hai tay. Rồi cô chậm rãi gõ lên gáy sách với nét mặt nghiêm túc. Tiếp theo, cô cầm cuốn đỏ và gõ tương tự. Có vẻ cô đang kiểm tra âm thanh. Cô cứ chuyển qua chuyển lại hai cuốn sách rồi lặp lại hành động không biết bao lần.

“Ra là vậy.”

Cô vừa đoán được điều gì đó. Lúc này, cô đang cầm trên tay cuốn màu trắng. Tôi không biết cô nhận định thế nào, nhưng tôi nghĩ có thể cuốn trắng là sách thật.

Không xét tới những chi tiết bên ngoài như bìa và gáy, phần giấy nhìn từ mép và hai đáy có vẻ là sản phẩm của bốn trăm năm trước. Mạnh mẽ rõ ràng nhất nằm ở chất giấy. Trong ba cuốn, chỉ cuốn màu trắng có giấy trông khác biệt, nếu lo ngại trừ khả năng là do bị ướt.

“Cuốn trắng là sách thật à?”

Vì còn nhân viên những tiệm khác nên tôi chỉ hỏi nhỏ vào tai cô. Shioriko quay về phía tôi, vẻ mặt thoáng bối rối. Xem chừng câu tôi hỏi nằm ngoài dự kiến. Đúng lúc cô hít một hơi, định trả lời tôi thì từ sau lưng vang lên một giọng nói giống hệt giọng cô.

“Cuốn bìa đỏ là sách thật. Quá đơn giản nhỉ.”

Tôi quay lại, bắt gặp người phụ nữ tóc dài đeo kính râm đang đứng đó. Chiếc quần đen và sơ mi trắng với phần cổ to bản chẳng hiểu sao trông giống như tang phụ nữ. Ánh nhìn của bà và Shioriko giao nhau. Bà ta mỉm cười.

“Thôi, gặp con sau nhé, Shioriko.”

Chieko quay lưng bước đi, bỏ lại hội trường phía sau. Shioriko nhìn theo cho đến khi bà khuất khỏi tầm mắt.

“Vừa rồi, mẹ, em có ý gì thế?”

“Trò rung cây nhất quỷ như mọi khi thôi. Thật đúng là người đó. Cứ muốn người khác phải lo mình sẽ có ẩn ý gì đây.”

Nhưng bà ta đã tuyên bố rất rõ ràng sách thật là cuốn màu đỏ. Điều này chắc phải có ý nghĩa.

“Shioriko nghĩ đâu là sách thật?”

Chần chừ một lúc, Shioriko chạm tay lên bìa cuốn đỏ. Câu trả lời của hai mẹ con họ giống nhau. Nếu đó là đáp án đúng thì Chieko đã cố tình báo cho chúng tôi kết quả bà cho là chính xác. Tôi không hiểu nổi. Nếu Shioriko cũng đầu giá cùng một quyển, bà ta chắc chắn sẽ bắt lợi. Vậy mà còn tuyên bố cứ như muốn cho cả những người xung quanh nghe.

Bỗng cảm giác có ánh mắt dõi theo, tôi nhìn quanh. Từ góc khuất chông sách cũ, Yoshiwara Kiichi đang theo dõi tình hình chỗ chúng tôi.

Cha mẹ phải ánh mắt tôi, ông ta gật đầu chào với khuôn mặt tươi cười trở tráo. Từ khoảng cách ấy, có vẻ ông ta cũng nghe được lời Chieko.

Chieko đi, nh nói cho Yoshiwara nghe sao?

Có khả năng bà ta đã nói dối vì lý do riêng. Nếu vậy, có lẽ đáp án bà ta cho rằng đúng là màu khác, Shioriko nhầm lẫn cũng là...

Tôi lắc đầu xua tan nỗi ngờ vực. Quả đúng như Shioriko nói, đó là trò rung cây nhất khi mơ, i khi thôi. Nghĩ về ý nghĩa của nó cũng chẳng để làm gì.

“Em đoán được cuốn nào là sách thật rồi.” Shioriko ma, nh mẽ tuyên bố. “Ồn cả thôi. Em sẽ tham gia đấu giá.”

Cô kéo cây na, ng la, i gần, chống tay lên bàn rồi ma, nh mẽ đứng thẳng. Cuốn sách bìa đỏ cô cho là sách thật bỗng lắc ma, nh. Khi nhấc cuốn sách lên, tôi thấy chiếc bút chì bi, ðe phía dưới từ lúc nào. Có vẻ chiếc bút đã lăn vào mà không ai để ý.

Tôi lấy chiếc bút ra, nhe, nhàng đặt sách trở la, i bàn. Cảm thấy cuốn trắng là sách thật có lẽ bởi tôi là tay mơ. Nếu Shioriko thực sự cho rằng cuốn đỏ là sách thật thì tất nhiên tôi chẳng có vấn đề gì và sẽ ủng hộ cô.

Thế nhưng, không giống gio, ng điệu ma, nh mẽ ban nãy, biểu cảm của cô phảng phất đôi chút thiếu tự tin: Tôi chỉ bận tâm điều ấy, dù vẫn biết rằng chỉ cần không lung lay với phán đoán của mình là được.

Khi bắt đầu đấu giá, các nhân viên tiệm sách cũ, đồng thời cũng là người mua còn đông hơn. Có không ít những khuôn mặt bình thường tôi chưa gặp ở chợ sách cũ này. Cũng có nhiều nhà buôn nghe được lời đồn về cuốn *First Folio* nên đã từ chi nhánh hoặc hiệp hội khác đến xem.

Chỉ là, tôi không cảm nhận được sự hào hứng đón chờ dành cho cuốn sách hiếm của thế kỉ. Theo những lời lọt vào tai tôi thì có vẻ sau khi xem xong ba cuốn sách có các trang bị, dính chặt, nhiều người thất vọng nghĩ đó là tin vịt. Nhưng hẳn vì đã mất công đến đây rồi nên họ không về mà sẽ tham gia đấu giá. Chắc họ định nhập loại sách của tiệm mình có thể cần để bù cho công sức đến đây.

Gỡ hội trường, sáu chiếc bàn dài được xếp khít lại với nhau tạo thành “hòn đảo” lớn. Chợ đấu giá được tổ chức ở đây. Cách thực hiện có khác nhau theo từng hiệp hội, nhưng ở đây, người chủ trì đấu giá sẽ đứng ở một cạnh của “hòn đảo” hình vuông, người mua vây quanh ba cạnh còn lại.

Người chủ trì đấu giá hôm nay là ông Sugio của tiệm Võ Sò. Ông là ông chủ đời thứ hai của tiệm sách cũ ở Totsuka, tuổi tầm ngoài năm mươi. Bố ông từng là nhân viên cũ của tiệm sách Kugayama. Ông còn là chủ tịch hiệp hội sách cũ và rất rõ những chuyện ngày xưa. Chúng tôi cũng được ông giúp trong một vụ việc liên quan đến cuốn *Những năm cuối đời* của

Dazai.

Ban này đến chào hỏi ông, chúng tôi có giải thích qua sự tình, cả chuyện giao dịch lần này sẽ khác với đấu giá thông thường. Tất nhiên, ông không thể làm đồng minh giúp chúng tôi được, nhưng ông đã hứa sẽ đảm bảo cuộc mua bán diễn ra công bằng.

Những cuốn sách cũ chúng tôi đã xem được đặt trên chiếc bàn dài phía sau người chủ trì đấu giá. Các cuốn sách đã được đánh số thứ tự để đưa ra. Đúng như anh Takino nói, ba cuốn sách sẽ xuất hiện sau cùng theo thứ tự lam, trắng, đỏ.

Những người mua từ khắp hội trường đều tập chung tại “hòn đảo”. Đối diện người chủ trì đấu giá là phía có cửa sổ có xếp ghế cho những khách quen đã có tuổi. Đa phần khách quen ai sẽ ngồi đã được quyết định trước rồi, nhưng một người khách quen của chợ đấu giá chú ý thấy Shioriko đang chống nạng bèn mở lời “Cô Biblia, mời ngồi”. Các vị khách trung và cao tuổi ra vào chỗ này đều yêu mến cô.

Shioriko lịch sự cảm ơn và từ chối. Chúng tôi chỉ có việc với số hàng được đưa ra sau cùng nên không cần ở trong hội trường từ giờ đến tận lúc ấy. Chieko cũng chưa quay lại.

“Vậy tôi xin miễn phép nhé, tôi cũng có tuổi rồi.” Người nói câu đó rồi ngồi xuống là Yoshiwara.

Đúng là ông ta có tuổi rồi, nhưng trong những người cùng lứa, chắc hẳn có người cần ghế hơn ông ta. Chẳng ngần ngại trước những ánh mắt sắc lạnh dành cho mình, ông ta tùm tùm tỏ ra đáng mến với mọi người xung quanh.

“Tôi xin phép bắt đầu.” Ông Sugio cất tiếng.

Lần trước tôi đến, chủ các tiệm sách vẫn tiếp tục tán chuyện kể cả khi

phiên đấu giá đã bắt đầu, nhưng hôm nay chẳng hiểu sao ai cũng lặng thinh. Có lẽ cuốn *First Folio* bị dính keo đã mang đến cho hội tường đấu giá bầu không khí khác thường.

Anh Takino là người phụ trách “đưa hàng ra”, tức trao sách cũ cho ông Sugio, người chủ trì đấu giá. Ngoài ra còn có người phụ trách ghi hóa đơn và người phụ trách nhập dữ liệu giao dịch vào máy tính luôn trong tư thế sẵn sàng. Tất nhiên họ đều là nhân viên chuyên nghiệp của các tiệm sách cũ trực thuộc hiệp hội.

Anh Takino chuyên những chồng truyện tranh bản giá rẻ bày bán ở cửa hàng tiện lợi từ chiếc bàn dài phía sau ra, chất lên sao cho người mua thấy gáy. Có tất cả năm chồng.

“Năm chồng truyện tranh của cửa hàng tiện lợi, có cả truyện của Tezuka Osamu, giá khởi điểm 100 yên. Xin mời.”

Ông Sugio thông báo đến những người mua bằng chất giọng rành ma. Giới thiệu sản phẩm và quyết định giá thấp nhất, hay còn gọi là giá khởi điểm, cũng là nhiệm vụ của người điều khiển đấu giá. Do phải lập tức phán đoán được giá nên vị trí này cần cả kinh nghiệm và kiến thức sâu rộng.

“200 yên”, “300 yên”...

Tiếng những người mua lần lượt cất lên. Chủ tiệm trẻ tuổi gần chúng tôi cất tiếng hô “400 yên”. Sau đó không ai tiếp tục nữa.

“Vâng, 400 yên. Tiệm sách Sunaba.”

Ông Sugio ném từng chồng truyện tranh về phía người mua. Nếu sách không quá nặng thì việc những cuốn đã đấu giá bị ném là chuyện thường. Những món rơi xuống bàn dài trước mặt sẽ được chủ tiệm mua chất lên xe đẩy bên cạnh. Trong lúc đó, chồng sách cũ tiếp theo được đưa lên “đảo”.

Phiên chợ đấu giá tiếp diễn nhộn nhịp hàng.

Ban đầu có rất nhiều sách tạp bót ít giá trị, nhưng dần dần chồng sách cũ sau lưng người chủ trì đấu giá vơi đi, giá để thắng được cũng tăng theo.

“Ba cuốn bunko tiểu thuyết trinh thám, có sách của Otsubo Sunao.”

Ông Sugio đưa một cuốn ra cho người mua xem. Cuốn sách có vẻ khá hiếm khiến sắc mặt vài người thay đổi. Một giọng vang lên.

“Tình trạng tốt ghê.”

Người đặc biệt chồm lên là Inoue của tiệm Hitori. Ông bảo mình cũng đưa sách ra đấu giá nhưng có vẻ ông còn đi nhòm mua nữa.

Giá khởi điểm là 3000 yên nhưng trong nháy mắt đã tăng cao, vượt quá 10.000 yên. Ngay sau khi Inoue ra giá 18.000 yên, lập tức một giọng cất lên “30.000”. Đó là người chủ tiệm già cả ban nãy đã mời Shioriko ngồi. Sau đó không còn chủ tiệm nào ra giá nữa.

“Vâng, 30.000. Tiệm sách Ký Văn.”

Ông Sugio laị ném bó sách bunko. Chủ tiệm Ký Văn đặt những cuốn sách nhận được ra sau ghế với vẻ khó chịu.

“Sao giá tăng vọt thế?”

Trong khi chợ đấu giá tiếp diễn, tôi nhỏ giọng hỏi Shioriko. Kể cả đi nhòm trả 30.000 yên thì cũng đâu cần hô con số đó luôn. Khi mua được sách rồi, ông laị tỏ ra bất mãn.

“Có lẽ chủ tiệm Ký Văn chính là chủ hàng. Ở chợ sách tổ chức tạp chí chi nhánh này, chủ hàng được phép lên tiếng một lần, để tránh việc giá thắng quá thấp. Tương tự luật phiếu sà khi đấu giá bằng phiếu vậy.”

Nghĩa là vừa rồi chủ tiệm đặt ra giá thắng nhưng không ai trả cao hơn

mà mua cho. Ông không vui cũng phải.

“Tất nhiên mức giá thấp nhất sẽ do tôi quyết đi .nh.”

Tôi nhớ hôm nói về chuyện đưa ba cuốn sách ra chợ đấu giá, Yoshiwara đã bảo vậy. Có lẽ ông ta sẽ quy đi .nh giá bằng cách này. Nghĩa là ông ta cũng sẽ lên tiếng.

Bỗng, tôi nhận ra Chieko đang đứng phía đối diện “hòn đảo”. Nhìn từ phía người chủ trì đấu giá thì chúng tôi đang đứng bên trái, bà ta ở bên phải. Chắc chắn bà đã nhận thấy ánh nhìn của tôi, nhưng chẳng thém nhìn la .i. Bà chỉ chăm chăm nhìn Shioriko đang đứng ca .nh tôi. Đó là ánh mắt muốn đo .c thấu toàn bộ tâm tư người khác.

Chẳng biết từ bao giờ, núi sách vừa rồi còn chưa đấu giá đã gần như voi sa .ch, chúng được chuyển ra phía sau những người mua. Anh Takino đặt ba cuốn sách cũ khổ lớn lần lượt có màu lam, trắng, đỏ lên chiếc bàn dài của “hòn đảo”. Cuối cùng thì ba cuốn sách Shodai để la .i cũng xuất hiện. Shioriko áp một tay lên ngực, hít thở sâu. Tôi biết bàn tay cầm na .ng của cô đang gồng cứng.

Mọi ánh mắt trong hội trường đều đổ dồn về ba cuốn sách khác màu. Thay vì mong đợi, bầu không khí xen lẫn sự bối rối trước những vật thể la . . Ông Sugio nhận lấy cuốn đầu tiên màu lam, lật trang đầu có tình tra .ng cố tách giấy cho chúng tôi xem.

“Sách Tây. Có vẻ là bản sao sách tập hợp tác phẩm của Shakespeare nhưng...”

“Có khả năng bản *First Folio* thật đang lẫn trong ba cuốn này. Đây vốn là sách trong bộ sưu tập của ông Kugayama Shodai.”

Người đột nhiên cất giọng là Yoshiwara Kiichi hiện đang duỗi chân dựa lưng trên ghế.

“Tất nhiên tôi không thể bảo đảm, nhưng vì . nào phân biệt được thật giả thì xin hãy ra giá nhé.”

“Ông Maisuna, người chủ trì là tôi.”

Người chủ trì đầu giá là ông Sugio lên tiếng nhắc nhở. Từ giọng nói kìm nén có thể nhìn ra sự tức giận. Yoshiwara bình thản cúi đầu xin lỗi.

“Theo như các vị . thấy, hầu hết các trang đã bị . dán keo. Trang đầu đã hư ha .i. Bìa da, ba mép sách được thếp vàng.”

Ông Sugio tiếp tục mô tả. Những người mua càng xôn xao bàn tán. Đó là phản ứng của các chủ tiệm sách trước cái tên Kugayama Shodai.

“1000 yên. Các vị . thấy sao?”

Giá khởi điểm rất thấp. Có lẽ bởi tình trạng đặc biệt tồi tệ của cuốn sách. Nhưng đây đó vẫn có những tiếng ra giá 1500, 2000, 2500. Có lẽ dù cho rằng đó không phải sách thật, người ta vẫn không muốn vứt bỏ cơ hội mong manh. Dù gì cũng là sách từ bộ sưu tập của Shodai cơ mà.

Hai người quan trọng nhất là mẹ . con Shinokawa vẫn im lặng. Có lẽ với cả hai, sách thật là cuốn màu khác, nên tất nhiên sẽ không lên tiếng.

“10.000.”

Giá lên đến 8000, đột nhiên Chieko cất giọng sắc lẹm.

“Hả?”

Tôi nghe tiếng Shioriko hít thở .nh. Tôi cũng bất ngờ. Mới lúc nãy bà ta còn bảo cuốn màu đỏ là sách thật. Không, có lẽ tôi quá cả tin rồi!

Dù sao, tôi nghĩ cuốn lam vẫn ít khả năng là thật nhất. Shioriko cũng đã nói rõ trang đầu nát bướm đó là facsimile. Hay còn có bí mật gì?

“12.000,” nhân viên một tiệm khác lên tiếng.

12.000, 13.000. Giá tăng dần theo đơn vị . nghìn yên.

Khi lên đến 15.000, Shioriko mở miệng như đã cắn câu.

“20.000.”

Tôi giật mình. Trong khoảnh khắc, tôi tưởng Shioriko đã lên tiếng, nhưng hóa ra người nói là mẹ cô. Bà ta đang nâng giá lên nữa.

“20.000. Còn vì, nào không?”

Ông Sugio nhắc là lời người mua.

“100.000!”

Kẻ đột nhiên tăng giá lên gấp năm là Yoshiwara. Ông ta đang chỉ đi, nh giá thấp nhất với tư cách chủ hàng. Người mua trong hội trường nhất loạt nhìn ông ta. Chieko thanh thoi khoanh tay, miệng nở nụ cười hờ hững. Sau đó không ai lên tiếng nữa.

“100.000, cửa tiệm Maisuna.”

Ông Sugio thấy cuốn sách lam về phía lão già. Cuốn đầu tiên đã được trả là cho chủ.

“Tiếp theo mẹ, sẽ làm thật.”

Shioriko thì thầm với tôi. Xem chừng mẹ cô không có ý mua cuốn lam. Bà ta chỉ xem xét tình hình thôi. Yoshiwara cũng đã xác nhận được điều đó.

“Em biết, dù không nghĩ đó là sách thật, mẹ vẫn sẽ ra giá. Đó là vấn đề lớn nhất.”

Tôi sùng sốt. Nghĩa là Chieko sẽ lên tiếng đấu giá cả hai cuốn đỏ và trắng còn lại. Bà ta cũng chưa từng nói chỉ mua một cuốn. Tôi không rõ bà chuẩn bị bao nhiêu vốn, nhưng tùy trường hợp có lẽ bà sẽ mua cả hai.

Con người đó nghĩ cuốn nào là thật trong hai quyển đỏ, trắng đây?

“Shioriko nghĩ là cuốn màu đỏ nhỉ?”

Tôi xác nhận la .i. Cô khẽ cần môi.

“Da . Em chỉ bận tâm vì phán đoán giống với đáp án me . đưa ra.”

Tôi thấy yên tâm vì cô không thay đổi kết luận. Dù đã bác bỏ lời Chieko và bảo rằng đó chỉ là chiêu rung cây nhất khi, Shioriko vẫn kháng cự việc có chung suy nghĩ với me . mình. Cô dặn nếu cô có vẻ sắp đưa ra phán đoán sai, thì tôi hãy ngăn cô la .i. Nhưng lúc này chưa cần lo lắng về điều đó.

“Có vẻ là sách Tây. Hoàn toàn không mở ra được. Bìa da, ba mép sách thép vàng giống cuốn ban nãy. Từng bị . ướt nước.”

Trong lúc chúng tôi nói chuyện, ông Sugio đã chuyển sang giới thiệu cuốn trắng, cuốn tôi cho là sách thật.

“5000. Các vi . thấy sao?”

“6000”, “7000”, những giọng nói tức khắc vang lên. Có lẽ cũng vì họ . cho rằng so với cuốn màu lam có tình tra .ng tệ ha .i kia, cuốn này nhiều khả năng là sách thật hơn.

“10.000.” Chieko nâng giá. Bà ta nhìn con gái với vẻ mặt như muốn nói “Con tính sao?”.

Shioriko lần đầu mở miệng.

“15.000.”

Hắn cô đi .nh thăm dò xem me . có đang ra giá thật không, hay chỉ nhằm quan sát tình hình như lúc nãy. Những người mua khác lần lượt lên tiếng, giá tiền lập tức vượt quá 20.000.

“30.000.” Chieko điềm tĩnh nâng giá.

“35.000.” Shioriko đáp trả.

“40.000.” Me . cô tiếp.

Sau đó, giá được nâng lên từng 5000 một. Những người mua khác không lên tiếng nữa. Với một thông tin không rõ ràng, cái giá được nêu đã vượt quá số tiền họ có thể bỏ ra.

“100.000.”

Me cô lên tiếng. Giá đã đạt mức thấp nhất mà ban này Yoshiwara đặt ra. Ít nhất, bà ta có vẻ nghiêm túc hơn khi đấu giá cuốn lam. Quả nhiên, Shioriko lưỡng lự.

“100.000. Còn vì, nào ra giá khác không?”

Ông Sugio vừa nói vừa nhìn quanh hội trường. Bỗng, Yoshiwara đột nhiên mở miệng.

“1.000.000!”

Tôi kinh ngạc. 1.000.000 yên. Giá đột nhiên nhảy vọt lên gấp mười lần. Đó không còn là “quan sát tình hình” nữa. Nếu không nắm chắc cuốn sách là thật thì chẳng ai ra giá cao hơn thế này.

“1.100.000.”

Chieko lên tiếng, chẳng mấy may do dự. Bên cạnh tôi, Shioriko đang run.

Hả?

Tôi kìm giọng lại. Vậy câu “Cuốn bìa đỏ là sách thật” ban này là nói dối. Theo Chieko, cuốn trắng mới là sách thật.

Shioriko nhắm mắt lại trong thoáng chốc như đang suy tính.

“1.200.000.”

Giong cô ngân lên. Tại sao cả cô cũng lên tiếng? Shioriko chạm vào cánh tay đang run của tôi. Tôi cảm nhận được cô muốn nói “Không sao đâu”.

“1.300.000.”

Me, cô la, ì đáp, trong chớp mắt giá tiền tiếp tục được nâng. Cuối cùng tôi cũng hiểu. Nếu thắng với số tiền trong khoảng một triệu yên thì Chieko sẽ để la, ì đủ vốn. Bà ta có thể tiếp tục mua được cuốn đỏ. Vì dù sao cũng không chắc bà ta chỉ đấu giá cuốn sách mình cho là thật. Đề phòng trường hợp đó, cần nâng giá cuốn trắng lên hết mức có thể để triệt tiêu tiền vốn của đối phương.

“2,5.”

Giờ thì không chỉ la, ì tiền “yên” nữa, họ, lược đi cả đơn vị, “triệu”, và vẫn tiếp tục ra giá. Mọi người đều nín thở theo dõi diễn biến. Hội trường im phăng phắc, chỉ có hai giọng nói tương tự thay phiên cất lên.

Khi giá tiền vượt quá 3.000.000 yên, nghi ngờ nổi lên trong tôi.

“Cuốn bìa đỏ là sách thật. Quá đơn giản nhỉ.”

Ta, ì sao bà ta cần làm Shioriko hoang mang bằng cách đó. Rõ ràng bà ta cũng nghe thấy chúng tôi trò chuyện. Mình chọn cuốn trắng, con gái chọn cuốn đỏ. Sau đó chỉ cần mặc kệ và thắng với giá thấp nhất là được.

Tôi cũng không hiểu lý do bà ta ra giá cuốn lam chẳng-hề-liên-quan. Sao bà ta cần cố ý cho chúng tôi biết mình sẽ đấu giá cả những cuốn không phải sách thật?

“A!”

Tôi thấy như bị, cả tảng băng đập vào lưng. Sao tôi không nhận ra sớm hơn chứ. Cứ thế này thì không ổn.

“5!”

Bên cạnh tôi, Shioriko lên tiếng. Tôi ngẩng mặt nhìn thẳng vào mẹ, cô, cầu mong bà ta ra giá thêm một lần. Nhưng chẳng rõ từ khi nào, bà ta

cũng nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc. Phải chăng qua biểu cảm của tôi bà ta đã đoán được rằng âm mưu của mình đã lộ? Hai khóe môi đang khép chặt của bà ta bỗng cong lên. Nếu trên thế gian này có phù thủy thì hẳn mu . sẽ cười như thế.

“Thôi chặt rồi!” Tôi nghĩen rằng.

“5, còn vi . nào ra giá khác không?”

Gio .ng người chủ trì vang lên, hội trường yên ắng la .i. Mặt Shioriko cắt không còn một gio .t máu. Có vẻ cô cũng đã nhận ra, bà-ta-đi .nh-bắt-chúng-tôi-mua- cuốn-trắng.

“5. Tiệm sách cũ Biblia.”

Ông Sugio điềm tĩnh thông báo và quăng cho chúng tôi cuốn sách trắng. Dù cuốn trắng không phải sách thật cũng ra giá, kéo giá lên, triệt tiêu vốn của đối thủ. Chieko đã dẫn dắt để Shioriko nghĩ như thế mà ra giá. Đầu tiên, bằng cách bắt chuyện trước khi mở phiên đấu giá, bà ta tước đi sự bình tĩnh của con gái, sau đó ra giá cuốn lam để khiến chúng tôi tưởng bà ta sẽ đấu giá cả ba cuốn sách. Rồi khi con gái sa bẫy thì chơi trò gậy ông đập lưng ông.

Cuốn sách Chieko nghĩ là sách thật chắc chắn chính là cuốn đồ đúng như lời bà ta nói. Chính chúng tôi đã phải mua bản sao và bi . triệt tiêu 5.000.000 yên tiền vốn quý giá.

6

Điều đầu tiên tôi làm là nắm chặt bàn tay Shioriko. Tôi không cảm nhận được chút hơi ấm nào từ bàn tay đang run đó. Có lẽ cô đứng được đã là cố gắng lắm rồi. Cô cứ cúi gằm mặt, không có lấy dù chỉ một cử động nhỏ.

“Bình tĩnh nào.”

Tôi thử lên tiếng, dù biết chắc cô chẳng thể bình tĩnh. Chính tôi cũng đang hoang mang. Một tay tôi cầm cuốn sách trắng đặt trên chiếc bàn dài lên, liếc thật nhanh quanh hội trường. Người phụ nữ đứng đối diện vẫn nghiêng đầu mỉm cười như muốn nói “Phải chăng mọi chuyện kết thúc rồi?”.

Tôi điên tiết trước vẻ mặt ơ thờ như kẻ từ trên cao nhìn xuống của bà ta. Nhờ vậy, tôi trấn áp được nỗi hoang mang trong lòng. Chuyện còn chưa kết thúc.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, phiên đấu giá vẫn tiếp diễn. Khi chuyển hàng ra, anh Takino lo lắng liếc nhìn Shioriko, rồi đưa cuốn sách màu đỏ cho người chủ trì đấu giá là ông Sugio sau khi bị ông thúc giục.

“Cuốn này cũng như cuốn trắng, hoàn toàn không mở được. Có lẽ là sách Tây. Bìa bằng da, ba mép thép vàng. Căn bên có vết đâm nhỏ. Góc sách bị cắt, như mọi người thấy, phần dát vàng đã được sửa lại.”

Giong điệu vẫn vậy nhưng phần giới thiệu này của ông Sugio kĩ càng

hơn trước. Có lẽ trong pha .m vi đảm bảo giao di .ch công bằng, ông muốn cho Shioriko thêm thời gian trấn tĩnh la .i. Nhưng đáng tiếc như thế chưa đủ. Cô cần thêm thời gian. Nếu được, tôi muốn có thời gian nói chuyện riêng với Shioriko.

Làm sao đây?

Lúc này để Shioriko đấu giá là điều không thể. Cô đã bị . tước mất sự tự tin về tri thức sách cũ, vốn là thế ma .nh của cô. Đến tôi là người đang he .n hò mà cô còn không dám nhìn nữa. Người hiện diện ở đây giờ chỉ là một cô gái nhút nhát mà thôi.

Có thể lấy lý do sức khỏe của cô để xin ta .m dừng. Nhưng đưa được cô ra khỏi đây rồi thì phiên đấu giá sẽ mở la .i. Ngoài tôi ra, không ai muốn ta .m dừng cả. Nếu thời gian không bị . kéo dài thì giữa phiên đấu giá sẽ không có giải lao. Và nó đang diễn ra đúng nhi .p độ.

Chuyện ngu ngốc đến mấy cũng được, chỉ cần một lý do nào đó để đa .i đa số người ở đây muốn ta .m dừng.

“A!”

Tôi cảm nguyên quyển sách trắng cha .y tới cửa sổ, nhìn xuống đường, thầm cảm ơn vận may của chúng tôi. Đúng lúc một người đàn ông có tuổi mặc đồng phu .c xanh lu .c đang đi bên phần đường dành cho người đi bộ. Do nhiều nhân viên tiệm sách cũ đến dự phiên đấu giá nên hôm nay xe đỗ dưới đường đặc biệt nhiều.

“VẬY THÌ...”

Tôi quay la .i, hét to hòng át đi giá khởi điểm ông Sugio sắp đưa ra.

“MẤY VI . ĐỖ XE BÊN NGOÀI SẮP BỊ . DÁN GIẤY PHA .T KÌA!”

Người mua nhất loa .t hỗn loa .n. Tiền pha .t đỗ xe sai quy đi .nh là nỗi lo

chung của bất cứ ai ra vào chỗ này.

“Vâng a., giải lao mười phút!”

Ngay sau khi ông Sugio tuyên bố, tiệm nào nhớ mình để xe dưới đường vội vã lao ra ngoài.

Hội trường chợ sách cũ bỗng chốc chỉ còn vài người lẻ tẻ. Ông Sugio và anh Takino bảo muốn hút thuốc rồi đi ra. Chieko và Yoshiwara cũng rời khỏi chỗ. Tôi kéo tay Shioriko dẫn vào góc hội trường.

Tôi ấn cô ngồi xuống bệ giẫm chân ban nãy. Khuôn mặt cúi gằm của cô bị mái tóc dài che khuất nên tôi không thấy rõ.

“Thật ba.ị rồi.” Cô thì thầm bằng giọng nhỏ như muỗi kêu. “Ta.ị em. Giờ phải trả cả khoản vay 5.000.000 yên nữa. Nói gì đến học phí của Aya.”

Tôi thấu hiểu đến mức thấy đau đớn trước cảm giác ân hận của Shioriko. Cuốn màu trắng e rằng chỉ là bản sao nên hầu như chẳng đáng giá. Nhưng sau khi giao dịch hoàn tất vẫn phải trả 5.000.000 yên cho Yoshiwara. Cần thu xếp được khoản tiền này.

“Shioriko.”

Tôi quỳ gối, nắm chặt hai tay Shioriko. Tôi ngược lên, cô đang hơi cúi đầu nên cuối cùng hai ánh mắt cũng chạm nhau. Làn mi cô ướt nhòe.

“Chưa kết thúc đâu em.”

Tôi nói thật chậm, rành rọt từng tiếng. Mong sao những lời ấy tới được trái tim cô.

“Ngược lại, tôi nghĩ chúng ta dồn ép được bà ấy rồi.”

“Đa.?”

“Bà biết giá thẳng sẽ bị đẩy lên cao nhưng vẫn lôi kéo Shioriko tham

gia chợ đầu giá. Nhưng bà la.ị không ra giá một cách đường hoàng mà phải dùng chiêu trò, em không thấy la. sao?”

Dù chỉ chút ít, nhưng biểu cảm của Shioriko đã thay đổi. Một dấu hiệu tốt.

“Có lẽ vì nguyên nhân nào đó mà bà không chuẩn bị đủ vốn. Và mẹ, em chậ vật hơn chúng ta tưởng. Nên bà chỉ còn cách dùng tiểu xảo để làm giảm vốn của chúng ta. Điều tôi nghĩ không sai chứ?”

Cuối cùng Shioriko cũng chỉ. u nhìn thẳng vào mặt tôi. Tuy biểu cảm vẫn tằm tối.

“Nhưng chúng ta chỉ còn 40.000.000.”

“Chúng ta còn những 40.000.000. Vẫn còn cơ hội. Em tự tin mình xác đi. nh được cuốn màu đỏ là sách thật, phải không nào?”

Nếu giữa chừng tôi không nhận ra thì chắc còn mất nhiều vốn hơn nữa. Và tiệm sách cũ Biblia sẽ phá sản. Chieko đã nói rõ là sẽ không cứu giúp. Để chống la.ị đối thủ có ý chí sắt đá đến thế, chúng tôi cũng cần có tinh thần ma. nh mẽ.

“Sự sẵn sàng là tất cả, Shioriko!”

Chẳng hiểu sao lời ông Shida la.ị buột khỏi miệng tôi. Shioriko tròn mắt ngạ. c nhiên.

“Câu đó là trích dẫn từ *Hamlet* anh nhỉ. ‘The readiness is all.’ Đó là câu thoa.ị nổi tiếng ở hồi năm, cảnh hai, khi Hamlet nói lên quyết tâm của mình lúc tiến đến cuộc quyết chiến với Laertes.”

“Hả? Thế à?”

“Đa., ‘readiness’ trực di. ch nghĩa là ‘chuẩn bị.’, nhưng trong trường hợp này, hẳn nó mang ý là chuẩn bị. tâm lý trước.”

Tôi không hề hay biết. Chắc là nghe nói đến Shakespeare, ông Shida đã vô tình trích dẫn vào. Có lẽ nào câu chuyện của mấy trăm năm trước vẫn đang sống trong những ngôn từ tôi nghe được hay vô tình nói ra mà bản thân cũng không hề nhận thức được?

“Quả nhiên, anh Daisuke giỏi quá. Giữa lúc này mà... Anh giỏi thật đấy!”

Shioriko thẹn thùng lắm bầm câu đó không biết bao lần. Tôi thấy người thực sự giỏi không phải tôi mà là Shakespeare hoặc ông Shida mới đúng, nhưng lúc này điều đó không quan trọng. Shioriko chống nạnh đứng dậy, đôi má ửng hồng ra vẻ rõ.

Shinokawa Shioriko thường ngày đã trở lại.

Mười phút giải lao kết thúc, nhân viên các tiệm sách cũ quay lại hội trường.

Như lúc này, mọi người vây quanh “hòn đảo” được xếp bằng bàn dài ở giữa hội trường. Tôi chợt nghĩ một nơi có phần đông người đến chỉ để làm khán giả thế này sao mà giống sân khấu! Tôi sẽ diễn thật tròn vai được phân. Dù thành công hay thất bại cũng tùy thuộc bản thân mình.

“Tôi xin phép mở lại phiên đấu giá.”

Người chủ trì là ông Sugio cất lời. Yoshiwara vẫn “chiếm” một chiếc ghế. Chieko xuất hiện ở phía đối diện chúng tôi, bên kia hòn đảo. Bà ta thích thú quan sát Shioriko đang kiên định đứng đấy.

Việc bà ta không chuẩn bị đủ vốn tất nhiên chỉ là giả thuyết. Cho đến lúc này, bà ta vẫn chưa hề thể hiện điều đó.

“Cuốn sách đỏ này tôi đã mô tả tình trạng ban này. 5000 yên. Các vị, thấy sao?”

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi. Những tiếng 6000, 7000 vang lên đây đó, nhưng Yoshiwara ngồi trên ghế đã lập tức hét.

“5.000.000!”

Gio, ông ta đầy phấn khích, như sắp không nhịn nổi mà phì cười. Từ khi phiên đấu giá được mở lại, ông ta cứ cố nhịn cười suốt. Có lẽ bởi ông ta đã bán được bản sao bìa trắng với giá 5.000.000 yên, và lần này đi, nh bán với giá còn cao hơn thế.

“6.”

Chieko bắt đầu ra giá. Sự huyên náo lan khắp hội trường. Hẳn ai cũng nghĩ, trả giá cao đến thế, nếu không phải *First Folio* thì chắc cũng là cuốn sách vô cùng quý hiếm. Có lẽ đây là thương vụ lớn nhất kể từ khi chi nhánh này thành lập chợ.

“8.”

Shioriko đáp. Tiếp đó, giá dần tăng thêm 2.000.000 yên đơn vị. Kể cả khi lên đến con số 10.000.000 yên, Chieko vẫn không tỏ vẻ nao núng. Hẳn bà từng trải qua nhiều trường hợp thế này rồi.

“12.”

Shioriko tìm và nắm tay tôi. Thái độ thì vững vàng nhưng bàn tay sưng mồ hôi của cô run lên từng hồi. Tôi siết chặt tay cô lại. Rất nhanh, giá tiền đã lên đến 20.000.000. Những người mua khác đã hết ngạt nhiên và bắt đầu chuyển sang ngờ vực. Tôi nghe thấy những câu nói như “Thực sự trả số tiền đó cho cuốn sách đỏ sao, nếu không phải sách thật thì sẽ tự hủy diệt mình mất”. Đó có lẽ cũng là tiếng lòng của chính tôi.

Trong đám đông, tôi thấy chỉ có một người là Yoshiwara đang gục xuống bàn. Chẳng phải ông ta bị gì cả. Vai ông ta rung bần bật. Ông ta

đang cười.

“30.”

Chieko ra giá, nét mặt không đổi.

“31.”

Cái giá Shioriko đưa ra khiến hội trường lao xao. Khoảng tiền chênh lên đã giảm về 1.000.000 yên. Điều này nghĩa là đã gần đến giới hạn vốn rồi.

“33.”

Tuy nhiên, bà mẹ vẫn duy trì khoảng cách 2.000.000 yên. Tôi biết trong một khắc, Shioriko đã nghiền chặt răng.

“34.”

“36.”

Vẫn tăng 2.000.000 yên nhưng có chút ngập ngừng. Từ lúc bắt đầu buổi đấu giá, đây là sự do dự đầu tiên bà ta để lộ. Shioriko nhìn mẹ mình ở phía đối diện bằng ánh mắt dữ dội nhất cô có.

“37.”

“38.”

Giá chênh của Chieko cuối cùng cũng giảm về 1.000.000 yên. Nét mặt bà ta vẫn bình thản, nhưng quả nhiên bà ta đang gặp khó. Quả bóng kì vọng trong tôi căng phồng, chưa biết chừng...

“38,5.”

Cuối cùng giá chênh bên phía chúng tôi chỉ còn 500.000 yên. Trán Shioriko ướt mồ hôi, mái tóc đen dính bết lại.

“39.”

Mẹ cô cũng hạ giá chênh xuống 500.000 yên.

“39,5.”

Gio. ng Shioriko run lên rõ ràng. Chieko lặng lẽ nhắm mắt. Nu. cười không còn trên môi bà ta nữa. Trong một thoáng, sự yên lặng bao trùm hội trường.

“39,5. Còn vi. nào ra giá khác không?”

Gio. ng ông Sugio vang khắp hội trường. Nếu tiếp tu. c ra giá thì chỉ còn một người, nhưng ông vẫn tận tâm hướng về tất cả những người mua để nói. Tất nhiên không ai mở miệng. Có lẽ đây là giá quyết đị. nh. Vừa lúc tôi thấy nhe. nhõm thì bỗng Chieko vu. t mở mắt. Bà ta nhoẻn cười với con gái, như thể nói “Vui nhĩ”.

“41.”

Bà ta phát âm rành ro. t. Vậy là ngưỡng trên 40.000.000 yên đã bị. phá vỡ. Quả nhiên bà ta chuẩn bị. nhiều vốn hơn Shioriko. Thân trên của Shioriko xiêu đi. Bàn tay đang nắm tay tôi của cô cũng buông lỏng. Tôi siết thật chặt bàn tay ấy.

Vẫn chưa kết thúc. Tôi đã sẵn sàng cho điều tồi tệ này. Vì thế, tôi đã chuẩn bị. tất cả từ trước.

“42.000.000!”

Lần này là tôi ra giá. Do đây là lần đầu tiên, nên gio. ng tôi khàn đi vì căng thẳng. Có lẽ không cần phải thêm đơn vị. triệu.

“Hả!”

Shoriko kinh nga. c ngược nhìn tôi. Tất nhiên không có thời gian giải thích, nên tôi rút ra một tờ giấy từ trong túi, nhét vào tay cô.

“43.”

Chieko đáp. Bà ta cũng tỏ vẻ nga. c nhiên, nhưng không mấy hoang

mang.

Thứ tôi đưa cho Shioriko là một tấm séc. Tối hôm ông Shida xuất hiện tại cửa tiệm, tôi đã gọi đến số điện thoại ông đưa cho, để nhờ ông giới thiệu “nơi cho vay ‘sạch’”.

“44.”

Lần thứ hai, tôi đã nói rõ ràng hơn ít nhiều. Tất nhiên, người chưa có công ăn việc làm ổn định như tôi muốn vay tiền thì cần thế chấp, nên tôi thế chấp ngôi nhà được thừa kế của bà. Ông Shida đã giới thiệu cho tôi bên có thể thẩm định trong vài ngày ngắn ngủi.

“45.”

Tuy vậy, mẹ tôi có quyền thừa hưởng một nửa số tài sản của bà. Nên tôi chỉ còn cách trình bày toàn bộ sự việc và nhờ mẹ giúp sức. Tôi những tưởng sẽ bị mẹ phản đối dữ dội, nhưng hóa ra mẹ lại ủng hộ luôn, và bảo “Đằng nào mẹ cũng đi bán nhà”.

“46.”

Tôi vừa ra giá, vừa cố đứng thật vững. Số tiền tôi vay được khá nhỏ so với số tiền Shioriko chuẩn bị. Chỉ có 10.500.000 yên. Giá trị tài sản nhà Gora ở Ofuna thấp hơn tiệm sách cũ Biblia nằm ngay trước ga Kita-Kamakura. Và phần thuộc quyền của tôi cũng chỉ có một nửa. Tôi vay được 10.000.000 yên, có 500.000 yên tiền tiết kiệm, cộng với 40.000.000 yên của Shioriko, tất cả mới tròn trề 50.500.000 yên.

“47.”

Tôi cảm nhận được sự thông dong từ giọng của Chieko. Tuy nhiên, bà ta cũng chỉ tăng từng 1.000.000 yên như tôi. Nếu tiền vốn còn dư dả, hẳn bà ta sẽ tăng nhiều hơn.

“48.”

Tôi thấy như mình đang chìm tận ho. ng trong đầm lầy. Nếu giao di. ch này còn là một cái bẫy, và chúng tôi không kiếm được chút lãi nào, thì cả Shioriko và tôi đều sẽ mất đi ngôi nhà mình đã sống từ khi sinh ra. Thậm chí cuộc đời của em gái Shioriko lẫn me. tôi sẽ thay đổi chóng mặt.

“49.”

Chieko thoáng ngập ngừng. Giống như lúc nãy, bà ta đang trêu đùa chúng tôi sao? Hay thực sự bà ta đã đến sát giới ha. n vốn rồi? Tôi không có dư thời gian để phán đoán. Chúng tôi không thể cha. y đua hơn nữa. Nếu không được, tôi đành bỏ cuộc sau lần này.

“50.500.000!”

Tôi dốc toàn bộ sức lực uốn ngực, mắt không mở được ra. Hội trường la. i rơi vào im lặng. Tôi biết ai cũng đang nín thở theo dõi.

“50,5. Còn vi. nào ra giá khác không?”

Tôi chỉ nghe thấy gio. ng nói điềm tĩnh của ông Sugio. Sẽ thế nào đây. Tôi thấy khó thở, đành mở mắt. Chieko đứng đối diện vẫn nở nu. cười. Nhưng tôi thấy bà ta khẽ lắc đầu.

“50,5. Tiệm Biblia!”

Cả người tôi mềm nhũn, phải chống hai tay xuống chiếc bàn dài. Việc tôi chưa ngồi thu. p xuống đúng là kì diệu. Cuốn sách được đấu giá thắng ở tám năm mươi triệu yên, nên quả nhiên ông Sugio không ném xuống mà đẩy trượt trên tấm bàn dài. Mo. i ánh mắt đều dõi theo chuyển động đó.

Cuốn sách bìa da màu đỏ xinh đe. p dừng la. i ngay trước mặt tôi và Shioriko.

Nhân viên các tiệm sách cũ bắt đầu chuyển hàng đấu giá được ra ngoài.

Những chiếc bàn dài phục vụ đấu giá cũng được đặt về chỗ cũ. Tôi ôm nguyên hai cuốn sách đã thắng đấu giá đứng trong góc hội trường cùng Shioriko. Chợ sách ở chi nhánh này đến nay hẳn chưa từng có giá thắng cuộc nào cao như vậy, nhưng khi kết thúc, mọi người lại điềm tĩnh về với công việc của mình như thường lệ.

“Sao anh lại làm điều đó mà không bàn với em một lời nào?” Shioriko giờ tò séc ra trước mặt tôi, đầu môi bất mãn.

“À. Nếu tôi nói em sẽ ngăn tôi lại, đúng không?”

Được phép thanh toán số tiền đấu giá trong vòng hai tuần nên đúng ra tôi không cần mang tò séc đến đây, nhưng tôi tin chắc, ngoài thời điểm đó cô sẽ không nhận. Nếu đổi vị trí ngược lại, tôi cũng sẽ như vậy.

“Nhưng có thể sẽ mất cả ngôi nhà của anh Daisuke đấy.”

“Thì cũng giống Shioriko thôi mà.”

Tôi chỉ nghĩ, một khi cô gái này chọn được cuốn sách mình tin tưởng thì tôi phải ủng hộ cô. Tôi muốn cho cô thấy, dù chỉ là một người thường chẳng có tài năng gì lớn lao, tôi vẫn có sự sẵn sàng trong khả năng của mình.

“Chúc mừng cậu. Tôi thua rồi.”

Đột nhiên Chieko xuất hiện, và nói với cái giọng nghe như thể không may mắn vương bận. Để vượt mặt cuốn sách cũ đã theo đuổi bao năm ở một bước cuối cùng mà bà ta không có vẻ cay cú chút xíu nào. Thái độ bà chẳng thay đổi gì so với lúc trước khi phiên đấu giá bắt đầu.

“Tôi biết cậu đến đây với ý chí mạnh mẽ nhưng không ngờ cậu còn chuẩn bị tiền vốn. Shioriko cũng không có biểu hiện gì. Im lặng với cả con bé, cậu phán đoán tốt đấy.”

Liệu có thật là bà không ngờ? Nếu người này không cố ý tới nhà để phủ nhận giá trị tồn tại của tôi thì tôi cũng không quyết tâm sẵn sàng chuẩn bị tới mức này. Có lẽ nào đây cũng là bài kiểm tra dành cho tôi? Để xem tôi có phải một người đồng hành xứng đáng với con gái bà? Thôi, tôi có hỏi hẳn bà ta cũng chẳng trả lời cho đâu.

“Ôi, rất cảm ơn các vị đã mua hàng.”

Kẻ vừa xen vào là Yoshiwara Kiichi. Sau khi nhìn mặt ba người chúng tôi, ông ta phớt cười trông rất kì quái. Nước bọt bắn cả ra. Nói mới nhớ, từ giữa phiên đấu giá, ông ta cứ cười suốt. Thấy tôi nhú mày, ông ta vỗ nhẹ lên cánh tay tôi.

“Tôi thật vô ý quá. Sau khi giao dịch hoàn tất thì dù nó là đồ thật hay không cũng mong quý khách thanh toán. Hai cuốn này tổng cộng là 55.500.000 yên, xin hãy chuẩn bị đủ. Dù thế nào tôi cũng không giảm giá dù chỉ một xu đâu.”

“Tất nhiên chúng tôi sẽ trả.”

Shioriko đáp la liệt. Chẳng biết có phải cô đã “điểm đúng huyệt” không mà Yoshiwara nắm tay che miệng, cười sặc sụa. Yoshiwara cười đến mức miệng căng rộng tận mang tai. Trên đôi má khô khốc già cỗi của ông ta, những nếp nhăn sâu co lại.

“VẬY HẢ? NHÂN ĐÂY, CẢ BA CUỐN SÁCH TÔI ĐƯA RA CHỢ ĐẤU GIÁ LẦN NÀY CUỐN NÀO CŨNG BỊ CẮT MẮT HOẶC HƯ HẠI MỘT PHẦN ĐÚNG KHÔNG? THẬT RA LÀ DO TÔI LÀM ĐÂY.”

TÔI NHÌN XUỐNG CUỐN SÁCH ĐỎ MÌNH ĐANG ÔM. NÓI MỚI NHỚ, LỚP THÉP VÀNG ĐƯỢC SƠN LẠNH NHƯNG GÓC ĐÃ BỊ CẮT. CÒN CUỐN TRẮNG CŨNG CÓ NHỮNG VẾT GIỐNG BỊ KHOÉT, CUỐN XANH THÌ BỊ RÁCH TRANG. NHƯNG ÔNG TA LÀM THẾ ĐỂ LÀM GÌ?

“SỬ DỤNG MỖI QUAN HỆ CỦA MÌNH, TÔI ĐƯA MỘT PHẦN GIẤY TRONG BA CUỐN SÁCH NÀY CHO CHUYÊN GIA PHÂN TÍCH. VÌ NGHĨ MÃI TÔI VẪN THẤY KÌ QUÁI. NẾU PHỤC CHẾ SÁCH CŨ QUÝ HIẾM THÌ THƯỜNG NGƯỜI TA SẼ LÀM THÊM HỘP ĐỰNG TƯƠNG XỨNG, CŨNG ĐỂ BẢO QUẢN SÁCH NỮA. NHƯNG MỘT NGƯỜI TƯỜNG TẬN VỀ SÁCH CŨ NHƯ ÔNG SHODAI LÀ ĐỂ SÁCH TRẦN RÊ MÀ TỰ NHƯ THẾ. TÔI ĐÃ NGHI LIỆU-CÓ-ĐÚNG-BẢN-Folio-thật-nằm-trong-sổ-này?”

BỔNG TÔI BẮT ĐẦU THẤY CUỐN SÁCH ĐỎ TRONG TAY MÌNH LÀ VẬT ĐÁNG NGỜ MANG ĐIỀM XẤU. TÔI NHỚ LẠI NHỮNG GÌ YOSHIWARA NÓI TỪ TRƯỚC ĐẾN NAY VÀ NHẬN RA ÔNG TA KHÔNG HỀ KHẲNG ĐỊNH TRONG BA CUỐN CÓ SÁCH THẬT MÀ CHỈ DỪNG LỜI NÓI NƯỚC ĐÔI “CÓ THỂ”, “CÓ KHẢ NĂNG”.

CHẲNG LẼ... NHƯNG, CHUYỆN NGU NGỐC NHƯ THẾ...

“CÔ SHIORIKO ĐÃ NÓI SẼ THANH TOÁN DÙ SÁCH CÓ PHẢI ĐỒ THẬT KHÔNG. CHIEKO THÌ HỨA CHỊU TOÀN BỘ SỐ TIỀN NẾU CẢ HAI ĐỀU KHÔNG NHẬN RA SÁCH THẬT. GIỜ THÌ CÁC VỊ HÃY NÓI RÕ NÀO!”

YOSHIWARA CAO GIÓNG. TẤT CẢ MỌI NGƯỜI TRONG HỘI TRƯỜNG ĐỀU DỪNG TAY, NHÌN VỀ PHÍA CHÚNG TÔI VỚI VÊ HIẾU KÌ.

“MỚI VỪA NẤY TÔI NHẬN ĐƯỢC MAIL THÔNG BÁO KẾT QUẢ PHÂN TÍCH. BA CUỐN TÔI ĐƯA RA CHỢ HÔM NAY ĐỀU KHÔNG PHẢI SÁCH CỦA THẾ KỈ 17! CHÚNG ĐƯỢC IN BẰNG GIẤY CỦA THẾ KỈ 20. CHỈ LÀ NHỮNG BẢN SAO!”

Gio,ng ông ta quá to, trong một khoảnh khắc tôi suýt làm rơi sách. Chỉ khẳng định được một điều: ông ta nói dối khi bảo vừa mới biết kết quả. Trước khi đề xuất giao dịch, ông ta đã hoàn tất toàn bộ phân tích rồi. Ngay từ đầu ông ta đã biết ba cuốn sách này không được làm bằng giấy của thế kỉ 17.

“Ông Shodai cũng thật tệ! Vốn từ đầu ông ta đã không cho sách thật vào ba cuốn này. Đáp án đúng của bài kiểm tra là, tất cả đều là sách giả. Có lẽ ông đã định khi cô đoán đúng sẽ bí mật đưa cho cuốn sách thật. Giờ thì tiếc là chẳng ai biết cuốn sách thật ở đâu nữa. Các vị, có thể thỏa sức tìm kiếm. Dù sao đi nữa, cả hai người đều có đôi mắt thẩm định tuyệt vời mà. Các vị, đã tích góp số tiền lớn như vậy, tranh đấu quyết liệt cho mấy cuốn sách vớ vẩn mới làm ra từ ba mươi mấy năm trước cơ đấy. Tôi đã được thưởng thức một màn trình diễn tuyệt vời. Ôi, con người thật là loài ngu xuẩn!”

Sau khi hùng hồn kể câu chuyện ngoài chúng tôi chẳng ai hiểu, Yoshiwara bắt đầu cười như hóa điên.

Toàn bộ ý đồ của Yoshiwara đã sáng tỏ. Cả việc đề xuất giao dịch với hai người này, cả việc chọn địa điểm là chợ đấu giá sách quy mô nhỏ, đều là để lừa hai mẹ con Shinokawa mua ba quyển sách với giá cao, làm họ bẽ mặt trước những người trong ngành. Ông ta hoàn thành kế hoạch phức tạp do Kugayama dàn xếp, bản thân lại lừa được món tiền lớn. Ông ta đã diễn tròn vai bẽ tôi trung thành với chủ đến phút cuối cùng.

“Ông có thể gặp cháu một chút không ạ?”

Đợi Yoshiwara cười mệt rồi, Shioriko thấp giọng đề nghị.

“Cháu có chuyện muốn nói.”

Tôi và mẹ, con Shioriko cùng Yoshiwara đi chuyên lên phòng họp nhỏ ở tầng ba. Trong chợ sách cũ này, nhìn đâu cũng thấy sách sắp bị hủy, sách cũ vô chủ, sách cũ có chủ nhưng bị bỏ xó. Chỉ riêng phòng họp là khác.

Lần đầu tiên tôi bước chân vào đây, hình như phòng này còn được dùng để tiếp khách. Có bàn và ghế tay vịn dùng cho văn phòng trông tương đối mới. Anh Takino đã mở khóa giúp chúng tôi và đứng ngoài cửa canh chừng.

Shioriko giục tôi đặt hai cuốn sách lên bàn. Suốt quãng đường đi đến đây, tôi không dám nhìn thẳng vào mặt cô. Lời Yoshiwara nói mấy phần là thật? Ít nhất vụ kết quả phân tích hẳn không phải giả. Chuyện đó có thể xác nhận được nên ông ta không cần nói dối.

Nếu cả ba cuốn đều là giả, Chieko sẽ phải trả toàn bộ, nhưng tôi không rõ bà đấu giá còn thua chúng tôi thì liệu trả được bao nhiêu. Trường hợp xấu nhất, chúng tôi sẽ phải gánh số tiền này.

“Anh Daisuke, anh cầm đi.”

Đột nhiên, Shioriko đưa tôi một con dao trở loa, i to. Cái gì đây? Cuối cùng tôi phải nhìn vào mặt cô.

A!

Nét mặt cô không có lấy một tia biểu cảm, gọi là hờ hững thì đúng hơn là điềm tĩnh. Không, cô hoàn toàn bỏ cuộc rồi sao? Trong lúc nghĩ ngợi, tôi trót quên hỏi con dao trở dùng để làm gì.

“Nếu thương lượng giá cả thì tôi không chấp nhận đâu đấy. Trong thời hạn thanh toán hai tuần, các vị bắt buộc phải nộp đầy đủ tiền cho ban thu ngân của hiệp hội. Đây là chuyện bắt buộc, bắt buộc đấy.”

Yoshiwara phần khởi tuyên bố với Shioriko.

“À, trong trường hợp này người trả là Chieko đúng không. Dù sao cả hai người đều chẳng nhìn ra chúng không phải sách thật mà. Không có chuyện đột nhiên biến ra nước ngoài như mười năm trước đâu nhé, Chieko. Lần này là vấn đề tiền bạc đấy, Chieko à.”

Dù bị gọi tên dai dẳng, Chieko vẫn quay sang thì thầm trao đổi với con gái. Hình như họ đang quyết định xem ai sẽ nói. Cuối cùng, người lên tiếng là Shioriko.

“Ông cho cháu hỏi một câu. Thứ tự ông mua được ba cuốn sách là thế nào ạ?”

Gương mặt Yoshiwara phảng phất nụ cười. Có vẻ ông ta đang nghĩ xem câu hỏi này có ý nghĩa gì, trả lời thì được gì.

“Để cháu đoán nhé. Thứ tự là lam, đỏ, trắng nhỉ. Ông có trong tay cuốn lam và đỏ từ hơn mười năm trước, cuối cùng là cuốn trắng gần đây mới có được. Điếm chắc ở Đài Loan.”

“Rồi, đúng thế. Chuyện này quan trọng lắm sao?”

Ông ta miễn cưỡng trả lời. Đài Loan là nơi Chieko tình cờ gặp ông Shida. Đó là chuyện của nhiều năm về trước, nhưng chẳng lẽ khi đó bà không mua được cuốn sách trắng à?

“Không ạ, đó không phải vấn đề chính. Vấn đề chính là... anh Daisuke.”

“À, tôi đây.”

Đột nhiên bị gọi đến tên, tôi lập tức thẳng lưng.

“Anh hãy dùng con dao đó từ từ ra chỗ mép và hai đáy cuốn sách màu đỏ để mở nó ra nhé. Nhờ anh cắt gần phần bìa giúp em.”

“Nhưng nếu làm thế thì...”

Cuốn *First Folio* khó khăn lắm mới có được sẽ thành đồ bỏ. À, sẽ không đâu nhỉ. Đây là loa .i giấy của thế kỉ 20 mà.

“Không sao đâu. Tin em đi.”

“Tôi hiểu rồi.”

Nói vậy nhưng tôi vẫn thận trọng. Dù sao chúng tôi cũng đã đổ vào cuốn sách đồ này những hơn năm mươi triệu yên mà. Tôi đặt lưỡi dao vào bên mép sách, đoạ .n trang lót ngay dưới trang bìa. Cứng chặt như nhựa. Tôi chậm rãi dồn sức ấn mũi dao, ra .ch một đường từ trên hướng xuống dưới. Có vẻ ro .c cả ba mép cũng tổn kha khá thời gian.

“Lần đầu tiên nhìn thấy ba cuốn sách này, thứ đầu tiên cháu nghi ngờ là kích thước trang. Nó to hơn tất cả các bản *Folio* đang tồn tại ngày nay.” Shioriko nói.

Yoshiwara khi .t mũi, “Chỉ là ông Shodai đã tái hiện kích thước *Folio* thời nó được bán ra thôi. Đây là bản facsimile nên có thể tùy ý quyết đi .nh kích thước trang, không nhất thiết phản ánh đúng kích thước bản gốc. Đây là vấn đề chính sao?”

“Vâng a . . Nhưng ba mép sách gốc đã được xén go .n gàng la .i. Nghĩa là nó không thể có kích thước của sách gốc. Vì nếu không nhỏ đi một chút thì thật là la . .”

Sau nhiều lần cha .y dao qua la .i, vết ra .ch ở mép bên của cuốn sách dần sâu vào. Có lẽ sẽ có gì đó. Việc làm này chẳng khác gì cố dùng sức ma .nh để mở sách, liệu trang sách có nát bươm giống cuốn lam kia không nhỉ.

“Vì chúng đều là bản facsimile thôi, ông Shodai chỉ tái hiện cuốn sách trong mơ không thể có ngoài đời thực.”

“Còn một điều nữa là sách không có hộp đựng. Đã làm tỉ mỉ đến mức này mà không đi nh làm hộp thì thật là quái.”

“Tiểu thư ơi, đóng vai cô thám tử tự tin đến đây là đủ rồi đấy.” Yoshiwara cắt ngang, dường như đã nổi cáu. “Cô có nghe không vậy? Tôi vừa giải thích xong. Đó là bởi mấy cuốn sách này không đáng được làm hộp. Mọi sự thật hợp lý khi đây chỉ là các bản facsimile.”

“Cháu cũng nghĩ đến khả năng đó rồi, nhưng thế thì tồn tại một câu hỏi, cuốn sách thật đã biến đi đâu? Nếu cuốn nào cũng là giả thì tại sao ông Shodai lại giữ sách cẩn thận đến mức không cho ai chạm vào? Cháu nghĩ phải chăng hộp đựng có tồn tại.”

“Không có đâu. Đến kẻ đã sống và làm việc ở nhà ông ta là tôi, rồi Chieko, và cả Tsuruyo cũng chưa từng nhìn thấy. Những thứ ở đây là toàn bộ rồi.”

“Đa. . . Vậy nên chiếc hộp đó có tồn tại. Ngay tại đây.”

“Hả? Cô đang nói chuyện gì thế?”

Tôi vừa lắng tai nghe, vừa đưa dài lưỡi dao cắt sâu vào trong. Bỗng tôi nhận thấy cảm giác ở mũi dao thay đổi. Giờ tôi đưa dao nhẹ, bằng như đang không cắt gì vậy.

“Điểm mấu chốt chính là trọng tâm của cuốn sách.” Shioriko nói tiếp.

“Trọng tâm?”

“Có lẽ ông Shodai đã cẩn thận điều chỉnh chất liệu dùng trong lõi của tờ bìa cho đến khi ba cuốn hầu như cùng trọng lượng. Nhưng riêng một cuốn có trọng tâm khác với các cuốn còn lại. Thông thường, trọng tâm của sách thường lệch về phía gáy, nhưng chỉ riêng cuốn đỏ này độ lệch lại lớn hơn một chút. Nhờ anh Daisuke mà cháu mới để ý.”

Tôi nhớ lại khoảnh khắc trước lúc bắt đầu phiên đấu giá. Khi cầm sách bằng một tay, tôi cảm giác cuốn đỏ tuột ra còn cuốn trắng “chắc tay” hơn. Cả hai cuốn tôi đều cầm ở phía mép sách. Hóa ra là do trọng tâm khác nhau.

Sau đó, Shioriko gõ vào gáy sách nhiều lần không phải để nghe âm thanh mà là kiểm tra xem khi bỏ tay và đặt tay lên gáy sách thì trọng tâm thay đổi thế nào. Giờ nghĩ lại, tôi mới thấy thật lạ, vì chiếc bút chì lại lăn xuống dưới cuốn sách. Có lẽ đó là do cô đặt xuống để tìm xem trọng tâm cuốn sách nằm ở đâu.

Tôi đảo chiều cuốn sách, đưa lưỡi dao vào phần trang lót ở mép trên. Đa phần tôi đã hiểu Shioriko đi như nói gì.

“Và cuối cùng là việc lẻ trắng ở các trang bị, bôi đen. Đúng như ông Yoshiwara đã nói, bản facsimile không nhất thiết phản ánh đúng kích thước của sách gốc. Nếu in cảm quang trang sách gốc lên trang giấy khổ lớn hơn thì kiểu gì màu của lẻ trắng cũng sẽ rất lạ. Thế kỉ 17 không có kĩ thuật sản xuất giấy như bây giờ, và màu sắc giấy thời đó rất đặc biệt. Chỉ cần nhìn lướt qua là biết được giới hạn đến đâu là ảnh, từ đâu là lẻ trắng. Để người ta không biết, chỉ có duy nhất cách bôi bản. Cháu nghĩ việc ông bôi toàn bộ phần ngoài khung bao quanh văn bản đã chỉ ra rằng trang gốc chỉ nhỏ vậy thôi.”

Không biết có phải do quen tay rồi không mà tôi nhanh được phần mép trên nhanh hơn mép bên. Khi cảm giác dao nhẹ đi, tôi lại đảo chiều sách và đâm mũi dao vào mép dưới. Lướt nhìn mặt Yoshiwara, tôi thấy sắc mặt ông ta từ hồng hào đã chuyển sang tái mét. Có vẻ ông ta đã bắt đầu hiểu ra tình hình, biểu cảm của ông ta như có quả trứng sắp vỡ trên người vậy.

“Suốt vài trăm năm, cuốn *First Folio* bị chuyển từ tay người này sang

tay người khác, nó đã được đóng lại nhiều lần. Mỗi lần như vậy, trang sách lại bị xén đi và nhỏ lại. Kích cỡ trang của các bản *First Folio* còn tồn tại ngày nay có chiều ngang và chiều dọc chênh nhau bốn đến năm phân. Nói khác đi, bản-*Folio*-có- kích-cỡ-nhỏ-nhất-có-thể-bỏ-vừa-trong-bản-*Folio*-có- kích-cỡ-lớn-nhất-từng-được-tìm-thấy.”

Cuối cùng, cảm giác dao ở mép còn lại cũng thay đổi. Có vẻ tôi đã ra chỗ được đến khoang rộng bên trong. Đã cắt xong cả ba viên. Tôi ngẩng mặt, báo cho Shioriko biết mình đã xong việc.

“Anh Daisuke mở sách ra đi.”

Tôi dồn sức mở bìa cuốn sách ra. Có tiếng loạt soạt rất khó chịu khi các trang lật bị kéo rách. Dưới tấm bìa đỏ được mở ra hoàn toàn xuất hiện một tấm bìa được làm bằng da đỏ giống hệt nhưng nhỏ hơn. Cuốn sách nằm trong khoang trống đã khoét hết các trang, gọn ghẽ không có lấy một khe hở. Chính bản sao đỏ bị dán keo đã thành hộp đựng cuốn sách nhỏ này. Kết quả phân tích chỉ ra phần góc cắt rời không phải giấy của thế kỷ 17 là điều tất nhiên. Bởi đó chỉ là một phần của chiếc “hộp”.

Tình trạng cuốn sách nhỏ màu đỏ còn tốt như thể mới được đóng hôm qua. Đây chính là cuốn *First Folio* “non nớt”, suốt ba mươi lăm năm qua, ngoài Shodai chưa ai chạm tay tới.

“Ch... Chuyện ngu ngốc gì... Rõ ràng không thể là sách thật. Không thể có chuyện này!”

Yoshiwara rút lên, loạng choạng đến gần cuốn sách đỏ. Tôi xông vào giữa ngăn ông ta lại. Ban nãy ông già này đã nói, giao dịch hoàn tất, quyền sở hữu cuốn sách đã chuyển sang Shioriko.

Chieko đến gần cuốn sách đỏ.

“Me, mở ra xem thử được chứ?”

Vẫn cúi nhìn cuốn sách, bà hỏi chúng tôi. Tôi thì chẳng vấn đề gì, gật đầu với Shioriko.

“Me, xem đi.”

Shioriko đáp. Bà me, lưỡng lự một thoáng rồi dùng ngón tay trở nâng bìa sách lên. Tôi cảm giác ngón tay bà ta khẽ run, mà cũng có thể tôi nhìn nhầm. Trang đầu được lật ra. Tấm chân dung Shakespeare và nhan đề sách hiện ra ngay trước mặt bà. Đúng là cũ nhưng tình trạng sách không có vấn đề gì lớn. Không thấy vết bẩn hay bút tích nào. Lề sách cũng không bị bôi đen như những bản sao. Đối mặt với cuốn sách cũ Shodai để lại mà mình đã dành bao năm theo đuổi nhưng Chieko không biểu lộ nhiều cảm xúc. Bà chỉ mở to đôi mắt sau cặp kính râm và khẽ thở dài. Trông bà vừa như nhẹ nhõm vừa như thất vọng.

“Me, ... sao thế?”

Cô con gái ngập ngừng hỏi. Mất một lúc lâu cô mới nhận được câu trả lời.

“Không có gì đâu. Chỉ là, me, hơi nga, c nhiên khi cuốn sách này không bị, dán keo và được bảo quản cẩn thận thôi.”

Tôi suýt thì à lên một tiếng. Nếu Shodai chỉ nghĩ tới chuyện phục thù, hẳn ông ta nên dán keo cả cuốn *Folio* thật. Mà không, có khi ông ta cũng chẳng cần bỏ sách thật vào trong hộp. Cũng như Yoshiwara nói, ông ta có thể chỉ cần bỏ phần bên trong đi và cho thứ có cùng trọng lượng vào.

Vậy là cuối cùng, ông vẫn để lại một chút cơ hội để cô con gái tìm ra cuốn sách và lấy lại.

Dù không thể nói rằng Shodai là một người tốt, nhưng có lẽ ở ông ta vẫn ẩn giấu ít nhiều trái tim con người. Như bản *Folio* thật được giấu trong cuốn sách bị, dán keo.

Thứ phá vỡ sự im lặng là tiếng chuông điện thoại, tôi mới nghe lần đầu. Chieko đi tới góc phòng bắt máy. Tôi không nghe rõ nội dung, nhưng biết là có chuyện quan trọng.

“Cô Shioriko, cậu Gora, tôi có chút chuyện muốn nói với hai người.”

Như chỉ đợi Chieko rời khỏi, Yoshiwara vừa xoa hai tay vừa cúi người rón rén lại gần chúng tôi.

“Giờ tôi sẽ không thừa chuyện hủy bỏ giao dịch đâu. Tôi cũng là đàn ông mà. Tôi sẽ bán cuốn *Folio* một cách sòng phẳng. Chỉ là không biết sau này hai người sẽ bán cuốn *Folio* cho ai? Hai người chưa có kinh nghiệm giao dịch ở mức giá lớn nên tôi nghĩ chắc sẽ có chút khó khăn. Hay là, cô cậu giao nhiệm vụ, đó cho tôi nhé?”

Trước sự trở mặt nhanh đến mức tro tráo, tôi thấy nực cười nhiều hơn

là tức giận. Shioriko cũng suýt bật cười. Hình như phản ứng của chúng tôi tiếp thêm dũng khí cho Yoshiwara hay sao mà ông ta còn cố tình cười nhĩn.

“À, tất nhiên tôi sẽ đáp lễ đầy đủ. Tôi xin xóa nợ toàn bộ số tiền của cả quyển đỏ và trắng cho hai người, ngoài ra tôi sẽ trả 50.000.000 yên, được không. Tất nhiên, tôi cũng hoàn lại tiền cuốn *Những năm cuối đời* đã nhận hôm trước. Dù sao kẻ đã một mình đi khắp thế giới để tìm ra cả ba cuốn sách lam, trắng, đỏ cũng là tôi. Chắc chắn tôi sẽ cho hai người thấy mình có ích.”

“Ông Yoshiwara!” Vẫn giữ nguyên nụ cười mềm mỏng, Shioriko cắt ngang lời nói của đối phương. “Ông thực sự nghĩ rằng tự mình đã tìm ra cả ba cuốn sách à?”

Cái gật đầu của ông già thoáng dừng lại. Ánh mắt sắc lẹm đánh tan dáng vẻ hòa nhã.

“Cô có ý gì?”

“Khi mẹ bắt đầu tìm kiếm *First Folio* thì ông đã có trong tay cả hai cuốn lam và đỏ. Chỉ là ông không nhận ra bên trong có giấu cuốn sách thật. Vậy ông nghĩ mẹ nên làm gì để khiến ông bán sách đi mà vẫn giữ kín điều đó?”

Shioriko nhìn chăm chăm vào mặt đối phương. Không biết cô có ý gì, nhưng gương mặt với nụ cười ngạo mạn giống bà mẹ như đúc.

“Nếu cháu là mẹ, cháu sẽ nghĩ, ‘Chỉ cần sắp xếp sao cho ông có trong tay cả ba cuốn. Khi ông tưởng rằng cả ba đều là giả, chắc chắn sẽ cho mẹ làm đối tượng để bán. Không gần không xa, chỉ cần làm ông sốt ruột và chờ đợi là được’.”

“Hàm hồ! Cô có chứng cứ gì về chuyện đó?”

“Tất nhiên cháu không có. Chỉ là phỏng đoán thôi. Tuy vậy, cách đây hơn ba năm, mẹ cháu đã ghé Đài Loan. Hẳn bà đến để tìm cuốn sách trắng. Cháu chỉ chợt nghĩ nếu bấy giờ bà đã thành công thì...”

Dường như Yoshiwara đã nhận ra phần nào. Sắc mặt ông ta nhanh chóng biến đổi rõ rệt. Đôi mắt xéch lên u ám, mép trề xuống mím chặt. Mặt ông ta trở nên xám ngoét. Tôi cảm giác đây là lần đầu chúng tôi thấy Yoshiwara Kiichi thực sự, sau khi ông ta vứt bỏ hết lớp mặt nạ.

“Trên đời này có ai phải chịu như thế này như tôi không!” Ông ta lầm bầm bằng giọng yếu ớt. “Tôi đã phục vụ người đó mấy chục năm. Cả sau khi người đó chết. Đúng ra kẻ được thừa kế phải là tôi chứ không phải lũ con gái kiêu căng. Chỉ mình tôi là kẻ yêu mến tất cả: tài năng, sự điên rồ, và lòng oán hận của người đó. Kết cục tồi tệ này, tôi không phục vụ. Đúng, đúng rồi. Khi ta còn có thể nói đó là điều tồi tệ nhất thì thật ra đó vẫn chưa phải điều tồi tệ nhất*. Nhất định là như vậy.”

Đột nhiên, Yoshiwara ngừng cái đầu nhăn nheo. Hẳn ông ta định nhướn ngực lên nhưng vóc người trông lại nhỏ bé hẳn đi. Chỉ còn là một ông già bình thường, một người khác với Yoshiwara ban nãy.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc. Giao dịch này, tôi sẽ vô hiệu hóa cho các người xem. Trong ban quản trị chi nhánh, tôi quen nhiều người lắm.”

Ông ta vừa lầm bầm độc thoại vừa lú lú bước ra khỏi phòng họp. Có vẻ ông ta đã quên bằng câu “Tôi sẽ bán cuốn *Folio* một cách sòng phẳng” rồi. Anh Takino từ cửa ngó vào, nhìn chúng tôi cười khỏ.

“Có vẻ ông ta định đến làm loạn ở quầy thu ngân. Thật là một ông già hết chỗ nói. Mà giao dịch sẽ không bị vô hiệu hóa đâu, hai đứa yên tâm. Dù là ai cũng phải giữ đúng luật của chợ đấu giá. Có gì anh sẽ can thiệp.”

Chúng tôi chưa kịp cảm ơn, Takino đã đóng cửa đi ra. Phòng họp chỉ

còn lại ba người.

“Shioriko.” Chieko ngắt điện thoại rồi tiến lại gần. “Con có thể bán lại cuốn *Folio* cho mẹ, với giá 150.000.000 không? Mẹ sẽ trả tiền luôn.”

“Hả?” Chúng tôi bối rối trước đề nghị đột ngột của bà. “Mẹ trả được ngần ấy tiền ư?”

Đó là khoản tiền lớn gấp ba lần khoản chúng tôi chuẩn bị. Với số tiền đó, đáng lẽ ban nãy bà không thể đấu giá thua tiệm sách cũ Biblia.

“Ban nãy thì mẹ không trả được. Mẹ có giao dịch lớn khác phải xúc tiến đột xuất nên đã huy động vốn cá nhân, do đó lúc đấu giá mẹ không có nhiều. Giờ thì cấp dưới vừa liên lạc và mẹ có thể trả được.”

Một cảm xúc phức tạp hiện lên trên gương mặt Shioriko. Có lẽ cô đang nghĩ giống tôi. Mọi sự xảy ra thật quá trùng hợp. Phải chăng bà đã nhường chiến thắng cho chúng tôi? Không, có lẽ bà chỉ muốn khiến chúng tôi cảm thấy vậy để chứng tỏ mình cao tay hơn.

Con người này chân thành đến đâu, tôi vẫn chẳng hiểu được.

“Như ông Yoshiwara đã nói, mẹ nghĩ đây là một giao dịch quá sức với hai đứa. Và lại nếu có số tiền mẹ trả, con không cần vay nợ nữa, cũng không cần dùng tới tấm séc của cậu Daisuke.”

Shioriko nghiêm túc chìm vào suy nghĩ. Có thể chúng tôi sẽ bán được với giá cao hơn. Tuy nhiên, ngay từ đầu cô gái này đã không quan trọng lãi lời đến thế. Cô chẳng mong cầu gì hơn khoản học phí cho em gái.

“Còn một điều nữa.”

Chieko thì thầm vào tai con gái. Shioriko ngạc nhiên, nhìn mẹ đầy ngờ vực. Hai người khẽ khàng trao đổi thêm hai ba câu rồi tách nhau ra.

“Con không trả lời mẹ ở đây được.” Shioriko đáp.

“Me, hiểu. Nếu chấp thuận thì liên lạc với mẹ, nhé. Họ sẽ gặp lại một ngày gần nhất. Cả cậu Daisuke nữa.”

Chieko quay lưng, thanh thoi rời khỏi căn phòng. Giờ mới để ý, tôi đã được bà ta gọi bằng tên, dù tôi chẳng nhớ là bắt đầu từ khi nào.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, chỉ còn tôi và Shioriko ở lại phòng họp, cùng cuốn *First Folio* của Shakespeare. Cô ngồi trên ghế, thận trọng kiểm tra các trang một lúc. Tôi quay lưng về phía cánh cửa đóng, ngắm nhìn dáng hình cô.

Dù Shioriko đã có được cuốn sách hiếm mà cả thế giới biết tên, nhưng ngắm lại, chúng tôi hầu như chẳng có cơ sở nào để phán đoán được cuốn đó là sách thật. Chúng tôi chỉ nhìn ra khác biệt rất nhỏ của nó so với hai cuốn sách kia. Nhưng cô vẫn đặt cược, là bởi tình yêu với sách, nói cho rõ hơn là bởi nỗi ám ảnh với sách. Vì cô chỉ muốn được cầm trên tay cuốn *First Folio* chưa được phát hiện.

Chẳng phải lúc nào mọi thứ cũng suôn sẻ, và tôi có lẽ sẽ luôn phải chuẩn bị tinh thần. Nhưng lúc này, tôi muốn được ngắm cô đọc sách. Tôi không muốn bị ai làm phiền. Tôi muốn giữ cho riêng mình hình ảnh khuôn mặt trông nghiêng của cô gái này lúc cô say mê lướt mắt trên từng trang.

Cuối cùng, sau khi gấp cuốn sách lại, cô cẩn thận cất vào hộp, xếp lại cả những mảnh giấy nhỏ để lấp khoảng trống. Rồi cô mỉm cười nhìn tôi.

“Xong rồi hả em?”

“Vâng, phần việc của ngày hôm nay.”

Tất nhiên là cô đọc còn chưa đủ, nhưng không phải đọc ở đây. Tôi lấy ra tấm khăn to, bắt đầu gói chiếc hộp màu đỏ hình cuốn sách. Dù có gọi

thứ này là chiếc hộp thì cũng không thể cứ thế mà cầm về được.

Trước khi tấm bìa da màu đỏ bị che khuất, Shioriko khẽ nhíu mày về tiếc nuối. Cô còn cơ hội để đọc mà. Và tôi cũng còn cơ hội ngắm nhìn bóng dáng cô. Từ giờ, tôi vẫn sẽ luôn ở bên cô gái cuồng sách này. Tôi sẽ ở bên cô, cả đời.

Có thật thế giới này là một sân khấu và con người chúng ta là những diễn viên không? Tôi thực sự không rõ. Nhưng tôi sẽ không nhường vai sát gần cô nhất cho bất là ai. Riêng điều đó, lòng tôi đã quyết.

“Mà em này!”

Trước khi ra khỏi phòng, tôi mở lời làm như vừa chợt nhớ ra. Shioriko dừng lại, nhìn vào mắt tôi qua cặp kính.

“Hôm nào thì em đến nhà tôi được nhỉ?”

Phần kết

Sau buổi chợ sách, đã vài ngày trôi qua bình yên vô sự.

Tôi vẫn đi làm như bình thường, làm việc xong lại về nhà. Cuốn *First Folio* của Shakespeare đang được gửi ở két an toàn của ngân hàng. Shioriko vẫn chưa quyết định có nhận lời đề nghị của mẹ, cô không.

Hầu như chẳng mấy ai biết tiệm sách cũ Biblia đã mua được cuốn sách hiếm nổi tiếng. Vì ông Sugio của tiệm Vô Sò và anh Takino đã giữ kín chuyện giúp chúng tôi.

Chỉ tại lúc ở chợ sách, Yoshiwara đã hét lên rằng chúng tôi đầu giá được sách giả nên giờ tin đồn tiệm chúng tôi nợ nần chồng chất đang lan rộng. Chúng tôi cũng rất muốn đính chính nhưng có lẽ cứ để thế còn hơn là cho mọi người biết chúng tôi đã có được sách thật. Và thế cũng tốt hơn để họ nghĩ rằng cuốn sách hiếm trị giá mấy trăm triệu yên hiện ở nhà Shinokawa, nơi chỉ có hai cô gái trẻ đang sinh sống.

Từ hôm ấy, Yoshiwara không xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. Nghe nói vào hôm chợ sách, sau khi làm loạn tại quầy thu ngân, ông ta phát bệnh tim nhẹ nên đã được đưa đến bệnh viện. Tất nhiên không nguy hại đến tính mạng. Chỉ là ông ta cũng có tuổi rồi, cần nhập viện một thời gian cho an toàn.

“Trước khi ông già kia khỏe lại, có lẽ các em nên làm gì đó với cuốn *Folio* đi.”

Anh Takino nhắc nhở chúng tôi qua điện thoại. Dù vậy, những ngày bình yên có vẻ vẫn kéo dài thêm chút nữa.

Hầu như cũng không còn chuyện gì để kể về vụ việc xoay quanh cuốn *First Folio* của Shakespeare. Tôi chỉ còn một nghi vấn nhỏ, nhưng cũng chẳng quan trọng lắm.

Một buổi chiều vào ngày nghỉ cố định, tôi đến nhà Shinokawa. Hôm nay tôi không đi scooter mà ngồi tàu điện. Bởi vì lúc về, tôi không đi một mình.

Sau khi bấm chuông, tiếng mời vào vọng ra. Tôi mở cửa. Shioriko mặc chiếc váy liền màu lam thanh lịch có cổ, đứng trên hành lang. Cô trang điểm nhẹ nhàng nhưng rất cẩn thận, thật hợp với khuôn mặt thanh tú.

“Anh vào đi.”

“Tôi xin phép.”

Tôi bước vào trong, căng thẳng hơn bình thường. Không giống đôi giày thể thao mọi hôm, đôi giày lười bằng da khó tháo hơn hẳn. Trang phục hôm nay của tôi là áo polo mới với quần chinos. Với tôi mà nói, bộ này ra dáng lắm rồi. Chiều tối tôi sẽ dẫn Shioriko về nhà. Mẹ bận làm về sớm nên chúng tôi đi ăn cơm.

Chúng tôi đã quyết định sau ngày chợ sách rằng sẽ sớm đến gặp mẹ, tôi bởi tôi đã thế chấp nhà để vay tiền, Shioriko khẳng khái nói muốn tạ lỗi với mẹ vì đã gây rắc rối cho bà, nên nhân cơ hội này hai bên sẽ chính thức chào hỏi.

Sau khi sắp xếp cơ hội chào hỏi thì tiếp theo sẽ hướng tới kết hôn đúng không nhỉ? Dù cứ thế tiến tới cũng được, nhưng tôi muốn ngỏ lời cầu hôn cô đang hoàng nên đã cố ý tìm thời gian. Có vẻ Shioriko cũng có chuyện

muốn nói. Hôm qua, tôi đã bảo với cô qua điện thoại, i rằng thật ra tôi cũng có chuyện muốn nói với cô.

Bước vào căn phòng kiểu Nhật, tôi thấy trà lúa ma, ch đã được chuẩn bị, sẵn trên bàn thấp. Thấy ngồi đối diện thì xa quá nên tôi ngồi chéo góc.

“Ayaka đến lò luyện thi rồi hả?” Tôi phải xác nhận trước đã.

“Vâng. Con bé bảo tối nay sẽ đến thẳng chỗ ông Mizuki để cùng bà ngoa, i nấu cơm.”

Nghe thế, tôi nghe, cả người. Đúng là nếu câu hôn cũng bị, nghe trộm thì không thể oách nổi.

“Da, o này con bé hay đến nhà bà nhi.”

Đúng như dự đoán, cô bé dễ dàng trở nên thân thiết với người nhà Mizuki. Chúng tôi chỉ vừa bóng gió hỏi tình hình nhà bên ấy, cô bé lập tức đáp rằng “Mơ, i người vẫn hòa thuận bình thường”.

Sau hôm chúng tôi ghé thăm, Mizuki Ryuji có tới tiệm sách cũ Biblia một lần để cảm ơn vì chúng tôi đã “làm trung gian giữa anh với bà Eiko”. Anh không kể đã thổ lộ bí mật giữ suốt nhiều năm với bố chưa, và chúng tôi cũng không hỏi. Chúng tôi biết anh có tâm sự không dễ giải tỏa, nhưng chúng tôi muốn tin là tình hình đang dần tốt lên.

“Chuyện anh muốn nói là...?”

Shioriko nghiêng đầu. Tôi bỗng nghe, n lời. Tôi không ngờ mình la, i bị, “tấn công trực tiếp” khi ngồi chưa ấm chỗ. Tôi muốn chuyện phiếm thêm lúc nữa. Với tôi, đây là sự kiện cả đời chỉ có một lần.

“Mà, phải rồi, tôi tò mò một điều.” Tôi né câu hỏi, cố chuyển chủ đề. “Hôm trước, sau khi chợ sách kết thúc, lúc ở phòng ho, p em có to nhỏ với mẹ, . Chuyện gì vậy?”

“Nghĩ vắn nhỏ” của tôi chính là chuyện này. Sau khi rời chợ sách cũ, chúng tôi tới ngân hàng gửi *First Folio*, rồi chuyển bản sao màu đen đến chỗ bà Eiko, báo cáo lại toàn bộ câu chuyện. Nhiều việc quá nên tôi quên bằng không hỏi.

“Chuyện lúc đó là...”

Shioriko ngập ngừng, ánh mắt chuyển xuống chân. Bây giờ cô không có phản ứng thế này, chẳng lẽ đã có chuyện gì nghiêm trọng? Bị cuốn theo, tôi cũng nhìn xuống chiếu tatami. Đôi chân trắng ngần của Shioriko ngồi ca. nh tôi thò ra từ va. t váy.

Hả?

Nãy giờ tôi không để ý nhưng ở phía bên kia có đặt một gói bọc vải màu trắng lớn. Nếu là quà để mang đến nhà tôi thì trông phô trương quá. Không, chắc là thứ khác. Quà cô chuẩn bị là rượu đi. a phương của tỉnh Kochi mà me. tôi thích, và nó đã được đặt ở thêm nhà rồi.

“Thật ra... me. hỏi em có muốn thử trợ giúp công việc cho bà vài năm không.”

“Ồ, thật hả?”

Ra là lời đề nghị. này. Tôi không tưởng tượng nổi.

“Xem chừng me. đang cần người đủ tin cậy, không có kinh nghiệm làm việc với sách Tây cũng không sao. Me. bảo ‘Qua sự việc lần này, me. đã biết hai đứa có năng lực, me. sẽ không tiếc tri thức và kinh nghiệm mà truyền thu. lại cho hai đứa. Tất nhiên đây không phải yêu cầu ép buộc, cũng không cần quyết đi. nh ngay. Chờ Aya vào đ. i ho. c, thư thư rồi tính cũng được’.”

Trước đây, Chieko đi. nh cưỡng ép dẫn cô gái này theo, nhưng nay bà

la, i đưa ra đề xuất ôn hòa hơn rất nhiều. Tôi nghi ngờ, không biết có thể tin bà đến đâu.

“Em đi, nh nhận lời hả?”

“Ban đầu em tính từ chối luôn, nhưng... Em nghĩ nếu chỉ xét về công việc thì chắc chắn cùng làm với me, sẽ có lợi. Em thấy có thời gian suy nghĩ, nên ít ra cũng muốn bàn ba, c với anh Daisuke xem sao.”

Rõ ràng là sẽ có lợi. Kể cả cô vắng nhà vài năm thì số tiền bán cuốn *First Folio* cũng đủ trang trải cả học phí lẫn sinh hoạt phí cho em gái cô. Nhưng nếu cô bàn ba, c với tôi thì tôi chỉ có duy nhất một câu trả lời: Tôi không đòi nào để Shioriko cặp kè theo bà me, đó, nhưng...

“Hả, em vừa nói ‘hai đứa’ á?”

“Da, ý me, là không phải chỉ mình em mà cả anh Daisuke nữa. Em nghĩ me, thích anh Daisuke rồi. Dù không đo, c được sách là điểm trừ nhưng bà có thể huấn luyện anh để bù đắp la, i phần trừ ấy.”

Kí ức về những lời khó nghe của Chieko vẫn đây, nhưng sau khi trải qua phiên đấu giá, có vẻ tôi đã trở thành một người không vô du, ng. Chỉ là tôi chẳng thích bị, người khác tự ý đánh giá lên lên xuống xuống chút nào.

“Dễ dàng chấp nhận một lời mời như thế không ổn đâu, nên suy nghĩ thêm đã.”

“Tất nhiên rồi a,.” Shioriko gật đầu ma, nh. “Lúc nào, ở đâu, làm gì, sống thế nào, những chuyện như vậy chúng ta sẽ tự quyết đi, nh. Đề nghị, của me, chẳng qua cũng chỉ là một lời mời thôi.”

Đúng vậy, mình là mình. Đâu cần vội vã quyết đi, nh. Chỉ cần nghĩ cho thật kĩ là được.

“Ngoài ra, me, em còn nói gì nữa không?”

Tôi chỉ hỏi với tâm thế nhẹ nhàng, nhưng Shioriko chợt im bật. Cô chạm đầu các ngón ở hai bàn tay vào nhau, vân vê bối rối. Mặt cô bỗng đỏ ửng.

“Cái này... Cả hai chúng ta đều đã đi rồi, nhưng mẹ bảo nếu có ý đi đôi về chung một họ thì mẹ không phản đối. Anh Daisuke, và em sẽ...”

Căn phòng kiểu Nhật lại yên lặng. Tôi bất giác nhắm mắt, ngửa cổ lên trần nhà. Tôi chưa từng nghĩ đến cả vụ cầu hôn mà cũng bị bà ta đi trước nữa. Đi thổ lộ giữa ma ch câu chuyện thế này thì thật xấu hổ.

“À, nhưng anh đừng bận tâm. Đây đâu phải chuyện mẹ dễ dàng nói no, nói kia được. Dù sao cũng phải do hai chúng ta quyết đi rồi.”

“Shioriko!” Tôi gọi tên cô. Ngay ngừng hay thế nào tôi cũng phải mở lời. “Điều tôi muốn nói hôm nay chính là chuyện đó.”

Tôi dừng lời, hít vào thật sâu.

“Em lấy anh nhé?”

“Vâng.” Shioriko trả lời rành rọt, không lưỡng lự một giây nào. Rồi cô cúi thấp đầu. “Xin hãy chăm sóc em mãi nhé.”

“A, ch... Chính anh cũng, mong được em chăm sóc.”

Tôi lắp bắp rồi triền triền cúi đầu. Giữ tư thế này bao lâu thì được nhỉ. Cuối cùng chúng tôi liếc nhau và ngẩng đầu lên. Tôi không rõ tiếp theo phải nói gì nữa. Mới năm phút mà mọi việc đã xong cả rồi. Cứ ngồi nhìn nhau đến chiều tối thì cũng không được. Xấu hổ quá!

“A, phải rồi.” Shioriko cao giọng, cố tình vỗ tay đánh bốp. “Suýt thì quên mất. Em cũng có chuyện muốn nói.”

“Hả?”

Tôi bối rối. Chẳng phải cưới xin là chuyện chính hay sao. Tôi không đoán được ngoài chủ đề đó thì cô đi, nh nói với tôi điều gì.

“Cuối cùng em đã quyết đi, nh bán cuốn *First Folio* cho me. Hai tuần nữa em sẽ giao.”

Đột nhiên cô nói sang chuyện sách vở, tôi la, i thấy nhe, cả người. Mà không, đây cũng là chuyện quan tro, ng. Nói sao thì nói, tính ra cũng lãi gần một trăm triệu yên. Đến giờ tôi vẫn chưa hoàn toàn cảm thấy chân thật, rằng chúng tôi có một món tiền rất lớn.

“Vì thế, trước khi bán...”

Shioriko đặt gói bọc khăn phía sau mình lên bàn. Món đồ có vẻ khá nặng nên kêu bi, ch một tiếng khi cha, m xuống mặt bàn. Shioriko mở các nút buộc, bên trong là tấm bìa đỏ quen thuộc.

Cuốn *First Folio* của Shakespeare.

“S... sao nó la, i ở đây. Chẳng phải chúng ta đã gửi vào két an toàn ở ngân hàng rồi sao?”

“Em mang nó về đây, mới hôm nay thôi.”

Nu, cười bùng nở trên khuôn mặt Shioriko. Đó là nu, cười khiến tôi mong nhớ, nu, cười tôi yêu thích.

“Em muốn kể cho Daisuke những gì được viết trong sách.”

Đúng rồi. Vào ngày hai đứa quyết đi, nh tham gia đấu giá, cô đã bảo rằng muốn dành thời gian nha nhân kể cho tôi nghe nội dung viết trong sách. Tôi nhìn đồng hồ trên tường. Vẫn đủ thời gian. Mà không, nếu là những câu truyện trong cuốn sách này thì chắc không thể nói là đủ được.

Dù sao đi nữa, tôi cũng muốn nghe Shioriko kể. Để dễ nhìn sách hơn, tôi chuyển sang ngồi ca, nh cô. Bỗng tôi nhớ la, i khi cô nói về cuốn *Những*

năm cuối đời trước ga Ofuna. Tròn một năm trôi qua từ khi tôi bắt đầu làm ở tiệm này. Giờ thì tôi đã tiến đến sát bên cô, gần đến mức không nhét được cuốn sách nào vào giữa chúng tôi nữa.

Shioriko mở bìa sách, ngược nhìn tôi. Rồi cô bắt đầu nói, giọng điệu thanh thoi.

“Như em đã từng nói với anh trước đây, *First Folio* là tuyển tập kịch của Shakespeare được phát hành vào năm 1623. Người ta cho rằng cuốn sách này được đồng nghiệp trong đoàn kịch của ông là John Heminges và Henry Condell lên kế hoạch biên soạn nhằm tưởng nhớ ông. Trong phần lời nói đầu, họ nêu chủ trương biên soạn tác phẩm dựa trên bản thảo gốc, nhưng trên thực tế, không hẳn...”

lời bạt

Từ gần mười năm trước, tôi có thói quen ghi chép giống như viết nhật kí. Từ xưa, dù không thường xuyên nhưng tôi vẫn ghi lại những điều xảy ra trong cuộc sống hằng ngày và ý tưởng cho tiểu thuyết. Nhưng vì trí nhớ kém dần, tôi quyết định nên ghi lại nhiều hơn.

Nói vậy nhưng nhiều nhất cũng chỉ một hai lần một tuần và hầu như những ghi chép đều chỉ về công việc hoặc cảm xúc khi đọc sách, xem phim. Tôi chưa từng cho ai xem, cũng cất ở nơi gia đình không hề hay biết.

Tôi hầu như ghi chép đầy đủ những sự việc xảy ra từ khi lên kế hoạch cho *Tiệm sách cũ Biblia* đến giờ. Tôi đề xuất kế hoạch với anh Takabayashi, biên tập viên phụ trách tác phẩm hồi ấy, vào tháng Ba năm 2010. Quá trình chấp bút gặp khó khăn, đến tháng Ba năm 2011 cuốn sách mới được xuất bản. Đó chính là tháng xảy ra thảm họa động đất và sóng thần Tohoku.

Cuốn tiểu thuyết này được viết dưới hình thức “tiểu thuyết giải trí lấy chất liệu chính là sách cũ có thật”. Dù đã nhận được nhiều trải nghiệm đáng quý, nhưng với tôi, đây vẫn là một series có nhiều trở ngại cần vượt qua. Làm sao để viết được một câu chuyện giải trí khi có lẽ hơn một nửa số độc giả không rành về sách cũ? Làm thế nào đem câu chuyện vốn không định viết thành series triển khai thành series? Làm thế nào thêm được những sáng tạo vào cốt truyện chỉ với chất liệu là những cuốn sách cũ có thật? Làm sao để không chỉ dừng ở những câu chuyện ngắn mà còn tạo

dựng được cốt truyện dài? Rồi làm thế nào đẩy lên cao trào và cách gỡ nút thắt cho một cốt truyện dài. Nếu không có ý tưởng gì tốt hơn, thì khó mà viết cuốn tiếp theo được nữa. Trong nhật kí, tôi đã ghi lại rất nhiều câu thở than yếu đuối như vậy đây.

Nhất là tập này, tôi chọn sách cũ nước ngoài làm chất liệu sáng tác, và nó trở thành một trong những lý do khiến tôi nhiều lần nghĩ “Chắc lần này không viết được mất”. Chỉ với sức của mình tôi thì rất khó thu thập đủ thông tin cần thiết cho tập này, nên tôi đã xin ý kiến từ nhiều chuyên gia, nhiều nhất từ trước tới giờ. Trong số các vị đó, tôi xin được mượn những dòng này gửi lời cảm ơn tới trường đại học Meisei, nơi đã cho phép tôi thoải mái xem bộ sưu tập sách vô cùng quý giá về Shakespeare, cảm ơn các vị ở Maruzen Yushodo đã giải thích cặn kẽ cho tôi về giao dịch sách hiếm, cảm ơn bạn Fukuda ở Fullhonism đã chỉ bảo tường tận về hội trao đổi sách cũ.

Đọc lại nhật kí viết mấy năm nay, tôi nhận ra một điều.

Khi còn trẻ, tôi đã tưởng tượng rằng một tiểu thuyết gia chuyên nghiệp hẳn là kiểu người khác mình, chẳng cần khổ cực gì nhiều cũng cho ra bản thảo liên tục. Nhưng khi bản thân cũng ra mắt độc giả và tích lũy kinh nghiệm đến một mức độ nhất định, tôi không thấy ai trong ngành này có thể nhàn hạ mà viết ra bản thảo được. Trong phạm vi hiểu biết của tôi, mọi người đều lao động vô cùng cực khổ, vắt kiệt đầu óc để viết.

Có lẽ hai điều cần thiết đối với tiểu thuyết gia, đó là sức tập trung khủng khiếp đến mức cuối cùng thậm chí lại cảm thấy khoan khoái trong chính những lúc cực khổ đó, và một cảm giác tốt để nhìn ra được mình cần “cực khổ” dẫn cốt truyện theo hướng nào. Bởi vậy, suốt quá trình thực hiện

series này, những khó khăn chỉ là điều hiển nhiên, không có cách nào khác, cần sánh bước với những vất vả để tiếp tục công việc.

Tất nhiên, nếu không có sự ủng hộ của độc giả thì cũng không thể có công việc tiểu thuyết gia. Tôi xin chân thành cảm ơn các quý độc giả đã ủng hộ series đến tận lúc này. Vô cùng cảm ơn các bạn!

Tôi cũng xin được gửi lời cảm ơn đến tất cả những người đã chung tay trong việc phát hành series. Từ biên tập viên phụ trách đầu tiên là bạn Takabayashi, người theo dự án từ lúc mới bắt đầu, kiên nhẫn chờ bản thảo dù tôi mãi chưa thể hoàn thành, cảm ơn nhóm phụ trách hiện tại gồm bạn Yoshioka, bạn Sato, bạn Tsuchiya. Cảm ơn họa sĩ Koshijima Hagu, người đã vẽ những bức tranh minh họa tuyệt vời quyết định vận mệnh của cuốn sách. Cảm ơn bạn Doi, kiểm duyệt viên đã xem lại từng trích dẫn gốc trong sách cũ và đối chiếu nội dung cho tôi, cảm ơn các nhân viên tiệm sách đã hết lòng giới thiệu tác phẩm có chất liệu dung dị này đến độc giả từ những ngày đầu phát hành. Và tôi cũng xin cảm ơn những người phụ trách mảng kinh doanh của KADOKAWA.

Ngoài ra, xin cảm ơn người vợ đã luôn bên cạnh cả khi tôi viết được lẫn khi không thể chấp bút.

Anh luôn biết ơn em.

Khi đọc lại lời bạn vừa viết, tôi thấy như *Tiệm sách cũ Biblia* đã kết thúc thật rồi. Phải chăng vì cảm xúc khi viết ra tập 7 của tôi quá mạnh mẽ? Tôi đã thêm vào hồi kết tạm thời cho câu chuyện của Daisuke và Shioriko, nên đây chắc chắn đã là cái kết cho phần chính truyện.

Tuy nhiên, vì số trang có hạn nên có nhiều chuyện tôi không đưa vào phần chính, nhiều chuyện không được kể vì hạn chế từ điểm nhìn của

nhân vật Daisuke, cả tiền truyện và hậu truyện của các nhân vật trong tác phẩm. Tôi đã nghĩ rất nhiều về những điều đó và luôn muốn được viết tiếp.

Tôi không biết mình có thể làm được đến đâu, nhưng *Biblia* sẽ còn tiếp tục dưới da, ng ngoa, i truyện và các ấn phẩm spin-off. Ngoài ra bản hoa, t hình và phim chuyển thể cũng đang được lên kế hoa, ch. Tôi rất mong chờ ngày được ra ra, p xem phim.

Tất nhiên tôi cũng đi, nh bắt đầu viết song song tác phẩm khác.

Mong được các ba, n tiếp tu, c ủng hộ trên bước đường sau này.

Mục lục

Danh sách nhân vật

Mở đầu

Chuyện thứ nhất

1

2

3

4

5

6

7

8

9

Chuyện thứ hai

1

2

3

4

5

6

7

8

Chuyện thứ ba

1

2

3

4

5

6

7

8

Phân kết

Lời ba.t